bestseller internaţional

Anna Erelle

În pielea unei jihadiste

O mărturie despre filierele de recrutare ale Statului Islamic

POLIROM

Anna Erelle

În pielea unei jihadiste

O mărturie despre filierele de recrutare ale Statului Islamic

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2015

Anna Erelle, *Dans la peau d'une djihadiste. Enquête au cœur des filières de recrutement de l'État islamique*

© Editions Robert Laffont, Paris, 2015

© 2015 by Editura POLIROM, pentru ediția în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-5412-3

ISBN PDF: 978-973-46-5413-0

ISBN print: 978-973-46-5427-7

Foto copertă: © Alexis84/Depositphotos.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Deoarece primeşte ameninţări, iar Statul Islamic a emis o *fatwa* împotriva ei, cerîndu-i moartea, jurnalista ANNA ERELLE nu-şi poate dezvălui adevărata identitate.

Lui Éric şi Noël
Lui Pauline şi Jérôme…

Numai printr-un gest voluntar de moderare a pasiunilor noastre, senină şi acceptată de noi, omenirea poate să se ridice deasupra curentului materialist care ţine lumea captivă. Chiar dacă războiul ne-ar cruţa de distrugere, viaţa noastră trebuie să se schimbe ca să nu piară din propria-i vină.

Aleksandr Soljeniţîn
Ultimatum pentru o schimbare profundă

Evenimentele descrise mai jos s-au petrecut în primăvara anului 2014, cu două luni înainte de cucerirea oraşului Mosul, al doilea ca mărime din Irak, de către Statul Islamic şi de autoproclamarea unui califat de către liderul lui, Abu Bakr al-Baghdadi.

— Ascultă-mă! Te iubesc cum n-am iubit pe nimeni niciodată. Nu mi te pot imagina nicio zi în plus departe de mine, în mijlocul viciului care te înconjoară. Te voi proteja. Voi alunga de lângă tine toţi demonii din lume. Când vei veni la mine, te vei minuna de acest rai. De ţara asta, pe care eu şi oamenii mei o vom reconstrui. Aici oamenii se iubesc şi se respectă. Formăm o mare familie în care ai deja locul tău; toată lumea te aşteaptă! Dacă ai şti ce fericite sunt femeile lângă noi! Înainte ele erau la fel ca tine. Rătăcite. Soţia unuia dintre prietenii mei ţi-a pregătit un program pentru când vei sosi. După ce vei termina cursurile de tragere, te va duce într-un magazin foarte frumos, singurul din ţară unde se vând stofe de calitate. Voi plăti totul pentru tine. Îţi vei crea mica ta lume împreună cu noile tale prietene. Cu câtă nerăbdare te aştept să vii! Mélodie, soţia mea! Grăbeşte-te, te aştept!

Mélodie priveşte cu ochi mari ecranul laptopului. Îl admiră pe acel bărbat, cu 18 ani mai mare decât ea. Nu l-a văzut decât pe Skype, dar îl iubeşte deja. Cu vocea ei firavă, cu inflexiuni copilăreşti încă, Mélodie murmură:

— Chiar mă iubeşti?

— Te iubesc pentru şi în faţa lui Allah. Eşti giuvaierul meu şi Statul Islamic e casa ta. Împreună ne vom înscrie numele în istorie clădind piatră cu piatră o lume mai bună, în care niciun *kuffar*[1] nu va avea dreptul să intre. Ţi-am găsit un apartament imens! Dacă vii cu prietene, îţi voi alege unul şi mai mare. Ziua, când voi fi la luptă, te vei ocupa de orfani şi de răniţi. Ne vom reîntâlni seara… *Inshallah!*[2*]

Mélodie se simte iubită. Se simte utilă. Căuta un sens în viaţă; l-a găsit.

1. „Necredincios”, în limba arabă.

2* Cu voia lui Allah! (n.tr.).

Paris, cu zece zile înainte

În acea seară de vineri, părăsesc contrariată una dintre redacţiile cu care colaborez. O înştiinţare oficială ajunsă la ziar interzicea apariţia unui articol pe care îl scrisesem despre o tânără jihadistă. Petrecusem două zile în Belgia împreună cu mama ei, Samira. Cu un an în urmă, fiica îi fugise în Siria după Tarik, bărbatul vieţii ei, fanatic devotat cauzei organizaţiei Statul Islamic, SI. Îndrăgostită la nebunie şi de o inconştienţă la fel de nebună, Leila[1] voia să trăiască lângă marea ei iubire. Samira îşi recăpătase speranţa când aflase despre moartea celui pe care era obligată să-l considere ginere. Un glonţ direct în inimă pusese capăt vieţii tânărului de 21 de ani. După moartea lui Tarik, Samira nu mai vedea niciun motiv ca fiica ei să-şi prelungească şederea într-o ţară dominată în mod tragic de război şi de sânge. Dar Leila rămăsese inflexibilă: aparţinea de acum înainte acelui pământ sacru şi avea de gând să-şi aşeze propria piatră la edificiu, luptând pentru crearea unui stat religios în Levant. Cu sau fără soţul ei. Tarik fusese emir[2], aşa că toţi se purtau bine cu văduva lui. Era tratată cu un profund respect. Astfel încât Leila îi întorsese întrebarea mamei sale:

— De ce ar trebui să mă întorc?

Presa locală prezentase întreaga poveste. O comparase pe tânăra jihadistă de 18 ani cu „văduva neagră”, figură celebră a terorismului internaţional şi soţia asasinului comandantului Masud[3]. Răspunsul Samirei nu se lăsase aşteptat, proporţional cu iubirea pentru fiica ei. Dar se înhăma la o provocare imensă. Nu trebuia doar s-o repatrieze pe Leila în Belgia, ci şi să le dovedească autorităţilor că fiica ei stătea în ţara cea mai periculoasă din lume în scop umanitar. Altfel, ar fi fost considerată o ameninţare pentru securitatea internă şi trimisă la închisoare şi poate chiar i s-ar fi interzis şederea în propria patrie.

Acesta a fost momentul în care drumul meu s-a intersectat cu cel al Samirei. Jurnalismul te poartă peste tot, uneori până la deznădejdea unei mame. Depăşită de situaţie, Samira a apelat la Dimitri Bontinck, fost militar în forţele speciale belgiene, devenit celebru pentru că a reuşit să-şi

repatrieze fiul din Siria. Dimitri întruchipează speranţa pentru toate familiile europene care s-au trezit într-o dimineaţă în faţa acestei realităţi neaşteptate: în jihad poate să fie implicat şi un adolescent mai presus de orice bănuială, al lor. De atunci, Dimitri, foarte activ şi mai ales exaltat, îşi continuă misiunile sinucigaşe ca să salveze alţi adolescenţi sau, cel puţin, să descopere câteva informaţii concrete în măsură să le ajute familiile. Conştient de riscul la care era expusă Leila din cauza reputaţiei de „nouă văduvă neagră", mi-a cerut să mă întâlnesc cu mama ei. Sunt jurnalistă, pasionată de geopolitică, dar departe de a fi expertă. În schimb, am nutrit întotdeauna un anumit interes pentru tot ceea ce are legătură cu comportamentele deviante. Nu are importanţă originea lor – religia, naţionalitatea sau mediul social –, sunt fascinată de fisura care a provocat virajul ucigător al acestor destine. Pot să fie drogurile, delincvenţa, marginalitatea… În acelaşi timp, m-au preocupat mult derapajele islamului radical din ultimii ani. De un an studiez în mod deosebit obiceiurile anumitor jihadişti europeni din Statul Islamic. Chiar dacă toate cazurile care se succedă seamănă între ele, încerc să înţeleg de fiecare dată ce rană i-a atins atât de profund ca să îmbrăţişeze această cauză, până într-acolo încât să renunţe la tot pentru a pleca să omoare şi să sfideze moartea.

În acea perioadă, eu şi Dimitri scriam o carte despre cele nouă luni de oroare prin care trecuse în căutarea fiului său. Băteam la uşa multor familii europene confruntate cu acelaşi calvar. Eu încercam să am cât mai multe întâlniri de felul acesta. Cu toate că înţeleg foarte bine impactul propagandei online asupra acestor noi soldaţi ai Domnului, tot nu-mi explic trecerea la acţiune. Să renunţi la tot? La trecut, la părinţi? În câteva săptămâni, să ştergi din viaţa ta o întreagă existenţă, cu convingerea că nu trebuie să te mai întorci niciodată. Când păşesc prin camerele lor, pe care tatăl şi mama le-au lăsat în general aşa cum fuseseră, sângele îmi îngheaţă. Pătrund într-o intimitate care nu este a mea în aceste încăperi devenite sanctuarul unei vieţi uitate. Ca şi cum obiectele lor de adolescenţi ar fi ultima dovadă a existenţei lor. Cea a Leilei pare încremenită, captiva unei epoci trecute. Fotografii din viaţa ei „normală" sunt aşezate aproape peste tot. O pot vedea în tricou, machiată, la prieteni, la cafenea. Imagini vechi, foarte îndepărtate de noua Leila în *burka* completă şi cu un kalaşnikov în braţe. După ce am ascultat-o îndelung pe Samira, îmi continui ancheta, care confirmă unele dintre spusele ei, şi scriu un articol. Încă unul pe această temă care se banalizează dramatic în ultimele luni. Dar nu va apărea. Leila

s-a înfuriat cumplit când mama sa a anunţat-o despre discuţia noastră. A ameninţat-o că va rupe legătura cu ea: „Dacă vorbeşti despre mine cu presa, nu numai că n-am să mă întorc, dar n-o să mai ştii nimic niciodată despre mine. N-o să ştii dacă trăiesc sau am murit”, mi-a adus la cunoştinţă Samira plângând, cuprinsă de panică. Dacă problema e prezentată din această perspectivă, nu mai am ce face. În principiu, aş putea totuşi să fac să apară articolul: cazul e public şi mediatizat pe larg în Belgia. Dar la ce bun? Plouă trist cu asemenea poveşti în fiecare săptămână. Cunosc hotărârea acestor tineri care cred că au îmbrăţişat credinţa. Sunt bătuţi toată ziua la cap să-şi uite familia de „păgâni” şi să-şi deschidă braţele pentru noii lor fraţi. Pe drumul acestei căutări spirituale, „necredincioşii”, chiar dacă se numesc tata sau mama, nu mai sunt în ochii lor decât obstacole.

Nu e de vină Leila, care crede în mod sincer că-şi protejează mama dictându-i cum să se poarte. Singură acasă, mă enervez din cauza metodelor de propagandă folosite de brigăzile islamiste. Caut pe YouTube filmuleţe cu Tarik viu, înghiţind o mulţime de filme de propagandă. Când limba folosită nu e nici franceza, nici engleza, opresc sonorul. Sunt sătulă de cântecele acelea care, e adevărat, ţi se urcă la cap şi te îndobitocesc. Sunt totuşi mai suportabile decât imaginile cu torturi şi cadavre calcinate la soare. Rătăcesc în meandrele reţelelor francofone ale acestor mujahedini şi sunt la fel de stupefiată de contrastul dintre sunet şi imagine. Râsetele juvenile care însoţesc imaginile de o oroare insuportabilă sporesc insuportabilul. De aproape un an văd cum ia amploare acest fenomen. Mulţi adolescenţi au un al doilea cont de Facebook, sub o identitate falsă. Trăiesc într-un mod ireproşabil împreună cu familia, dar, după ce rămân singuri în camera lor, îşi iau zborul în această lume virtuală, acum a lor, pe care o cred reală. Unii, fără să-şi dea seama de impactul şi gravitatea mesajelor pe care le schimbă între ei, îndeamnă la asasinat. Alţii cheamă la jihad. Fetele schimbă multe linkuri despre copiii din Gaza, unde se expun îndeosebi suferinţele celor mai mici. Pseudonimele în spatele cărora se ascund încep toate cu *Umm*, „mama” în arabă.

Reţelele de socializare conţin informaţii preţioase dacă ştii unde să cauţi. În acest scop, ca mulţi alţi jurnalişti, am şi eu un cont fictiv, creat acum câţiva ani. Îl folosesc ca să observ anumite fenomene de actualitate. Comunic în general foarte puţin sau foarte scurt cu vreo sută de „prieteni” internauţi cam din toată lumea, care formează lista mea. Pe acest al doilea cont, mă numesc Mélodie. Abonaţii paginii mele nu se prezintă nici ei cu

adevăratele identităţi. Iar când se cred anonimi, acest avatar dezvăluie multe despre obiceiurile lor şi despre atracţia crescândă exercitată asupra acestor tineri de propaganda islamistă. Observ ore în şir uşurinţa cu care îşi expun public şi liber planurile macabre sau pur şi simplu delirante. Bineînţeles, toate acestea contribuie la sporirea prozelitismului. Din fericire, nu toţi adolescenţii care îndeamnă la crimă sunt asasini în devenire. Pentru unii, Jihad 2.0 este doar o modă. Pentru alţii reprezintă însă prima etapă a radicalizării lor.

Măcinată de frustrarea de a nu-mi putea publica articolul cu povestea Leilei şi Samirei, îmi petrec această seară de vineri din luna aprilie tolănită pe canapea, trecând de la un cont la altul. Deodată, rămân lipită de un film cu un jihadist francez care pare să aibă vreo 35 de ani. Ai zice că e o parodie proastă a emisiunii satirice *Guignols de l'info*. Zâmbesc. Totuşi e de plâns. Nu sunt mândră de mine, dar trebuie să vedeţi scena: e absurdă. Numitul Abu Bilel, în ţinută militară, face pentru fanii lui „inventarul" propriei maşini 4×4. Pretinde că se află în Siria. Decorul din jurul lui, un adevărat *no man's land*, tinde să-i confirme spusele. Îşi agită mândru emiţătorul radio provenit direct din anii 1970. Îl foloseşte ca să comunice cu ceilalţi combatanţi când reţelele telefonice nu funcţionează. Chiar dacă în realitate mai mult pârâie decât alertează. În partea din spate a maşinii, vesta antiglonţ stă alături de unul dintre pistoalele-mitralieră, un Uzi, arma istorică a armatei israeliene. Le scoate pe rând la iveală pe următoarele, între care „un M16 furat de la un puşcaş marin în Irak"… Izbucnesc în râs. Voi afla mai târziu că este cât se poate de plauzibil. Aşa cum voi înţelege că Abu Bilel nu este chiar atât de prost pe cât pare. Şi, mai ales, că a participat la jihaduri cam peste tot în lume în ultimii cincisprezece ani. Dar n-am ajuns încă acolo. Pentru moment, beligerantul îşi continuă demonstraţia dezvăluind cu mândrie conţinutul torpedoului. Un teanc mare de lire siriene, bomboane, un cuţit. În fine, îşi scoate ochelarii Ray-Ban cu lentile-oglindă şi lasă să i se întrezărească ochii negri, subliniaţi cu o dungă de creion închis la culoare. Ştiu că este o tehnică de război afgană care împiedică lăcrimarea din cauza fumului. Totuşi, un terorist machiat cum m-aş putea machia eu surprinde, ca să nu zic altceva. Abi Bilel vorbeşte perfect franceza, cu un foarte uşor accent, pe care îl ghicesc a fi algerian. Afişează un zâmbet larg şi o expresie de satisfacţie. Ba chiar de încântare atunci când cheamă pe oricine vrea să i se alăture ca să înfăptuiască *hijra*[4]!

Dau *share* postării lui video. Sunt foarte discretă pe acest profil pe care îl utilizez, dar uneori trebuie să-mi imit semenii internauţi ca să-mi fac un loc în lumea lor. Nu recomand nimic. Nu incit. Mă limitez să postez din când în când linkuri la articole care relatează despre loviturile date de armata lui Bashar al-Assad sau filmuleţe ca acesta. Fotografia mea de profil este o imagine animată a prinţesei Jasmine din filmul lui Walt Disney. Drept *cover*, am downloadat un slogan de propagandă care circulă cam peste tot: „Ţi se va plăti cu aceeaşi monedă". Oraşul în care locuiesc se schimbă în funcţie de reportajele mele, dacă am nevoie. În acest moment, e vorba de Toulouse. Trebuie să spun că, în ultimii cinci ani, am făcut aici multe anchete. Începând cu cazul Mohammed Merah, în 2012. Cartierul Les Izards, de la periferia de nord-est a „oraşului roz", este o sursă inepuizabilă de informaţii. E unul dintre cartierele unde a locuit Merah, dar şi o placă turnantă importantă a traficului de *shit*[5*].

Numai că mă aflu la Paris, cu coada-ntre picioare. Mi-am pierdut speranţa că voi găsi o manieră aprofundată de a prezenta aceste cazuri de plecare în Siria. Bănuiesc că cititorul este suprasaturat de atâtea informaţii, de atâtea cazuri care par în mod atât de trist asemănătoare unele cu altele. În plus, situaţia de coşmar din ţară face ca lucrurile să fie greu de analizat. În fiecare săptămână, cu redactorii-şefi cu care lucrez, luăm în considerare unghiuri diferite ca să ajungem la aceeaşi constatare: nu are importanţă de unde vine candidatul la jihad, mediul social, religia sau anturajul lui, el se întoarce spre religie când eşecul sau deprimarea îi umplu paharul, se radicalizează, apoi pleacă în Siria ca să se alăture uneia dintre numeroasele brigăzi islamiste care proliferează în această ţară. Da, numai că, tot lucrând pe aceste subiecte, m-am ataşat de unele familii şi de povestea copilului lor, pe care nu-l cunosc şi pe care n-am să-l cunosc probabil niciodată. Fără să-i mai pun la socoteală pe adolescenţii pe care i-am întâlnit mai demult, cu ocazia unor reportaje. Astăzi, când îi revăd, îmi mărturisesc că vor să plece acolo. „Acolo?" Dar ce altceva înseamnă pentru voi *acolo*, le tot repet, decât a provoca moarte şi a deveni carne de tun? Primesc întotdeauna aproape acelaşi răspuns: „Tu nu poţi să înţelegi, Anna. Tu gândeşti cu capul, noi cu inima…". Mă străduiesc din toate puterile. Încerc comparaţii riscante despre „istoria care se repetă". Germania, ţară atât de bogată în cultură, căzută în mâinile lui Hitler în secolul trecut. Apoi, explicaţia simplistă şi maniheistă a lumii livrată prin prisma comunismului. În fine, în anii 1970, o

generaţie de intelectuali susţinând cu îndârjire gândirea lui Mao, declarând că toate adevărurile emanau din *Cărticica Roşie*. Dar referinţele pe care le invoc nu au nicio importanţă, sunt luată frumuşel peste picior din partea cealaltă a laptopului, explicându-mi-se că roşul şi verdele sunt culori foarte diferite. Nu mă refeream totuşi la Coran, care nu are nicio legătură cu ideologia fanatică.

Profesia de jurnalist în 2014 nu mai are nimic prestigios în opinia oamenilor. Când mai ai şi preferinţe pentru „societal", înseamnă că-ţi iubeşti cu adevărat meseria. Dacă aş găsi modul în care să prezint acest subiect altfel decât sub forma unei succesiuni de cazuri similare! Aş vrea să înţeleg toate resorturile acestui „jihad internautic", cercetând suficient de mult timp ca să ajung la rădăcinile acestui flagel care macină din ce în ce mai mult familiile, indiferent de originile lor religioase. Să analizez minuţios, aici, felul în care adolescenţii se lasă prinşi în capcana acestei propagande şi, acolo, fisura din fiinţa acelor soldaţi gata să tortureze, să fure, să violeze, să ucidă şi să omoare ziua, apoi, lipiţi de computer, seara, să-şi laude „faptele de vitejie" cu maturitatea unor adolescenţi puberi hrăniţi cu jocuri video.

Cam aici am ajuns cu întrebările, între descurajare şi refuzul de a renunţa, când laptopul îmi semnalează că „Mélodie" a primit trei mesaje unul după altul de la un anume… Abu Bilel. Situaţia e suprarealistă. E ora 22:00, vineri, o seară de primăvară, stau pe canapea în apartamentul meu cu două camere din Paris şi, când mă întreb cum să-mi continui investigaţiile despre acest subiect, îmi scrie un terorist francez din Siria. Nu-mi găsesc cuvintele. În acest moment, singurul lucru de care sunt sigură este că nu-mi imaginam să-mi încep astfel weekendul.

1. Numele a fost schimbat.

2. Titlu de nobleţe folosit în întreaga lume musulmană. Statul Islamic, care este o organizaţie teroristă foarte ierarhizată, le acordă grade credincioşilor. Un emir şi-a câştigat în general titlul prin hotărâre, forţă sau credinţa pe care o propovăduieşte în ciuda tuturor obstacolelor. Este unul dintre titlurile onorifice cele mai prestigioase din cadrul organizaţiei.

3. Erou al luptei contra ocupaţiei sovietice din Afganistan, Masud ar fi putut prelua conducerea coaliţiei antitalibani dacă n-ar fi fost asasinat pe 9 septembrie 2001, cu două zile înainte de atentatele de la World Trade Center.

4. Părăsirea pământului necredincioşilor (*kufr*, în arabă) pentru o ţară islamistă.

5* Haşiş (n.tr.).

În aceeaşi seară

„*Salam aleikum*, sora mea, văd că ai urmărit înregistrarea mea video, s-a răspândit în toată lumea. E nemaipomenit! Eşti musulmană?”

„Ce părere ai despre mujahedini?”

„Şi ultima întrebare: ai de gând să vii în Siria?”

Ăsta merge drept la ţintă! Nu ştiu ce să fac. Stau ca pe ace dacă să-i răspund, înţelegând instantaneu că a vorbi cu acest jihadist este poate o şansă unică să ajung la o sursă de informaţii. Când te prezinţi ca jurnalist, e greu să primeşti răspunsuri sincere, fără „formatare”. Nu contează, interlocutorul meu nu ştie cine sunt. Nu mă deranjează absolut deloc să cer o informaţie de pe acest cont în cadrul unui reportaj. Totuşi, eventualitatea de a începe un schimb de mesaje cu cineva care nu ştie cine sunt îmi pune o problemă de etică. Reflectez cinci minute. Cât să mă întreb care este etica lui… şi răspund:

„*Maleikum salam*. Nu mă gândeam c-o să-mi vorbească un jihadist. LMAO[1*]. N-ai altceva de făcut? N-am păreri definitive despre combatanţi, şi pe urmă depinde care”.

Mai scriu că sunt convertită la islam, fără alte detalii. Fac intenţionat greşeli de ortografie şi folosesc la maximum un limbaj „adolescentin”, plin de LMAO, ROFL[2*] şi LOL[3*], cu care le e presărată corespondenţa. Îi aştept răspunsul cu un gol în stomac. Nu de teamă, ci pentru că nu-mi vine să cred, mi se pare prea exagerat ca să fie adevărat. Am luat deja interviuri unor mujahedini, dar aceştia nu aveau mai mult de 20 de ani şi discursurile lor nu făceau altceva decât să reia discul zgâriat al propagandei oficiale. Aşteptând, navighez pe alte pagini. După nici trei minute, laptopul îmi semnalează sosirea unui nou mesaj.

„Ba da, cum să nu, am o grămadă de lucruri de făcut! Dar acum la mine e ora 23 şi luptele s-au terminat. Ai dat *share* la filmuleţul meu şi poate vrei să-mi pui întrebări… Pot să-ţi spun tot ce se întâmplă în Siria,

singura şi unica realitate: cea a lui Allah. Ca să vorbim, ar fi mai practic să avem Skype. Ţi-l dau pe-al meu.”

Bilel e direct şi… directiv. Nici nu poate fi vorba să am un Skype cu el! Îi blochez propunerea, o să mai vorbim altă dată. Mélodie nu poate să facă asta. Abu Bilel înţelege, nu vrea sub nicio formă s-o deranjeze. Mâine, când ea o să vrea, o să fie la dispoziţia ei.

„Mâine?”, întreb uimită. „O să ai iar aşa de uşor acces la internet?”

„Păi, da, o să fiu aici. Ţi-am spus.”

Apoi, după un minut:

„Zici că eşti convertită… Pregăteşte-ţi *hijra*, mă ocup eu de tine, Mélodie.”

După Skype, *hijra*! Individul nu-şi pierde nici capul, nici timpul! De la primul contact, de la primele rânduri schimbate, îi cere unei tinere despre care nu ştie altceva decât că e convertită să vină la el, în ţara cea mai însângerată de pe planetă. O pofteşte fără ruşine să şteargă cu buretele trecutul şi ţara ei, să-şi părăsească familia. Exceptând cazul în care, poate, ar vrea şi ai ei să se alăture cauzei lui sfinte. Să renască în altă parte şi să aştepte ca Dumnezeu să-şi deschidă porţile… După ce-mi revin din surpriză, sunt cuprinsă de sentimente amestecate. Nu reuşesc să le desluşesc, dar sunt sigură că dezgustul este mai puternic decât toate celelalte. Bilel vânează victime fragile şi, când acestea muşcă momeala, el, ca şi semenii lui din SI, încearcă din toate puterile să le „reformateze”, cum ai şterge un *hard disk* înainte de a înregistra pe el date noi. Procedeul, tipul de pradă pe care o abordează, toate astea mă scot din sărite. E atât de uşor, atât de nedrept să atragi o fată ca Mélodie! Cunosc o mulţime de puştoaice asemenea ei. N-au avut acces la o educaţie temeinică, nici la o anumită formă de cultură. Cred zvonurile propagate pentru că nu au pe nimeni care să le îndrume. La fel e şi în cazul băieţilor. În clipa asta sunt atât de furioasă, încât îmi vine să-l strâng de gât.

Oare la ce mă înham? Presimt că totul va merge mai departe. Dar nu-mi imaginez o secundă că, şase luni mai târziu, când scriu această carte, Abu Bilel va continua să aibă consecinţe profunde asupra vieţii mele. Deocamdată, abia încep să-mi spun că, dacă vreau să mă folosesc de acest terorist pentru a culege informaţii, trebuie s-o fac pe Mélodie să existe cu adevărat. Trebuie să-i fabric, ca în cazurile de spionaj, „o legendă” şi să-i rezerv poate un sfârşit de jertfă. S-o fac să treacă de cealaltă parte a oglinzii. S-o fac să semene câte puţin cu fiecare dintre tinerii înhăţaţi de jihad care

m-au marcat, un amestec din fraţii Bons, Norah, Clara, Leila, Élodie, Karim şi prietenul lui cel mai bun. Familiile lor sunt obligate să se ducă la frontiera turco-siriană ca să obţină dovezi că sunt în viaţă. De cele mai multe ori, se întorc fără să fi aflat nimic. Dacă Mélodie începe o corespondenţă cu acest bărbat, care nu-mi pare a fi un începător, având în vedere vârsta lui, poate îmi va furniza câteva informaţii utile. Cine nu se străduieşte nu primeşte. Şi apoi, am prea multe întrebări. Răspunsurile, dacă le găsesc, vor fi foarte valoroase pentru viitoarele mele subiecte. Fac acest demers în manieră antropologică. Între timp, acum, vreau în primul rând să nu mă mai gândesc la Abu Bilel.

Îl aştept pe iubitul meu. Îl sun ca să-i spun că prefer să petrec noaptea la el. Nu-i suflu o vorbă despre Abu Bilel. În seara asta vreau pur şi simplu să dormim împreună.

1* Mor de râs (*Laughing My Ass Off* – engl.) (n.tr.).

2* Mă tăvălesc de râs (*Rolling On the Floor Laughing* – engl.) (n.tr.).

3* Râd în hohote (*Laughing Out Loud* – engl.*)* (n.tr.).

Sâmbătă dimineaţa

Milan îmi întinde o Coca-Cola Light, *M, le magazine du Monde*[1*] şi iPad-ul lui. Coca-Cola este cafeaua mea de dimineaţă, sunt un copil care nu ştie să bea băuturi de adulţi la orele cuvenite. Milan îmi cunoaşte obiceiurile şi tableta lui e conectată în permanenţă la contul de Facebook al lui Mélodie, ca să nu scap „actualitatea". În timp ce noi am dormit, Abu Suleiman[21], un tânăr alsacian plecat în Siria, a murit. Fotografia cadavrului său, cu un zâmbet palid pe buze, este *share*-uită şi comentată de zeci de internauţi. Milan, ghemuit lângă mine, se îneacă cu cafeaua. Mă priveşte cu tandreţe, ca şi cum aş fi un caz disperat.

— O să mai dureze mult asta? mă întreabă, pe jumătate încă adormit.

Zâmbesc şi-l sărut. Răsfoieşte *Le Film français*, eu trec superficial peste comentariile despre „martirul" zilei. Nimic foarte original. Se pare că îi e mai bine acolo unde se află acum, că Dumnezeu e mândru de el, că noi toţi ar trebui să fim mândri. Mândri „că a murit pentru cauza lui", la 21 de ani.

Alte conversaţii mă interesează mai mult. Abu Bakr al-Baghdadi, liderul SI, ar fi fost cât pe ce să cadă într-o ambuscadă pusă la cale de Jabhat al-Nusra. Frontul al-Nusra rămâne principalul grup terorist înarmat afiliat la al-Qaida în Siria. Această brigadă este deseori asimilată în mod greşit cu Daesh, acronimul arab al organizaţiei Statul Islamic. Dacă relaţiile lor au fost un timp cordiale, chiar armonioase, acum nu mai e cazul. Nu mai urmăresc acelaşi obiectiv, nici acelaşi adversar. Duşmanul istoric al celor din al-Qaida rămâne Occidentul: cruciaţii. Daesh încearcă să creeze un stat islamic, un califat sunnit undeva între Irak şi Siria. Întâi, trebuie eliminaţi de la putere toţi cei care se declară direct sau indirect şiiţi, începând cu ramura alawită minoritară care conduce ţara, apoi trebuie să fie alungată puterea şiită din Irak. Să se revină la timpurile medievale, să fie instaurat un islam cuceritor, să se poarte lupte călare, să se cucerească teritorii prin forţă: acestea sunt metodele şi ambiţiile Statului Islamic. Al-Qaida împărtăşeşte această ideologie, dar vrea mai întâi să diminueze forţele occidentale, să-şi

demonstreze dominaţia şi forţa de şoc, ca în cazul atentatelor de la 11 septembrie 2001. Simplificând la extrem, percep Daesh ca vrând să-i elimine întâi pe toţi ereticii din zona ei geografică, în timp ce al-Qaida se concentrează asupra necredincioşilor.

Când interviurile mă conduc până la un jihadist, îl întreb despre ambiţiile lui dacă următorul episod s-ar termina prin cucerirea visată a Orientului. Obţin deseori acelaşi mod de a vedea lucrurile: „Statul Islamic va debarca la porţile Statelor Unite ca să se războiască cu ele şi să le supună voinţei lui Dumnezeu. Apoi vom desfiinţa toate frontierele: pământul nu va mai fi decât un mare stat islamizat condus după Sharia". Creând o bază teritorială pentru utopia sa, Daesh a reuşit acolo unde al-Qaida a eşuat. În timp ce aceasta din urmă îşi înmulţea meticulos celulele aproape peste tot în lume, Daesh, pe lângă războiul pe care îl purta, instaura o adevărată politică şi forma o armată de fanatici, oficial în Siria, neoficial în Irak. Armata formată de sunniţii ostili invaziei americane în Irak, înainte ca mii de luptători străini să vină să-i îngroaşe rândurile. În acelaşi timp, organizaţia teroristă operează cu ajutorul armei sale de război favorite: propaganda online. Imaginea desuetă a talibanilor trăind ca eremiţii în grotele afgane limita până acum vocaţiile. Contactul cu noii soldaţi 2.0 ai jihadului merge drept la ţintă. Postând pe YouTube o mulţime de înregistrări video ultraviolente, SI îşi pune amprenta asupra minţilor a mii de occidentali „lobotomizaţi" de rapiditatea de acţiune şi de executare a ameninţărilor sale. „Promisiunile îi obligă doar pe cei care le ascultă…" Este, din păcate, adevărat în cazul acestor tineri jihadişti. Suferind că nu sunt apreciaţi, cei mai mulţi pleacă pe front cu ambiţia ultimă de a posta pe internet o fotografie cu ei îmbrăcaţi în soldaţi. Acolo vor dobândi o anumită importanţă, pe care vor avea şi dreptul s-o expună pe Twitter sau pe Facebook. Aceasta dovedeşte justeţea şi caracterul premonitoriu al cuvintelor rostite în 1968 de Andy Warhol: „În viitor, fiecare va avea dreptul la cincisprezece minute de celebritate mondială". M-am născut la începutul anilor 1980, nu în deceniul cel mai fructuos pe plan muzical. În 1997, mi-am rafinat gusturile muzicale cu miticul album al grupului IAM[3*], *L'École du micro d'argent*. Ştiu şi azi pe de rost toate cuvintele care compun acest OZN muzical cu 16 titluri. Cântecul „Petit frère", care povesteşte obiceiurile celor mai tineri, rezistă până azi:

Frăţiorul visează maşini, şi ţoale, şi lovele

Şi faimă de tip dur, pentru ele-ar fura şi stele.
Şi-adună la delicte fără jenă, dar ar vrea
Să fie respectat când face-o faptă rea.[4*]

La vremea aceea, era vorba deja de religie, dar ea nu cataliza vreun semn oarecare de reprezentare exterioară sau de comportament. Unii „frăţiori de ieri” au devenit jihadişti. Banii obţinuţi uşor, armele, afacerile nu le mai stârnesc imaginaţia. Visul lor: să obţină respect şi tot mai multă apreciere. Să devină „eroi”. Să te joci de-a războiul şi să faci şi caz de asta e cu totul altceva decât să devii şeful derbedeilor din cartier şi să te defulezi cu un PlayStation. Dar atenţie! Nu există o singură categorie de jihadişti. În ultima vreme, plecările în Orient au corespuns unor cazuri de radicalizare solitară. Mă gândesc îndeosebi la o tânără din Normandia, care a crezut că găseşte toate răspunsurile la întrebările sale existenţiale singură, pe net. După câteva săptămâni, creştina convertită pleca să îngroaşe rândurile brigăzilor islamiste. Mi-o imaginez pe Mélodie, avatarul meu din Toulouse, ca pe o tânără foarte sensibilă, care nu încearcă să domine, ci mai degrabă să fie dominată ca să găsească un sens vieţii ei. Ca mulţi alţi tineri, indiferent de epocă, indiferent de mediul social, suferă de o depresie profundă.

1* Revistă săptămânală, suplimentul ziarului *Le Monde* (n.tr.).

2. Prenumele a fost schimbat.

3* Grup de rap francez (n.tr.).

4*. *Petit frère*, IAM. Versurile: Akhenaton, Shurik N. Muzica: Akhenaton, Pascal Perez. © BMG VM Music France, Côté obscur.

Mai târziu, în cursul nopţii

Milan a aţipit. În camera lui cu atmosferă liniştită, blândă ca el, mă tot sucesc şi răsucesc în pat. Obloanele au rămas deschise, lumina felinarelor scaldă încăperea într-un halo poetic. Acest spectacol nocturn obişnuit îmi însoţeşte insomnia, fără să alunge întrebările care se ciocnesc în mintea mea.

Mă ridic încetişor, Milan doarme ca un îngeraş, dar subconştientul mă atrage spre salon şi spre demonul închis în spatele unui ecran Retina. Găsesc trei noi mesaje de la corespondentul meu în suferinţă. Nu mă aşteptam la atât de multe. Aprind o ţigară. Pe primul, l-a trimis la 14:30, ora de acolo, un moment surprinzător pentru un luptător fervent. La ora aceea ar fi trebuit să fie pe front sau în altă parte. Mi-l imaginez într-un Internet Café, în plină după-amiază, hărţuind online o puştoaică, şi asta mă lasă perplexă.

„*Salam aleikum*, sora mea. Ce mai faci azi? Voiam să-ţi spun că sunt la dispoziţia ta dacă vrei să vorbeşti. Sunt în zonă."

Zonă? Care zonă? N-am timp să mă gândesc la asta, absorbită de mesajul următor:

„La ce oră vei fi conectată ca să putem vorbi? Îmi doresc asta foarte mult."

„De fapt, am o dedicaţie specială pentru tine… *Mashallah.*"

„Dedicaţia" cu pricina este o fotografie cu el înarmat până-n dinţi. *So glamour*… Poartă în bandulieră o puşcă enormă de asalt tip M4. Are fruntea acoperită cu bandana neagră cu inscripţii albe a SI. Stă foarte drept, cu pieptul bombat. Zâmbeşte. Îmi zic cu naivitate că toate astea nu sunt reale. Nu mă cunoaşte. Şi dacă m-aş ascunde în spatele lui Mélodie? Dacă aş fi un poliţist aflat în spatele ecranului? Sau un jurnalist în căutarea unor informaţii fiabile şi provenite din surse sigure? Nu, Abu Bilel nu-şi face griji; evident, crede că a agăţat un peşte. Dacă e să dau crezare mesajelor lui, nu-l va lăsa să-i scape din plasă. Face deseori aşa? E probabil 4 dimineaţa. Speram răspunsuri. Numai că se înmulţesc întrebările.

Se spune deseori despre jurnalişti că sunt nişte câini mereu în căutarea unui os de ros. Este adevărat că, în acest moment, dorinţa de a înţelege psihologia asasinului, a acestui asasin, îmi dă o stare de surescitare. Îi admir pe cei care au credinţă. Invidiez forţa pe care le-o oferă. Este probabil un sprijin preţios pentru a putea merge înainte în faţa dramelor cu care e presărată în mod inevitabil viaţa. Dar când spiritualitatea serveşte drept alibi unor asasini care îi schimbă menirea, atunci eu, Anna, mă simt îndreptăţită să devin alta. Cel puţin pe internet. M-am decis: pentru Bilel, voi fi Mélodie, o tânără rătăcită, resemnată şi totodată naivă. Din punct de vedere strict deontologic, metoda mea poate să pară contestabilă. Dar, într-o epocă a comunicării sacralizate, această organizaţie teroristă foloseşte toate mijloacele ca să se facă bine cunoscută şi să înroleze cât mai mulţi oameni. Conştiinţa mea a ales. Abu Bilel nu va fi subiectul unui reportaj, dar doresc să-i studiez în detaliu spusele şi să disting ce e adevărat de ce e fals. Începând cu numărul celor care slujesc Statul Islamic. Câţi francezi? Câţi europeni? Chiar există femei care vin pentru plăcerea de a fi jihadiste şi de a servi cauza lui Dumnezeu? Iau şi ele parte la luptă? Abu Bilel vrea să-mi înşire gogoşi în dorinţa lui de dominare religioasă. În timp ce ucide văduve şi orfani, într-o ţară minată de divizări confesionale. Oare îmi va descrie, la un moment dat, înfruntările lui sângeroase?

Se ivesc zorii. Şi eu navighez pe „darknet”, meandrele Web-ului, ca să găsesc ceva, orice, care să-mi ofere informaţii despre el. Dezgrop zeci de conversaţii între mujahedini şi ucenici. Nimic concludent. Aflu totuşi că s-a dat o luptă foarte importantă în Siria, în regiunea Deir Ezzor, la mai puţin de 500 de kilometri de frontiera cu Irakul, ţară încă rănită de spectrul lui Saddam Hussein şi de invazia americană. Interceptez o conversaţie care ar fi trebuit să-mi atragă atenţia: „Am filmat tot, i-am distrus! Dar al-Baghdadi şi prietenii lui au rămas în casă, la adăpost, în caz că aceşti câini din al-Nusra ne-ar fi întins iar o capcană. Poţi lua legătura cu Guitone, e cu ei”. Ştiu de mult cine e al-Baghdadi, liderul Daesh, un tip foarte periculos. Dar în noaptea asta, pentru că nu găsesc nimic deosebit despre Bilel, mă interesează Guitone. Îl cunosc „bine” pe acest marsiliez de 22-23 de ani. După o şedere îndelungată în Marea Britanie, s-a alăturat celor din Daesh şi a avansat rapid. Are într-adevăr trei atuuri esenţiale datorită cărora nu poate fi trecut cu vederea în propaganda online înverşunată pe care o face SI: e

foarte frumos, cunoaşte pe de rost religia şi e în stare s-o propovăduiască în patru limbi diferite.

Eu şi câţiva dintre confraţii mei îi spunem „ataşatul de presă”. Când avem nevoie să ne verificăm informaţiile, ne ajută întotdeauna cu plăcere şi zel. Guitone mă cunoaşte sub adevărata mea identitate: Anna. Am discutat de mai multe ori pe net când am avut nevoie. Ultima dată am vorbit cu el în martie trecut, despre Norah, o tânără de 15 ani din Avignon. Tocmai îi întâlnisem familia, care mă asigura că plecase pentru Jabhat al-Nusra, nu pentru SI. Guitone îmi confirmase informaţia şi poziţia ei geografică.

Pe contul de Facebook, îşi afirmă apartenenţa la Daesh şi nu ezită să apară în postări video: Guitone în vizită la spitalele în care sunt bieţii jihadişti răniţi, Guitone înarmat până-n dinţi în timp ce savurează un festin la frontiera turcă, sfidând în treacăt Franţa şi Turcia, Guitone salutând o mulţime de combatanţi în delir pe străzile cucerite din Rakka. Fiecare dintre aceste apariţii face zeci de adolescenţi să saliveze literalmente cam peste tot în Europa. Poartă numai haine de firmă. Pretinde că trăieşte ca un paşă şi se bucură de o apreciere ce depăşeşte imaginabilul. E respectat pentru ceea ce este. Afişează permanent un zâmbet angelic. E marca lui. Într-o ţară bântuită dramatic de război, ce poate fi mai potrivit decât un om fericit, care să te convingă să-i îmbrăţişezi cauza? E o manevră abilă, trebuie să recunosc. Aş fi putut aşadar să-i trimit un mesaj lui Guitone în calitate de jurnalistă, ca să mă lămurească despre ultima luptă la care „emirii” n-au luat parte. Dar nu mă prind. Încă nu ştiu că Guitone, Abu Bilel şi Baghdadi au o relaţie strânsă. Ba chiar al naibii de strânsă! Continui să cercetez tot ce găsesc: nimic despre Bilel… Dar cine e? Vârsta, experienţa „terenului”, pe care o ghicesc, mă intrigă acum şi mai mult. Presimt că am de-a face cu o personalitate mai complexă decât a celor mai tineri pe care i-am putut urmări până acum.

Duminică seara

„Sympathy for the Devil” al lui Rolling Stones se loveşte de pereţii salonului meu şi răsună ca o premoniţie. Deschid laptopul şi descopăr alte mesaje de la Bilel. Abia am timp să le citesc, că se şi conectează şi se adresează imediat marionetei mele digitale. Primele postări ascund cu greu o insistenţă grosolană. La fiecare trei rânduri, mercenarul o invită pe Mélodie să iasă de pe Facebook şi să vireze spre Skype, un *chat* care îmbină farmecele sunetului şi ale imaginii. Oare obsesia asta e dictată de prudenţă? Vrea să fie sigur de identitatea mea? Sau doreşte să se convingă *de visu* că noul peşte care înoată direct în plasa întinsă e pe gustul lui? Fac pe prostănaca. Mélodie răspunde doar:

„De ce vrei pe Skype?”

„Conversaţiile sunt mai sigure pe Skype, sora mea, dacă înţelegi ce vreau să spun…”

Nu, nu înţeleg. Îşi termină fraza cu un *smiley*. Un omuleţ galben şi rotund care-mi face cu ochiul. E absurd. El e absurd. Jură pe contul lui „că e devotat Statului Islamic”. Atunci, continui pe aceeaşi temă:

„Lucrezi pentru SI? Ce post ocupi? În Franţa se spune că nu e brigada cea mai tare…”

Sub identitatea lui Mélodie, nu mă pot abţine să nu-i trimit indirect o săgeată. Adaug şi eu un mic *smiley*. De data asta, omuleţul rotund are obrajii roşii de ruşine. Bilel se grăbeşte să-mi răspundă plin de vanitate. Vrea să fie ferm şi convingător: Daesh întruchipează un summum al puterii nu numai în Siria, ci şi în restul lumii. Luptătorii vin din toate părţile globului să se alăture batalioanelor sale. Dar nu numai atât, dacă e să dau crezare interlocutorului, la fel de fermecător ca pedagog:

„Există trei tipuri de combatanţi: cei care se află pe front, cei care devin kamikaze şi cei care se vor întoarce în Franţa să-i pedepsească pe necredincioşi”.

„Să-i pedepsească? Cum?”

„Ştii bine… Ca Mohammed…”

Bilel se referă la Mohammed Merah, ucigaşul nebun de la Toulouse. Dar Mélodie nu înţelege.

„Cine e Mohammed? Şi cum îi pedepseşte pe oameni?”

„Locuieşti la Toulouse, nu? Ucigaşul cu scuter nu-ţi spune nimic?… Există o regulă majoră: terorizarea duşmanilor lui Allah.”

„Dar Merah a omorât copii… Un copil e inocenţa însăşi, puritatea; nu poate fi duşmanul cuiva…”

„Ce naivă eşti, Mélodie! Iubeşti copiii? Într-o zi o să ai şi tu, *inshallah*. Să ştii că aici mulţi orfani aşteaptă o mamă. Surorile din Daesh se ocupă de ei în fiecare zi, sunt formidabile. Te-ai înţelege bine cu ele, vă asemănaţi mult.”

Bilel evită întrebarea schimbând subiectul. Metoda lui: să încerce s-o ducă cu zăhărelul pe Mélodie, care n-are habar de nimic. În fond, subiectul n-are importanţă, fiindcă o aduce acolo unde doreşte. Cum Mélodie arată o oarecare afecţiune pentru copii, Bilel îi şopteşte la ureche că ar putea deveni o mamă pentru copiii orfani. Ea a uitat deja discuţia despre Mohammed Merah. Schiţează un zâmbet, imaginându-şi cum se sacrifică pentru alţii mai trişti decât ea. Ca şi cum nefericirea celorlalţi ar putea-o ajuta s-o alunge pe a ei. De la o vreme, nu-şi mai găseşte rostul în lumea cenuşie din jur. Orice face, are impresia că nimic nu e nou, că e doar timp pierdut. În fond, o bramburească. Adevărata fericire rămâne un sentiment efemer şi rar, ce îţi dă o forţă de care abia dacă-şi mai aminteşte. Mélodie e învinsă şi sătulă de viaţa asta ternă în care nu întrezăreşte niciun viitor. Am în vedere o personalitate ce evoluează între „adolescentă rătăcită” şi un trecut dificil care i-a lăsat prea multe cicatrice. Îşi caută un scop.

Şi dacă Bilel şi cuvintele lui frumoase întruchipează acea luminiţă de speranţă care redă încrederea în viaţă? Asasinul încearcă să-i definească motivaţiile legate de jihad. S-ar zice că e un agent comercial care, înainte de a-şi începe demonstraţia, se asigură că a înţeles bine vulnerabilităţile şi aşteptările prăzii sale. Pentru el, Mélodie nu reprezintă decât un profil tipic. După ce o va clasa într-o categorie, îi va fi de-ajuns să debiteze cu vocea lui gravă, pe un ton convingător, răspunsul potrivit. Bilel e un spirit malefic şi un expert în vânzări, care nu a întrebat-o dacă intenţiona să facă propriul jihad, ci ce voia ea să găsească realizându-l. Nuanţa este departe de a fi neutră. Bilel nu ştie încă aproape nimic despre Mélodie. Nu-i ştie nici vârsta, nici culoarea ochilor, nici situaţia familială. Dar asta pare să nu-l

deranjeze. Ca şi cum o singură informaţie esenţială a fost de ajuns ca s-o facă interesantă în ochii lui: faptul că e convertită.

Şi Bilel e convins de asta: credinţa lui Mélodie este destul de puternică ca s-o împingă să vină la el în cea mai periculoasă ţară din lume. Nu-l interesează nimic altceva decât părerea ei despre jihadişti. Am impresia că sunt sondată de Sofres[1*] şi pun în răspunsul lui Mélodie păreri unanime auzite cu ocazia unor reportaje făcute în suburbiile zise riscante.

„Mi s-a spus ce le făcea Israelul copiilor din Palestina. Am văzut zeci de înregistrări oribile care arătau bebeluşi morţi. Am început să-i urmăresc pe Facebook pe unii dintre fraţii tăi plecaţi să facă jihadul acolo, apoi în Siria. Unii mujahedini fac bine şi alţii rău, aşa că nu ştiu ce să cred despre ei…”

„Să gândeşti numai de bine! Eu însumi sunt un mare mujahedin şi mă dedic religiei de mult timp, aşa că-ţi zic: pot să fiu foarte, foarte blând cu cei la care ţin şi foarte, foarte aspru cu necredincioşii. Sper, pentru tine, că tu nu eşti…”

„Cum aş putea? Sunt convertită…”

„E bine, dar nu e de ajuns… Nu e de ajuns să te mulţumeşti să faci cele cinci rugăciuni zilnice şi să respecţi ramadanul. A fi un bun musulman, aşa cum vrea Profetul, înseamnă să vii în Sham[2] şi să slujeşti cauza lui Dumnezeu.”

„Dar nu pot să-mi las familia, să renunţ la toate…”

„Prost răspuns… Deduc de aici că eşti capitalistă?”

Mélodie nu e genul care să o facă pe cunoscătoarea. Capitalismul chiar nu-i spune nimic. Şi apoi, ce legătură are cu familia ei? Nu înţelege unde vrea să ajungă Bilel. Curând, el îi va explica lui Mélodie că nu trebuie să creadă decât în tribunalul islamic (Sharia, doctrina islamică radicală aplicată într-un număr mic de state) şi să întoarcă spatele societăţii de consum în care a crescut. Bilel e categoric: Mélodie nu trebuie să se supună legilor ţării sale. Cele care prevalează de acum înainte emană dintr-o anumită formă de islam radical. Islamul „atât de pur” pe care l-a îmbrăţişat el. Bineînţeles, naiva Mélodie nu-şi dă seama de nimic. Se lasă păcălită în toate modurile posibile. Nu obiectează nici la contradicţiile lui Bilel, care atacă societatea de consum, deşi aceasta se reflectă în înfăţişarea lui, de la ochelarii Ray-Ban la pantofii Nike ultimul răcnet.

„Capitalismul e o chestie de cerere şi ofertă, pentru găsirea unui echilibru, ceva de genul ăsta? LOL.”

„Capitalismul, drăguţo, e cangrena lumii. În timp ce tu te îndopi cu Snickers uitându-te la MTV, cumperi albume cu ursuleţul Buba şi caşti gura în faţa vitrinelor de la Foot Locker, zeci de-ai noştri mor în fiecare zi doar pentru că cerem să trăim fericiţi într-un stat numai al nostru, al musulmanilor. În timp ce ne riscăm viaţa, voi vă petreceţi zilele cu preocupări inutile. Să fii credincios înseamnă să lupţi ca să-ţi impui valorile. Şi mă faci să mă întristez, Mélodie, fiindcă simt că ai un suflet frumos şi, dacă rămâi în mijlocul acestor *kuffar*, vei arde în iad. Ştii ce este exploatarea omului de către om?”

Uite că a ajuns şi la Marx! Oare chiar stăpâneşte doctrina filosofului german şi conceptul lui de luptă de clasă? Sau se mulţumeşte să tot repete un discurs servit de alţii? Gândul îmi zboară la Guitone, „ataşatul de presă” al SI, îmbrăcat cu haine Lacoste din cap până în picioare. Mélodie este însă înspăimântată de soarta pe care Bilel le-o promite necredincioşilor. Viaţa ei de zi cu zi în Occident o disperă. Dar e chiar atât de neagră, în comparaţie cu destinul mai mult decât precar al sirienilor pe care i-l înfăţişează cu tristeţe Bilel? Interlocutorul ar vrea ca teama pe care i-o insuflă să-i domine credinţa. Şi reuşeşte: în inima ei încolţeşte îndoiala, concomitent cu un puternic sentiment de vinovăţie.

Acest Abu Bilel e diabolic. Îi privesc fotografia de profil. E un bărbat destul de frumos. Greşelile grosolane de gramatică pe care le face abia dacă reuşesc să-i ştirbească puterea de convingere. Cum a ajuns la un astfel de radicalism, la o aservire atât de oarbă şi, prin urmare, deosebit de periculoasă? Unii părinţi de jihadişti compară îmbrobodirea copilului lor cu metodele în vogă folosite în cadrul sectelor. E ceva şi din asta. Bilel, gurul, îi prezintă tinerei Mélodie războiul ca pe o misiune divină pe care trebuie s-o îndeplinească în numele unei profeţii pe care fata abia dacă o înţelege. Am „ras” o ţigară şi aprind alta.

„Îmi spui că, dacă nu vin în Sham, sunt o rea musulmană, care nu va cunoaşte niciodată paradisul?!”

„Exact… Dar nu e nimic pierdut, te voi ajuta… Voi fi protectorul tău. Pot să-ţi pun o întrebare?”

Şi încă un *smiley*, nu l-am mai văzut de mult. Mélodie are aşadar de ales între Siria şi infern. În ilustrata zugrăvită de Bilel, Siria nu are nimic infernal. Jihadistul, care şi-a ţesut pânza, continuă:

„M-am uitat peste tot pe Facebook-ul tău şi am găsit o singură fotografie. Tu eşti?”.

Hait! Uitasem complet de fotografia aia. Când am creat contul de Facebook al lui Mélodie, acum şase ani, soţiile radicalilor religioşi încă puteau să-şi descopere faţa. Acum însă, puţinii islamişti radicali care le permit soţiilor să aibă acces la reţelele sociale nu le mai lasă să se expună. Şi nu mă gândisem să scot acea fotografie veche de profil, reprezentând ovalul unei blonde drăguţe.

Luată din scurt, improvizez:

„E fotografia surorii mele mai mari! Nefiind convertită, nu-şi ascunde faţa. Eu, da."

„M-ai speriat, *mashallah*! Nimeni n-ar trebui să aibă voie să te privească! O femeie respectabilă se arată numai soţului ei. Câţi ani ai, Mélodie?"

Până acum, avusesem senzaţia că stăteam de vorbă cu un vânzător de maşini, acum însă am impresia deranjantă că discut cu un pedofil. Mi-ar plăcea să-i răspund că Mélodie e minoră doar ca să-i văd reacţia. Dar, dacă voi ajunge să-l întâlnesc virtual pe Skype, chestia asta n-o să se mai potrivească. Am trecut de 30. Chiar dacă arăt mai tânără, sunt cât se poate de conştientă că nu pot să joc rolul unei adolescente.

„Tocmai am împlinit 20 de ani."

„Pot să-ţi pun altă întrebare?"

E clar că nu-i pasă de vârsta lui Mélodie. Ar vorbi la fel şi dacă ea ar fi pretins că are 15 ani?

În Siria e miezul nopţii, în Franţa e ora 23:00. Am terminat pachetul de Marlboro. Şi eu sunt terminată de oboseală şi presimt că următoarea lui întrebare o să-mi dea lovitura de graţie pentru seara asta.

„Ai un pretendent?"

M-a lovit la fix! Discuţia ia o direcţie de care mă temeam. Mélodie nu se aşteaptă la asta, nu poate:

„Nu, n-am. Dar mă jenez să vorbesc despre asta cu un bărbat. E *haram*[3]. Mama trebuie să se întoarcă de la lucru, trebuie să-mi ascund Coranul şi să mă bag în pat!".

„Curând n-o să mai fii obligată să ascunzi nimic, *inshallah*! Spune-mi doar dacă pot să devin pretendentul tău."

„Dar nu mă cunoşti."

„Şi ce dacă?"

„Şi poate n-am să-ţi plac."

„Eşti aşa de blândă! Frumuseţea ta interioară contează… Presimt c-o să ne înţelegem bine. Am un *feeling* în ce te priveşte şi vreau să te ajut să trăieşti viaţa care te aşteaptă. Mă doare sufletul să ştiu că trebuie să te ascunzi ca să te rogi. Lupt pentru asta în fiecare zi, ca să fie respectată Sharia.”

Mă cuprinde furia. Ceea ce mă deranjează nu e atât întrebarea, cât instrumentalizarea religiei. Islamul – şi asta e părerea mea – este un cult nobil care îşi cheamă adepţii la solidaritate. Eu, care sunt agnostică, admir această comunitate care ştie să se recunoască oriunde în lume. André Malraux a prezis: „Secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc”. Acestui citat i s-a deturnat deseori înţelesul; Malraux se referea la spiritualitate, la sentimente „elevate”. Bilel revendică însă această doctrină care, printre alte practici din alte secole, constrânge femeile să fie acoperite complet cu văl şi le îndeamnă să se căsătorească de la 14 ani. Unele dintre aceste legi încuviinţează o violenţă intolerabilă: femeia adulteră este lapidată, soţul care se comportă în acelaşi fel primeşte doar o amendă, hoţului i se taie mâna… Iar Daesh vrea s-o instaureze definitiv în Orient şi apoi şi în restul lumii.

Acestea fiind zise, Bilel devine profesor: ca să respecte aşa cum se cuvine Sharia, Mélodie nu trebuie să arate nimănui niciun centimetru din corpul ei, inclusiv mâinile. Vălul, care lasă să se întrezărească ovalul feţei, nu este de ajuns. Trebuie să adopte burka şi să adauge al doilea văl peste ea. Predicile astea mă agasează din ce în ce mai serios. Calmez jocul:

„Mama ne-a crescut singură pe mine şi pe sora mea cea mare. Are două joburi cu jumătate de normă doar ca să nu ne lipsească nimic. M-am convertit în cel mai mare secret, dar ea nu m-ar împiedica să-mi practic cultul”.

„Mama ta e cu siguranţă o femeie cumsecade, dar s-a rătăcit puţin… Sper să găsească repede drumul adevărat, singurul şi unicul: cel al lui Allah.”

Nu-mi mai găsesc cuvintele în faţa unui spirit atât de îngust, a relei-credinţe consternante şi a judecăţilor sale lovite de orbire. Discursul lui e în continuare sărac din punct de vedere ideologic, dar relativ coerent. În faţa tuturor întrebărilor lui Mélodie, Bilel foloseşte limba de lemn cea mai elementară: toate răspunsurile se găsesc în islam. Viziunea medievală a islamului pe care o proclamă Daesh. Aceeaşi veche placă a tuturor ideologiilor dictatoriale… A sosit până la urmă momentul să punem capăt

acestei discuţii, care şi aşa a durat prea mult. Mélodie repetă că trebuie să se ducă la culcare. Bilel încuviinţează şi-i urează vise plăcute. Adaugă:

„Înainte să dormi, răspunde-mi. Vrei să fiu curtezanul tău?”.

Închid Facebook-ul.

Am schimbat 120 de mesaje în aproximativ două ore. Le recitesc îndelung. Târziu în noapte, îl sun pe Milan.

1* Institut francez de sondaje (n.tr.).

2. Orient.

3. Interzis.

Luni

Fac ochi devreme. Nu prea obişnuiesc. Fug la ziarul cu care colaborez deseori, nerăbdătoare să-i povestesc unuia dintre redactorii-şefi acest weekend pe care îl pot numi bogat în emoţii. Şi el urmăreşte expansiunea mişcărilor islamiste radicale pe net. În urmă cu 24 de ore, îi trimisesem pe e-mail postarea video în care Bilel făcea inventarul autovehiculului său. I se pare uluitor că s-a putut stabili atât de uşor contactul. Descoperă şi el imediat, ca şi mine, în breşa prin care am intrat, o ocazie unică de a efectua o anchetă valoroasă şi de a furniza apoi un reportaj consistent despre fenomenul jihadului online. Dar îmi cere să fiu cât se poate de vigilentă, toată povestea putând să fie foarte periculoasă. Tot sfătuindu-mă să fiu prudentă, mai implică un personaj în proiect, repartizându-mi un fotograf, André, unul dintre prietenii mei apropiaţi, şi el freelancer. Lucrăm împreună de mulţi ani. Tandemul nostru funcţionează de minune, bazat pe o înţelegere deplină. Voi răspunde favorabil la întâlnirea pe care Bilel mi-a fixat-o pe Skype. André va avea grijă să facă fotografii în timpul convorbirii cu interlocutorul meu. În afară de el, eu, Anna, voi fi al doilea martor al show-ului pe care Bilel i-l oferă lui Mélodie. Pentru moment mă simt cam aiurea. Iată-mă propulsată subiect al subiectului meu, unul dintre cei doi protagonişti ai acestei poveşti de adormit copiii în care fiecare oferă doar un adevăr parţial… Asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată, şi e tulburător. Îl percepusem pe Bilel mai mult ca pe un spirit rău care trebuia consultat în caz de nevoie. Şi iată că mă pomenesc eu însămi în ciorba asta, obligată să-i îndeplinesc dorinţele de dominare! Dar, deocamdată, era urgent să mă gândesc la un detaliu deloc lipsit de importanţă: cum să devin Mélodie. Trebuie să mă întineresc cu cel puţin zece ani, să găsesc un văl şi tot ce mă va ajuta să intru în pielea unei femei foarte tinere. Alt redactor-şef, fostă mare reporteră, care supervizează şi ea subiectul, îmi împrumută un *hijab*[1] şi o rochie neagră, un fel de *djellaba*[2*]. Bilel este atât de radical, încât nu i s-ar adresa lui Mélodie dacă cea mai mare parte a corpului ei n-ar fi ascunsă. Are 38 de ani şi exigenţele lui nu sunt aceleaşi ca ale tinerilor jihadişti abia

ieşiţi din găoace. Asta îmi convine. Faptul că un posibil asasin, în stare să se întoarcă oricând acasă, în Franţa, ar şti cum arăt nu mă face să sar în sus de bucurie.

În aceeaşi seară, André vine la mine pe la ora 18:00. În Siria e cu o oră mai mult. Avem aşadar la dispoziţie în jur de 60 de minute să ne pregătim înainte ca Bilel „să se întoarcă de la luptă" şi s-o contacteze pe Mélodie. Căutăm un unghi ideal, ca să putem cadra bine ecranul laptopului şi silueta mea să fie cât mai puţin distinctă. Ordinele au fost stricte: siguranţa mea şi a lui André înainte de orice. În timp ce-şi reglează aparatele în salon, îmbrac peste blugi şi pulover sumbra armură a lui Mélodie. *Djellaba* neagră îmi vine destul de bine, cu micul nod de satin în talie. Mătură podeaua. Fotografiez cu telefonul trena groasă care-mi acoperă Converşii scâlciaţi. Chiar s-ar zice că am 20 de ani. Dar priceperea mea la aranjatul vălului e de tot râsul. André izbucneşte în hohote când mă vede intrând în cameră. „Trebuie să-l aduci mai mult pe frunte!", mă ironizează el, făcând o poză ca să imortalizeze momentul. Mă ajută să aşez corect *hijab*-ul, care trebuie să lase descoperit numai ovalul feţei şi să ascundă şi cea mai mică şuviţă de păr. Mi s-a mai întâmplat să port *burka* pentru alte reportaje. N-am avut niciodată acea senzaţie de sufocare pe care o descriu unele femei acoperite cu văl. Privirea cu care te fixează atunci ceilalţi se doreşte apăsătoare. Veşmântul ca atare nu m-a deranjat totuşi niciodată. Cu toate astea, purtatul *hijab*-ului este ceva nou pentru mine. Am impresia oribilă că m-am întors în copilărie şi că port o cagulă! Acest obiect de tortură impus de părinţi îmi stârneşte amintiri neplăcute. La fel ca pe micuţa Anna la cinci ani, mă mănâncă pielea şi nu-mi recunosc faţa în strânsoarea *hijab*-ului! Hohotele de râs ale lui André nu rezolvă deloc ridicolul situaţiei. Îmi scot inelele. Ghicesc că Bilel n-ar aprecia acest semn de frivolitate. Şi apoi, dacă vreau să devin Mélodie, trebuie să mă curăţ de orice semn distinctiv. Nu mi-o imaginez purtând inelele mele groase şi ţipătoare. Ascund sub puţin fond de ten micul tatuaj de la încheietura mâinii. Toată ziua mi-am zis să cumpăr un dizolvant ca să şterg oja de un roşu intens. Am uitat. Atâta rău! Dacă vajnicul luptător îmi face observaţie, o să improvizez un răspuns.

Se apropie ora. André se străduieşte să mă liniştească vorbindu-mi despre altceva. Îmi intuieşte amestecul de nerăbdare, surescitare, îndoială şi teamă. Insist asupra ultimului cuvânt. Nu mi-e teamă de teroristul pe care mă pregătesc să-l întâlnesc online, am mai vorbit pe Skype şi cu alţii. Dar,

în cazul de faţă, presimt că voi afla multe şi îmi fac griji că Mélodie n-o să poată suporta aceste dezvăluiri. Imediat ce deschid laptopul, descopăr că Abu Bilel este conectat pe Facebook şi o aşteaptă cu nerăbdare pe Mélodie.

„Eşti acolo?”

„Ne vedem pe Skype?”

„Mélodie?”

„Alo? ROFL.”

„Mélodie???”

„Pardon: *Salam aleikum*… ☺ Eşti acolo?”

1. *Hijab*-ul este un văl care seamănă cu *chador*-ul, care lasă descoperit ovalul feţei. Când faţa este complet acoperită, atunci e vorba de *niqab*, de *burka* sau, în unele ţări, de *sitar*.

2* Veşmânt lung şi amplu, cu glugă (n.tr.).

Luni, ora 20:00

Gata. Sunt pregătită. Stau turceşte pe canapea. Speteaza e înaltă, ceea ce nu-i lasă lui Bilel prea multe indicii care i-ar permite să-mi identifice apartamentul. André a dat jos de pe perete o fotografie foarte frumoasă, cunoscută şi bine recompensată, făcută în Libia cu trei ani în urmă. Stă în spatele sofalei, într-un unghi mort. Mélodie trage de timp, răspunzându-i lui Bilel întâi în scris. Smartphone-ul meu înregistrează deja apelul care va veni. Am un alt telefon cu cartelă prepay pe care l-am cumpărat cu câteva ore înainte. SI e plin de experţi în contraspionaj, obişnuiţi cu diferite metode de piratare. E mai prudent ca Bilel să nu-mi cunoască numărul. Mélodie îl are aşadar acum pe al ei. Am avut grijă să creez şi un nou cont de Skype pe numele ei. Pe YouTube am găsit un tutorial care explică cum să-ţi ascunzi adresa de IP. Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, nu vor avea unde să mă caute.

Sună telefonul. Soneria răsună ca dangătul de îngropăciune într-un sat îndoliat. Apăs pe butonul verde, devin Mélodie. Respir adânc. Gata, îl văd! Şi el pe mine. Un moment, niciunul nu scoate o vorbă. Bilel o cercetează cu privirea pe Mélodie. Are şi acum ochii subliniaţi cu creion negru. Nu ezită să privească intens cu ochii lui „de jăratic”, ca şi cum ar vrea s-o farmece pe tânăra Mélodie. Nu ştiu dacă adevărata cauză este dificultatea de a mă confrunta cu el, dar atenţia îmi este atrasă mai mult de locul în care se află. Jihadistul conversează pe Skype cu Mélodie din maşina lui cu un smartphone ultimul răcnet. În acea ţară, în mod obişnuit lipsită de apă şi de curent electric pe o mare parte din teritoriu, el dispune de echipament *high-tech*. Legătura e bună, ceea ce nu e deloc uşor în aceste împrejurări. Dacă ar fi să dai crezare discursului său, Daesh ar fi mai mult un ONG decât o organizaţie teroristă. În acest moment, tot ce se poate spune este totuşi că Bilel nu oferă imaginea unui agent umanitar aflat în slujba celor mai săraci. Pare curat îmbrăcat, îngrijit chiar, după ziua petrecută pe front. Afişează o atitudine de încredere, cu umerii traşi în spate şi bărbia înainte. Dar simt că

descoperirea lui Mélodie îl face nervos. După un timp care mi se pare interminabil, rupe în sfârşit tăcerea:

— *Salam aleikum*, sora mea!

Răspund cu o voce mică de tot (să nu uităm că fumez ca o şerpoaică de vreo 15 ani), cea mai blândă şi mai clară cu putinţă. Şi zâmbesc. Acest zâmbet va deveni imediat cea mai bună armă de apărare de-a lungul întregii anchete. Îmi va permite să maschez tulburarea lui Mélodie când voi fi luată din scurt. Cred că voi reuşi să mă strecor în pielea alteia făcând pe prietena înţelegătoare. Dar n-aş suporta să vizionez o singură secundă înregistrările video ale acestor momente pe care le face uneori André. Când le examinez azi, n-o văd pe naiva şi pura Mélodie, zâmbitoare, care discută, impresionată, cu Bilel. Mă văd pe mine, Anna, îmbrăcată toată în negru pe acea canapea pe care o cunosc atât de bine şi pe care acum o urăsc. Eu zâmbesc, nu Mélodie, ea nu există. Trebuie oare să-mi fie ruşine că m-am pretat la acest joc? Sunt o persoană pudică şi mă cuprinde greaţa în faţa acestor imagini, în care atitudinea, deşi bine interpretată, este a mea.

Mélodie răspunde cu aceeaşi formulă de politeţe. Dar nu-şi termină fraza: André mă împiedică să mă concentrez. Ţopăie în jurul canapelei ca să nu intre în raza de acţiune a camerei Web şi-mi face semne insistente. Încearcă să-mi dea de înţeles că, în focul acţiunii, nu i-am răspuns corect lui Bilel. La un „*salam aleikum*” trebuie să răspunzi cu „*maleikum salam*”. Din neatenţie, am comis o greşeală de începător. Îmi vine să râd şi, în acelaşi timp, aş vrea să-l văd pe André în locul meu! Dar n-am ce să fac, Bilel îi soarbe cuvintele lui Mélodie. Chiar dacă el e în Siria şi eu în Franţa, feţele noastre stau la câţiva milimetri una de alta. Privirea mea nu trebuie să se concentreze decât asupra ecranului. În cap îmi ţâşnesc o mulţime de gânduri, care nu au nicio legătură unele cu altele. Îl şterg din minte pe André, care continuă să se agite ca un cangur, şi mi se pune un nod în gât la prima întrebare a lui Bilel:

— Ce-ai mai făcut?

Zău? Nu mă aşteptam să vrea să asculte povestea banală a unei zile petrecute de Mélodie, ca şi cum i-ar istorisi-o celei mai bune prietene. Luată prin surprindere, nu găsesc nimic altceva de răspuns decât:

— O mulţime de lucruri! Dar sunt timidă, vorbeşte-mi mai întâi despre tine…

— Ce vrei să ştii? întreabă el cu o voce fermă şi un zâmbet care vădeşte o totală siguranţă de sine.

A muşcat momeala. E clar că viaţa lui Mélodie nu pare să-l intereseze peste măsură… Păcat pentru ea. Cu atât mai bine pentru mine. Acestea fiind zise, nu vreau să-i trezesc bănuielile şi să încep prea repede cu întrebări care ar risca să-mi trădeze acoperirea. Daesh ştie foarte bine că mulţi jurnalişti sau poliţişti se ascund în spatele unor profiluri false. Mélodie are 20 de ani şi cunoştinţe potrivite pentru vârsta ei. Nu ştie mare lucru despre politică, geopolitică şi războaiele sfinte. Impresionată, continuă:

— E o nebunie să vorbeşti cu un mujahedin din Siria! S-ar zice că ai acces la internet mai uşor decât mine la Toulouse! Trebuie să împart laptopul cu sora mea şi mama ni-l confiscă des. Tu stai pur şi simplu într-o maşină, nu-mi vine să cred! Chiar şi telefonul tău e mai nou decât al meu!

În afară de intrarea în pielea personajului, îi ofer lui Mélodie un mijloc de a se eschiva în faţa lui Bilel mai târziu, dacă doreşte: e dependentă de familie şi nu va putea să fie prezentă întotdeauna la întâlniri.

— Dar în Siria e nemaipomenit! Aici sunt de toate! *Mashallah*, trebuie să mă crezi, e raiul pe pământ! O mulţime de femei visează la noi, războinicii lui Allah…

— Însă în raiul tău oamenii mor în fiecare zi…

— Tocmai… Lupt pentru oprirea masacrelor! Nu-ţi închipui cât de diabolic e aici duşmanul! Îi ucide şi-i jefuieşte pe bieţii sirieni. Şi violează femeile. Ne atacă pe noi, care apărăm pacea!

— Duşmanul e cel care conduce Siria?

— Printre alţii. Dar adversarii sunt mai mulţi…

În afara regimului lui Bashar, aminteşte Frontul al-Nusra, ramura armată afiliată la al-Qaida, dar şi pe sirieni şi pe toţi cei pe care îi consideră necredincioşi… Daesh nu ezită să extermine poporul, deja oprimat de dictatura alawită aflată la putere, dacă nu se supune regulilor distorsionate impuse de organizaţia teroristă. Dar intuiesc că războinicul nu are chef să zăbovească asupra acestui subiect. În strategia lui de a-şi prosti prada, n-ar fi tocmai nimerit să înceapă cu povestea sângeroasă a nedreptăţilor pe care le comite zilnic. Cu atât mai puţin să amintească de cele care o afectează în mod deosebit pe Mélodie. Adică atacarea celor mai slabi decât ea.

— Eşti foarte curioasă, continuă Bilel. Spune-mi, porţi *hijab*-ul în fiecare zi?

Mélodie repetă ce mi-au spus aproape toate fetele convertite în cea mai mare taină pe care le-am putut întâlni cu ocazia reportajelor mele:

— Mă îmbrac normal dimineaţa. Îi spun la revedere mamei şi, în faţa casei, îmi pun *djellaba* şi vălul.

— E bine, sunt mândru de tine. E curajos ceea ce faci. Ai un suflet frumos. Şi eşti drăguţă şi la exterior…

Bilel se uită atent la Mélodie cu o privire libidinoasă. Ea îl imploră să-i arate peisajul. El pretinde că se află în apropiere de Alep. În realitate, trebuie să fie la câţiva kilometri de Rakka, cartierul general al Daesh, primul oraş în care organizaţia a instaurat literalmente un stat cu legile şi politica sa strictă, supunând locuitorii prin barbarie.

— Profetul spune că trebuie să-ţi alegi soţia în funcţie de nobleţe. Căci aceasta este frumuseţea ei, adaugă. Dar dacă o femeie le are pe amândouă…

Bilel îşi muşcă buzele şi se uită scrutător la puţinul care se întrezăreşte din mine. Zâmbesc. La cererea lui Mélodie, coboară din maşină şi smartphone-ul lui îmi dezvăluie imaginile dintr-o Sirie devastată. Nimeni în jur. Probabil că acolo e trecut acum de ora 21:00. Nu se aude niciun zgomot. Deodată, voci groase de bărbaţi rup tăcerea lugubră. Bilel mi se adresează pe un ton neliniştit:

— Nu spune nimic! Nimeni nu trebuie să te vadă sau să te audă! Eşti giuvaierul meu, eşti pură. OK? Ai înţeles? Spune-mi că ai înţeles!

Mélodie încuviinţează. Niciun sunet nu va ieşi din gura ei până la noi ordine. Asta îmi permite să ascult conversaţia. Mi se pare că disting vocile altor doi bărbaţi. Salută în arabă şi continuă să vorbească direct în franceză, care pare a fi limba lor maternă. Râd mult, felicitându-se „că i-au masacrat”. Unul dintre bărbaţi întreabă:

— *Salam aleikum*, ce mai e nou pe-aici? Faci ore suplimentare sau ce?

— Pândesc, frate, pândesc… Nimic deosebit, e linişte pe-aici! Ştii bine că zona e curăţată!

Nu-şi termină bine vorbele şi un zâmbet sardonic îi luminează faţa, pe care abia o întrezăresc, dar îndeajuns ca să-i disting expresiile. Prin „curăţare” Bilel înţelege că locul a fost luat cu asalt de grupul lui înarmat. Sângele uscat pe care îl zăresc pe asfalt stă drept dovadă. Steagurile negre cu inscripţii albe ale Daesh flutură în depărtare. Îl ascult atacând violent mai multe subiecte, îndeosebi faptul că îşi aşteaptă cu nerăbdare „provizia americană”, dar şi „batoanele de ciocolată”… Un schimb de priviri cu André spune multe. Interlocutorii par să-i arate lui Bilel un oarecare respect.

Îl felicită mult. Discuţia este însă prea scurtă ca să se poată trage concluzii, dar, având în vedere modul politicos în care i se adresează ceilalţi doi, „sursa” mea e mult mai înaltă în grad decât ei. După un minut, îşi salută confraţii şi se reîntoarce la telefon, nerăbdător să ştie dacă Mélodie l-a auzit.

— A, eşti acolo! La fel de frumoasă…

— Cu cine vorbeai?

— Nişte combatanţi care veniseră să mă salute.

— A, mi se părea că-ţi dădeau raportul… Sunt sigură că nu vrei să te dai mare, dar eşti şef sau aşa ceva…

— E adevărat, nu-mi place asta… Dar sunt foarte respectat…

— De ce? Eşti emir?

Bilel ia un aer de falsă modestie.

— Ai înţeles cine sunt… Dar nu-mi place să mă laud. Asta trebuie să rămână între noi. Toţi ne aflăm aici pentru acelaşi lucru.

— Pari foarte hotărât… Pot să te întreb cu ce te ocupi?

— Omor oameni.

— Munca ta e să omori oameni? Asta şi-atât?

— Păi, da! Muncesc din greu, ce crezi! Aici nu e Club Med[1*]!

— Omori necredincioşi?

— Da. Şi trădători, şi pe oricine vrea să împiedice islamul să domine lumea.

— De ce, pe urmă o să pleci să cucereşti lumea?

— Abu Bakr al-Baghdadi, liderul nostru, ne îndrumă să desfiinţăm toate frontierele. Curând – dar asta ia timp –, lumea va fi doar un mare pământ al musulmanilor.

— Şi dacă nu vor?

— Ei, nu! La muncă… şi până la urmă vom reuşi…

— La muncă? Tu o să-i omori pe toţi?

— Eu şi oamenii mei, nu pot să fac asta singur, *mashallah*!

— Sunt sigură că ai fost acolo când aţi cucerit Rakka… Fotografiile postate de SI au circulat peste tot.

Bătălia de la Rakka, din martie 2013, rămâne una dintre cele mai sângeroase câştigate de Daesh. Şi-a dovedit astfel forţa de şoc. În afara drapelelor organizaţiei care fâlfâiau peste tot în oraş, capetele tăiate ale adversarilor au rămas expuse în suliţe într-una din pieţele principale ale oraşului. Ca o armă de propagandă, fotografiile cu aceste cadavre mutilate

au făcut înconjurul lumii. Chiar şi Mélodie le-a văzut pe Twitter… Eu trebuie să adopt o atitudine de robot şi să înşir cât mai multe întrebări. O să mă gândesc mai târziu la nebunia lui Bilel.

— Ce mă faci să râd! Da, bineînţeles că le-am răspândit peste tot! A fost nemaipomenit… O să-ţi trimit fotografii.

Chiar o va face. Această amintire morbidă îi stârneşte o bucurie imensă, pe care nu încearcă s-o ascundă. Dimpotrivă. Continuă:

— Dar ce ne pasă de toate astea? Îmi pui prea multe întrebări. Vorbeşte-mi despre tine!

— Mai spune-mi doar ceva înainte… Îmi zici că omori oameni răi ca să cureţi lumea, dar de ce să-i mutilezi? Dacă aveţi o cauză nobilă, de ce să arătaţi aşa o barbarie?

— De fapt, noi[2] cucerim teritoriul eliminând pe toată lumea. Dar fiecare are un rol bine stabilit. Eu, de exemplu, fiind foarte important, fără să mă laud, supervizez mai cu seamă operaţiunile. Dau ordine. Apoi, după ce toţi *kuffar* sunt morţi, emirul hotărăşte ce se face cu cadavrele.

— Adică?

— Păi, ai văzut deja postările video şi fotografiile, tu mi-ai spus, nu? De exemplu, în ziua aia, emirul din Rakka a cerut să fie tăiate capetele. Dar, hai, vorbeşte-mi despre tine!

— Bine, dar sunt prea ruşinoasă! Arată-mi întâi maşina ta, s-ar zice că ai acolo o grămadă de lucruri!

Încântat de fiecare dată când cea pe care o consideră deja logodnică îl măguleşte, Bilel se supune pe loc. Mélodie îi spune că e tare drăguţ micul pistol-mitralieră alb, care iese din echipamentul amestecat etalat pe bancheta din spate. Bilel îl ia şi-i propune să i-l dăruiască. Izbucneşte în râs şi zice:

— Nu mă miră că-ţi place! Voi, femeile, sunteţi moarte după modelul ăsta pentru că e uşor de folosit! Îţi plac armele? O să-ţi dăruiesc o grămadă şi, bonus, un frumos kalaşnikov!

Cel mai rău e că în acest moment citesc sinceritatea pe faţa lui.

— Vreau să aflu mai multe. Dar asta are vreo legătură cu religia?

— Cine te-a îndrumat pe calea lui Allah?

Ce-aş mai fuma o ţigară! În clipa asta creierul meu nu e în stare să se gândească la altceva. După cum am spus, Mélodie există de ani de zile fără să fie reală. Reprezintă doar un nume pe un profil de Facebook. Nici chiar în acea dimineaţă nu-mi imaginam că va trebui să improvizez pentru Bilel

povestea unui suflet rătăcit şi foarte sensibil. N-am avut timp să-i inventez o viaţă „adevărată”. Vălul îmi provoacă mâncărimi şi, când reuşesc să arunc o privire spre André, cunoscut pentru hiperactivitatea lui, îl văd pur şi simplu stupefiat. Luată prin surprindere, Mélodie îngână:

— Tata a plecat când eram mică, unchii s-au ocupat de mine când mama nu mai făcea faţă. Un văr, musulman, m-a fascinat prin pacea interioară pe care o găsea în religie. M-a îndrumat până la ea.

— Ştie că vrei să vii în Sham?

Încă o dată, Bilel porneşte de la principiul că totul e stabilit: Mélodie va sosi curând în Siria.

— Nu ştiu dacă o să vin…

— Ascultă, Mélodie… Printre altele, meseria mea este să recrutez oameni. Sunt foarte înzestrat în această privinţă. Poţi să ai încredere în mine, vei fi foarte bine tratată. Vei fi importantă. Şi, dacă accepţi să te căsătoreşti cu mine, am să te tratez ca pe o regină.

1* Club Méditerranée, firmă franceză care organizează sejururi în sate de vacanţă din lumea întreagă (n.tr.).

2. Fiecare brigadă implicată, în cazul de faţă cele ale Daesh.

Luni, ora 21:30

Să mă căsătoresc cu el? Închid Skype-ul, ca un reflex de supravieţuire. Cobor *hijab*-ul pe gât şi mă întorc spre André, care pare la fel de năucit ca mine. Ne uităm unul la altul, incapabili să zicem altceva decât „La dracu'! La dracu'! La dracu'!". Ştim că putem opri totul acum şi că, în acest caz, seara asta nu va rămâne decât o poveste printre multe altele. Dar, bineînţeles, n-o vom face. Vrem mai mult… Scopul investigaţiei este să afli întotdeauna mai mult. Aş fi luat-o la sănătoasa dacă Bilel mi-ar fi făcut propunerea faţă în faţă, dar, aşa, suntem despărţiţi de un ecran. Nu trebuie să dramatizez. André izbucneşte:

— Ce nenorocit! Acum vrea să te ia de nevastă? răcneşte la mine, ca şi cum i s-ar adresa direct lui Bilel.

André cunoaşte bine metodele de propagandă ale SI, dar acum îşi dă brusc seama de indescriptibilul din spatele ororii. E tatăl unor gemeni de 13 ani şi fenomenul copiilor înregimentaţi îl îmbolnăveşte. S-a născut în Franţa, din tată algerian kabil şi mamă spaniolă. Crede în Dumnezeu, dar, în afară de biserica Notre-Dame de la Médaille Miraculeuse, unde aprinde o lumânare când doreşte cu adevărat să i se îndeplinească o dorinţă, nu e practicant. Are pur şi simplu credinţă. În tinereţe a cunoscut o mulţime de şefi de bandă ca Bilel, în perioada în care statul închidea ochii la micile delicte. Dispreţuieşte visceral dominaţia pe care Daesh o impune prin constrângere. Ce să-i răspund lui Bilel? André mă sfătuieşte să mă eschivez şi să spun că, nefiind căsătorită, Mélodie nu vrea să se ducă singură în Siria. Dacă o să se ducă.

Bilel sună. Trag frenetic din ţigara pe care mi-o întinde André. Parcă mi-ar da să sug. Consumul de tutun şi alcool este aspru pedepsit de Daesh. Răspunzând, Mélodie pretextează conexiunea la internet proastă şi continuă cu ce mi-a suflat André. Adaugă şi că, dacă va face această călătorie, va fi însoţită de vărul ei. Întâi, pentru că o femeie respectabilă nu se deplasează singură. Apoi, fiindcă şi el vrea să ajute cauza. Dar explicaţiile lui Mélodie nu-l bucură deloc pe combatant.

— Dacă vrei, dar nu văd de ce. N-ai nevoie de el. Zeci de fete vin singure în fiecare săptămână… Nu eşti atât de curajoasă pe cât credeam, Mélodie.

La 20 de ani, încerci să-ţi susţii curajul şi fervoarea. Ceea ce face şi Mélodie.

— Eu nu sunt curajoasă? Se vede că nu-mi cunoşti viaţa! Dacă trebuie să părăsesc totul ca să-mi fac jihadul, aş vrea mai întâi să găsesc răspunsuri la întrebările mele şi apoi să vin însoţită de vărul meu. Dacă lupt, vreau să ştiu pentru ce.

— A, da? Şi care e viaţa ta, dragă? Dacă vărul tău ar fi un *adevărat*[1], ai şti… Dar, dacă chiar vrei să vii cu el, fă cum vrei.

Bilel pare nemulţumit. Nu înţeleg pe moment, deoarece mulţi mujahedini mi-au explicat că „a călăuzi oamenii pe calea lui Allah" e o cheie preţioasă pentru accesul în paradis după ce mori.

— N-ai încredere în vărul meu sau preferi să vin singură?

— Faci cum vrei, dar n-ai mai degrabă prietene care ar vrea să facă *hijra*?

Asta era. Mor de nerăbdare să văd cum îi va justifica lui Mélodie că nu i-ar displăcea s-o vadă venind cu o ceată de colege pubere. André nu-şi poate reţine un oftat de furie.

— Nu ştiu ce să spun, sunt foarte discretă în privinţa religiei mele, puţini ştiu. Ce diferenţă ar fi dacă aş veni însoţită de un bărbat sau de o femeie?

— Niciuna. Numai că voi, femeile din Europa, sunteţi brutalizate şi folosite ca obiecte. (Oftează.) Bărbaţii vă expun la braţul lor ca pe nişte trofee. Cât mai mulţi oameni trebuie să se alăture Daesh, dar întâi cei mai maltrataţi, ca femeile.

Nu-mi lasă timp să reacţionez.

— Mélodie, răspunde-mi! Vrei să fii soţia mea? Ai auzit ce te-am întrebat? Mélodie? Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Păi… Doar că… Astea sunt lucruri prea frumoase şi personale ca să vorbim despre ele aici şi aşa de repede…

Faptul că vorbesc astfel în faţa lui André mă jeneză şi mai mult. Nu mai am mult şi-o să fiu obligată să mă sclifosesc pentru acest nebun, având ca martor un prieten căruia îi sunt ca o soră şi care-mi cunoaşte iubitul. Întrerup legătura video. Bilel va putea continua să discute cu Mélodie, dar numai audio[2]. Fac asta pentru mine, ca să nu mai fiu obligată să suport acea

faţă lipită acum de ecran, care mi se părea că se află în cameră. Şi schimb subiectul:

— Prietena mea Yasmine e musulmană, dar se plânge că nu-şi poate practica corect cultul la Toulouse. Ar putea să vină cu mine, dar îmi închipui că nu e posibil, pentru că e minoră…

— Bineînţeles că poate!

— Are doar 15 ani…

— Lupt în fiecare zi ca să instaurez Sharia. Aici femeile trebuie să se căsătorească de la 14 ani! Să vină Yasmine, îi voi găsi un frate bun care s-o ia de soţie, să se ocupe bine de ea. Aici este o adevărată meserie să pui în legătură europenele venite să-şi caute un soţ. Aşteaptă într-un hotel să le fie prezentaţi fraţi mujahedini celibatari!

Yasmine nu există. Dar câte Yasmine reale, minore, cad în acest moment în plasa altor Bileli?

— Bilel, va trebui să închid, vine mama.

— O să te aştept mâine. Ca de obicei, după lupte, la ora 19. *Inshallah!* Noapte bună, puiul meu!

Puiul meu?…

Închid. André se ridică să deschidă fereastra. Te sufoci în cameră. Ştiam toate astea mai mult sau mai puţin. Dar să-i faci unei tinere o curte atât de asiduă, atât de rapid… André tună şi fulgeră împotriva lui Bilel, iar eu mă plimb prin cameră. E şi el într-o stare de confuzie ca şi mine. Consternare, furie, indignare, dar şi o anumită satisfacţie văzând succesul primilor noştri paşi în psihologia ucigaşului. Va trebui să-i suportăm ideologia sângeroasă şi să intrăm în jocul lui. Dar şi el a intrat în jocul lui Mélodie: nu mi s-a părut niciun moment că n-ar avea încredere în interlocutoare, iar rezultatul, presimţim asta, ne poate duce la ceva considerabil. Merită? Dominaţi de aceeaşi ezitare, examinăm cu atenţie vorbele teroristului. Mi-am scos imediat vălul, nu şi veşmântul lung. Ridicându-mă, sunt cât pe ce să calc pe el şi să cad. André, care nu ratează totuşi nicio ocazie să râdă de mine, abia dacă mă bagă în seamă. Până la urmă, pleacă acasă tulburat şi, în mod paradoxal, foarte surescitat. Apoi mă bombardează cu sms-uri îngrijorate până seara târziu. Colegul meu are foarte puţine defecte, în afară de acela de a nu fi pedagog! Dacă ar fi să dau crezare mesajelor lui, mă expun unui risc enorm. În pofida zeflemelelor la adresa lui Bilel pe care ni le permitem între noi, este şi el, ca şi mine, foarte

conştient de pericolul reprezentat de individul din spatele ecranului. Vrea să continuăm, dar e mai bine să nu-l enervăm prea mult pe jihadist. Represaliile ar putea fi teribile. „Să facem subiectul cât mai scurt posibil, Anna, îmi zice el, şi să trecem la altceva.”

1. Un bun credincios conform Sharia.

2. Pe Skype, convorbirile pot fi audio şi video sau numai audio.

Mélodie

Mélodie este o pantomimă cu o mie de faze. Viaţa prin care a trecut ca o dansatoare pe sârmă a transformat-o într-o bombă cu efect întârziat. Nu vrea să facă rău nimănui, poate doar ei. Este extrem de sensibilă şi vulnerabilă pentru că se străduieşte din răsputeri să trăiască. Mélodie îşi plânge de 20 de ani tatăl pe care l-a cunoscut atât de puţin. Crede că naşterea ei este cauza plecării celui căruia nu i-a spus niciodată tati. Nu dorea să se căsătorească şi cu atât mai puţin să devină tată. Naşterea celui de-al doilea copil i-a învins răbdarea prea puţin constantă şi sinceră. N-a recunoscut-o niciodată. De când a aflat asta, Mélodie se străduieşte să repare inimile zdrobite şi capetele tulburate ale prietenilor, pentru că n-a putut reconstrui cuplul părinţilor. Iar a fi „prietena care ştie să asculte” pare să fie rolul perfect când, la fel ca şi ea, încerci să-ţi ascunzi suferinţele. Îşi uită tristeţea venindu-le în ajutor celorlalţi. Un moment, nu mai simte golul din suflet. Douăzeci de ani de viaţă străbătuţi ca o oarbă, căutând un sens, fără să se preocupe totuşi de ziua de mâine. Cea mai mică din acest clan de femei e cufundată în doliul după încrederea în sine. Dacă Mélodie ar reuşi să exprime în cuvinte durerile înăbuşite care o macină, i-ar mărturisi mamei că, până la urmă, poate a fost mai bine fără tată în casă. Că mama cea curajoasă s-a descurcat destul de bine cu micuţele ei. În general, copiii plecaţi la jihad păstrează cel puţin contactul cu mama lor. Deşi încearcă să le convertească, fibra maternă rămâne singurul punct de ancorare din viaţa trecută care găseşte ecou în sufletul lor. Mélodie e fragilă şi imprevizibilă, ca toţi teroriştii. În timp ce, însetată de interdicţii, îşi desăvârşeşte cultura în stradă, mama ei aleargă după mici joburi şi se opreşte să-şi tragă sufletul la fiecare 15 ale lunii. Singurul orizont pe care mama şi fiica îl privesc împreună prefigurează deziluzia şi teama. Când era mai mică, Mélodie credea că va veni ziua în care mama va ajunge s-o identifice la morgă. Ce mult îşi iubeşte mama! Dar sunt atât de diferite, încât Mélodie nu reuşeşte să-i dovedească iubirea. Durerile ascunse au făcut din ea un copil „cu probleme” un timp. Apoi, din cauza tăcerii, i-au golit sufletul. Golit de

iubire, golit de speranţă. Umbla la vremea aceea cu o gaşcă de fete care deveniseră celebre în cartierul ei dificil, Bellefontaine, prin violenţă şi furt din magazine. Nu le aprecia peste măsură, dar găsea la ele puţină încurajare când zilele în care chiulea de la şcoală nu se mai sfârşeau. Cele mai multe dintre fete, toate minore şi purtând aparate dentare, erau obişnuite cu nopţile petrecute la poliţie, unde făceau pe surdo-mutele. Pentru furt din magazine, dar şi pentru „încăierări”… Specialitatea lor: bătăile crunte. Nu conta conflictul şi nici dacă adversarul purta pantaloni. Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în parcări sau în parcuri, bând Fanta, împărţind între ele Filet-O-Fish[1*] şi dansând pe ritmurile la modă. Deseori, Mélodie se plictisea. Se considera lipsită de interes şi se mira că face parte din gaşcă. Nu reuşea să fie interesată de discuţiile despre reality-show-urile momentului sau de dezvirginarea unei fete pe care n-o cunoştea. Simţindu-se foarte diferită de ceilalţi, explicaţia trebuia să fie neapărat ea: avea probabil o problemă! Povestea personală, chiar dacă tristă, e banală în comparaţie cu vieţile celor din jur. Când prietenele îi mărturiseau necazurile lor, Mélodie le consola, fără să sufle vreo vorbă despre propria depresie. Nu i-a plăcut niciodată să atragă atenţia asupra ei. Nu caută nici să fie compătimită, ci doar iubită. Treptat, a devenit indiferentă la lumea din jur. În acelaşi timp, fetele din gaşcă îi asigurau protecţia: provenite din familii de imigranţi, toate erau originare de undeva. Mélodie e albă şi nu ştie decât prenumele şi data de naştere a tatălui ei. A dorit întotdeauna să se fi născut altundeva, fără să ştie exact unde. A fumat canabis până când a depăşit vârsta la care treci ţigara din mână în mână: fiecare cu a lui. Pe urmă, i-a trecut. Încă o chestie a ajutat-o să-şi piardă toate iluziile. În cartierul „Bellefo” din Toulouse, unde a trăit dintotdeauna, se răspândesc multe zvonuri, deseori false. Mult prea multe. În unele perioade ale vieţii, când trăsese cu urechea, îşi permisese orbeşte să încalce anumite interdicţii. A fost la un pas de delincvenţă. Perceperea nuanţei dintre bine şi rău a devenit din ce în ce mai tulbure, din ce în ce mai ceţoasă. Dar, după tot ce încercase până atunci, odată cu dispariţia adrenalinei, Mélodie nu se simţea mai bine în pielea ei. Ba chiar deloc mai bine când se ferea de privirea celei care o adusese pe lume, când se întorcea acasă după o zi petrecută la postul de poliţie din colţul străzii. Încerca să-şi dovedească ceva sau poate să umple un mare gol interior. Firea credulă n-o ajută să deosebească faptele bune de cele rele. Într-o lume de basm, n-ar fi vrut să fie Cenuşăreasa, ci Robin Hood. Instinctul de conservare, dobândit observând lacrimile mamei, şi

confuzia care domnea în cartierul ei cenuşiu au ajutat-o să nu cadă pradă altor vicii. Băieţii nu i-au stârnit niciodată cu adevărat interesul. Câteva flirturi lipsite de importanţă i-au alungat pofta de sentimente amoroase. Ar vrea să se păstreze pentru marea iubire: „cea care îţi ia minţile", expresie pe care mama i-o servea ca pe o maximă din fragedă pruncie. Fără să conştientizeze, Mélodie caută mai mult un tată decât un iubit. Un bărbat protector şi îndeajuns de puternic încât să-i insufle curajul şi energia de a trăi. Cineva în care ar putea avea încredere totală. Cineva matur, în fond, ca Abu Bilel. El întruchipează o insulă în viaţa ei pustie. Îi alimentează obsesia de a nu se resemna să ducă o viaţă ternă şi solitară, ca a mamei. Mélodie vede în el singurul leac pentru suferinţele ei. A veni în ajutor poporului sirian pare un destin mult mai ambiţios decât a-l accepta pe cel pe care îl crede deja trasat. Nu reuşeşte să-şi alunge durerea din suflet. E o durere năucitoare. Ar vrea să urle, să plângă de durere. Dar a fost învăţată de mică să nu se plângă, fiindcă asta înseamnă să te victimizezi. Iar cei slabi sunt dispreţuiţi acolo de unde provine ea.

Acasă, Mélodie se izolează ore în şir în camera ei, pe care o împarte cu sora mai mare, deseori absentă. Posterele cu *Scarface* stau alături de cele cu Rihanna şi cu Mister You. Îi place să fie singură acolo şi să-şi dea frâu liber emoţiilor, deschizând la maxim radioul. Se închide într-o cutie muzicală şi poate e singurul moment al zilei în care se simte mai uşoară. Navighează pe o mulţime de skybloguri[2*] şi de conturi de Instagram, apoi gândurile plutesc fără noţiunea timpului, în timp ce ascultă melodiile cântăreţei Diam's. Şi ea a crescut fără tată, nutrind un permanent sentiment de părăsire. Cufundându-mă în albumele ei ca să modelez personalitatea lui Mélodie a mea, descopăr în textele cântăreţei o fetiţă vulnerabilă, ca dublura mea online, care îşi varsă deziluziile peste suferinţa singurătăţii. Mélodie ascultă mult „Petite banlieusarde", dar în seara asta, după conversaţia cu Bilel, ascultă întruna „T.S.", care ar putea să descrie aproape orice puştoaică într-o perioadă de suferinţă:

> Fac parte dintre acei tineri rătăciţi, zâmbind din politeţe,
> Cu mulţi în jur şi totuşi atât de singuri…
> Sufăr de boala adolescentului frustrat la capătul puterilor…
> Ei sunt puternici, eu nu sunt nimic.
> Vreau să plec ca să m-apuce dorul să revin…

Şi să devin cineva… Cineva bun, pentru că
mă întorc de departe.[3*]

La fel ca Diam's, Mélodie se simte „la capătul puterilor". Această depresie afectează un mare număr de tineri sub 21 de ani. Obiceiurile unor adolescenţi de azi contribuie la lărgirea breşei în care a pătruns Daesh. Nu au importanţă mediul social sau motivaţiile ascunse, organizaţia teroristă are o mulţime de argumente imparabile ca să-i atragă în plasa ei. Candidatul poate dori să ia parte la lupte sau să facă pe agentul umanitar, Daesh are o soluţie pentru toţi. Organizaţia oferă iluzia de a le acorda importanţă acestor puşti rătăciţi ca să-i acapareze mai bine şi să-i reformateze. Aşa cum un guru şi-ar aduna adepţii. Nebuloasa aceasta îi permite celui care se declară calif să devină într-adevăr calif. La urma urmelor, arma ei favorită este internetul şi aceşti bieţi învăţăcei jihadişti nu fac altceva decât să treacă de la statutul de pion online la cel de carne de tun. Dovada: în doar 48 de ore, lui Mélodie i s-au promis o căsătorie din dragoste şi o viaţă idilică.

Dar ceva lipseşte ca s-o convingă să facă pasul. O înspăimântă faptul că trebuie să-şi părăsească familia. În ciuda certurilor pe care o mamă celibatară le poate avea cu cele două fiice ale ei, iubirea şi solidaritatea nu le-au lipsit niciodată. Atunci, Mélodie se agită să vizioneze zeci de postări video pe YouTube ca să se convingă. A auzit dintotdeauna că americanii sunt monştri care îi torturează pe prizonierii musulmani de la Guantanamo. Este înduioşată de suferinţa copiilor din Palestina şi din Siria, pe care crede că trebuie s-o atribuie ţărilor occidentale. În cartier se spune sus şi tare că Mohammed Merah, originar, ca şi ea, din Toulouse, este doar o invenţie. Statul francez şi comunitatea evreiască ar fi orchestrat simfonia barbară a ucigaşului cu scuter. El n-ar fi altceva decât nefericitul ţap ispăşitor al unui complot care urmăreşte stigmatizarea musulmanilor din Franţa. Acest ultim zvon o lasă totuşi perplexă. Uciderea unui copil nu se potriveşte deloc cu ceea ce propovăduieşte islamul. Dar, în acelaşi timp, Bilel l-a amintit pe ucigaşul cu scuter ca fiind un slujitor al lui Allah. De la o postare video la alta, o vizionează pe cea a lui Omar Omsen, a cărui reputaţie amestecată o cunoaşte. Acest franco-senegalez de 37 de ani, căutat în mod susţinut de justiţia franceză şi de cea belgiană, ar fi unul dintre creierele unei importante filiere de plecări la jihad în Orientul Mijlociu. Diferitele celule ale DCPJ, Direcţia Centrală a Poliţiei Judiciare, au fost cât pe ce să se sufoce când au aflat despre plecarea a şapte membri ai unei familii din Nisa,

dintre care patru copii, organizată de el în octombrie 2013. Postează în mod regulat pe YouTube filme în care laudă Sharia. Omar Omsen îşi invită auditorii să respecte nu legile ţării în care locuiesc, ci numai legile islamice, cele ale Sharia. Manipulează nu numai pentru a-i îndobitoci, ci şi pentru a-i culpabiliza. Repetă întruna: „Un bun musulman nu trăieşte într-o ţară de necredincioşi. Sunteţi ucigaşi dacă nu ajutaţi la instaurarea unui stat islamic. În timp ce doar vă faceţi rugăciunile şi recitiţi Coranul, alţii luptă pentru Allah, singurul, unicul, care ar fi vrut să se întemeieze un califat la scară mondială”. Asemenea celor mai mulţi dintre recrutorii pentru jihad, care nu-şi mai fac veacul doar în preajma moscheilor îmbrăcaţi în *djellaba*, trăieşte la adăpost de bombe într-o ţară europeană, unde beneficiază de toate facilităţile pe care le doreşte. Dar iată că, în alt film, se află într-o ambarcaţiune. Marea e agitată şi, cu ochi scăpărători, compară spuma albă cu puritatea şi plenitudinea pe care le oferă islamul dacă este aplicat cu rigurozitate. Mélodie se lasă în voia curentului. Se tulbură gândindu-se la spuma imaculată care ar reprezenta religia ei. Puţin câte puţin, se lasă antrenată de fascinaţia celorlalţi. Cel puţin imaginaţia lor e bogată în poveşti şi întâmplări frumoase. Se spune că teza lupului singuratic nu există. Strălucitul judecător antiterorist Marc Trévidic explică foarte clar acest lucru. În general, chiar dacă există cazuri de jihadişti izolaţi, nu hotărăsc singuri să facă asta; există întotdeauna o persoană lângă tine care te formatează şi te încurajează până la trecerea la acţiune. Această interpretare îmi aparţine, dar cred că, în cazul Merah, în legătură cu care rămân încă multe întrebări, sora lui mai mare, Suad, a îndeplinit acest rol de mentor până când a obţinut de la el o radicalizare totală. Recent, Suad a părăsit definitiv oraşul Toulouse şi a plecat în Siria împreună cu cei patru copii, dintre care ultimul de un an, pe nume Mohammed, „ca omagiu” adus „eroului” ei, de care este „mândră”, după cum a declarat de multe ori, public sau nu. Autorităţile franceze au luat cunoştinţă de plecarea ei abia după ce a ajuns în Siria… În cazul lui Mélodie, acest ghid va fi Bilel.

Mélodie sare de la o idee la alta fără să aprofundeze. Să plece din Toulouse ar însemna să nu mai circule, în sfârşit, pe blestemata linie A a metroului de la staţia Reynerie, pe care o cunoaşte cu ochii închişi. Nu mai suportă scaunele uzate şi mai ales sufocarea pe care o simte când vede peisajul urban zi de zi. A devenit imaginea insuportabilă a tristeţii ei interioare. De zece ani, în fiecare dimineaţă, metroul traversează cartierul Mirail, în timp ce muzica din căşti o poartă peste mări şi ţări. Acolo, în

Siria, cel puţin zilele ei nu vor putea fi mai rele decât aici, unde se străduieşte să se scoale fără să ştie de ce. Se gândeşte la ce face Bilel exact în acel moment.

Instinctul de supravieţuire, amplificat de experienţa străzii, o îndeamnă să nu se lase ispitită imediat de farmecele curtezanului. Totuşi, e deja prea târziu. Mélodie îl întrezăreşte ca pe un rege. Şi întotdeauna a visat să devină regină.

1* Sandviş cu file de peşte pane, brânză topită şi sos tartar, vândut de restaurantele McDonald's (n.tr.).

2* Platformă de bloguri folosită de vorbitorii de limbă franceză (n.tr.).

3* *T.S.*, Diam's. Versurile: Diam's. Muzica: Tefa, DJ Maître. © Universal Music Publishing MGB France, Because Editions, Kilomaitre Publishing.

Joi

La trezire, ca în fiecare dimineaţă de aproape o săptămână, găsesc mai multe mesaje afectuoase trimise de Bilel lui Mélodie. Sunt mai multe decât cele pe care le primesc eu de la Milan. Toate încep cu „puiul meu”… Nu deschid bine ochii şi aş vrea să-i închid la loc. La televizor se difuzează *Oggy şi gândacii de bucătărie*, un desen animat care îmi place mult. Micile vietăţi fac numai idioţenii şi-mi oferă un moment de tranziţie înainte de a intra din nou în pielea lui Mélodie. Ascult radioul: este anunţat al nu ştiu câtelea francez minor plecat să facă jihad în Siria. Închid. Canalele de ştiri vorbesc încontinuu despre plecarea „jihadistului săptămânii”. Închid. Mă înham la cititul corespondenţei. Războinicul povesteşte că pleacă la luptă şi vrea să se asigure că Mélodie va petrece o zi agreabilă. Cuvintele lui nu se referă deloc la religie. Bărbatul seamănă cu orice îndrăgostit îndurerat că se desparte câteva ore de noua lui iubită. Aş vrea să-l determin să-mi încredinţeze mai multe informaţii şi să facă mai multe precizări despre planurile trupei sale. Iar el mă atrage într-o schemă menită să mă agaţe care mă stânjeneşte. Trebuie să ştiu să dozez cu pricepere atitudinile lui Mélodie.

Abu Bilel îmi ocupă singur tot programul. Ziua, îi verific spusele la birou. Seara, avatarul meu preia ştafeta ca să discute cu el pe Skype, în căutarea unor noi dezvăluiri. Ieri, Abu Bilel a spus că se află lângă Alep. Tânăra Mélodie ar fi putut să-l creadă. Dar site-urile specializate în Orientul Mijlociu mă ajută să-mi dau seama mai bine, de la o zi la alta, de ultimele lupte şi cuceriri de teritorii. SI a părăsit Alepul de cel puţin şase luni. Ţinând cont de divizarea pe care o suferă al doilea oraş al Siriei, împărţit între loialişti şi rebelii bombardaţi în mod regulat de armata lui Bashar al-Assad, mi se pare puţin probabil ca Bilel să-şi fi găsit adăpost acolo. După cum am presupus de la prima conversaţie cu el pe Skype, se află probabil lângă Rakka, fieful SI.

În seara asta, eu şi André privim lucrurile cu mai multă seninătate. Am început oare să ne obişnuim? Teama revine totuşi pe măsură ce se apropie

ora apelului lui Bilel. Mujahedinul debitează pe un ton vesel atrocităţi atât de mari, încât după aceea e greu să mai ai un somn liniştit. Şi apoi, simt mereu aceeaşi jenă când devin Mélodie şi-i permit lui Bilel s-o curteze ca orice fanfaron, obligată să-mi las personajul pradă manevrei lui de doi bani. Dacă vreau să nu-i trezesc vreo bănuială şi să-mi povestească cum şi-a petrecut zilele „retezând capete", mi-e imposibil să mă eschivez de la toate avansurile. Sunt obligată să-i fac din când în când un compliment, să afişez un zâmbet de femeie sedusă, pe scurt, să joc teatru. Nu sunt actriţă. În plus, prezenţa lui André complică puţin acest exerciţiu deja nebunesc.

Sfârşim de verificat decorul nostru Skype tocmai când Bilel trimite un mesaj cerându-i lui Mélodie să-l sune. E precedat de mai multe:

„Mélodie".

„Mélodie??"

„Mélodie, puiul meu?"

„Mélodie???"

Mă conectez. Azi, iată-l singur într-un Internet Café. Şi-a netezit părul cu gel şi, în locul ţinutei de războinic, a adoptat un stil destul de degajat. Siguranţa de sine XXL nu l-a părăsit. Cu o voce nevinovată, îl întreb ferm, bazându-mă pe elementele concrete de care am luat cunoştinţă mai devreme în cursul zilei.

— Eşti bine? Mi-am făcut griji pentru tine. Nişte prieteni mi-au spus că astăzi a avut loc o bătălie sângeroasă, în care a fost implicat Daesh. E adevărat? Unde s-a întâmplat?

— Îţi faci griji pentru mine? Atunci, înseamnă că ţii la mine…

— Răspunde-mi serios, cu lucrurile astea nu se glumeşte. Unde s-a-ntâmplat? Au fost morţi?

Cu cât Mélodie îi apare mai îngrijorată şi mai credulă, cu atât mai mult exultă, măgulit că îi stârneşte interesul celei pe care ar dori-o de soţie. Expresia încântată, pe care se preface că o ascunde, îi face zâmbetul cu atât mai arogant.

— Ţi-am spus deja că sunt modest de felul meu… Nu-mi place să mă laud… Dar stai liniştită, Allah ne-a păzit încă o dată de demon. Nişte rebeli ne-au pregătit o ambuscadă la 30 de kilometri de locul unde mă aflu acum ca să ne slăbească trupele. Dar nu degeaba suntem cei mai buni: mereu cu un pas înainte. Au cunoscut moartea, dar pot să te asigur că n-or să meargă în paradis.

— Tu i-ai omorât?

— Pui prea multe întrebări! Să zicem că le-am luat gâtul câtorva… În orice caz, nu le-a fost deloc bine, te asigur.

În privinţa asta sunt sigură că Bilel minte. Cum ar fi putut să taie capete toată ziua apelând-o pe Mélodie de mai bine de zece ori şi trimiţându-i o mulţime de mesaje? Sunt numai lăudăroşenii ca s-o impresioneze. Şi nu-i explicase înainte că stătea intenţionat în afara luptelor ca să nu-şi pună viaţa în pericol? Până la urmă, faptul că a tăiat gâtul unor oameni azi sau ieri nu schimbă cu nimic oroarea faptelor sale. Individul ucide cu sânge rece de ani de zile. Şi-şi permite să verse sânge în numele unei religii. Mai deunăzi, Bilel îi spunea cu cinism lui Mélodie că, dacă ar fi făcut parte dintr-un cartel mexican, ai cărui membri obişnuiesc să-şi tatueze pe piele o linie de fiecare dată când iau viaţa cuiva, ar fi plin de cerneală indelebilă. Aşa îmi imaginez braţele lui. Înainte să-mi amintesc că islamul interzice tatuajele. Mă concentrez din nou şi Mélodie îşi continuă întrebările cu o curiozitate morbidă:

— Uau! Îţi rişti mult viaţa totuşi… Câţi adversari au murit şi ce-ai făcut cu cadavrele lor?

— A trebuit să lichidăm cel puţin vreo douăzeci. Cadavrele lor n-au decât să putrezească într-o groapă comună! Asta merită! Nu mă ocup de logistică… Dar nu-ţi face griji pentru mine… Vorbeşte-mi despre tine, puiule!

— După-masă, m-am uitat la o mulţime de postări video despre SI. Şi aş vrea să-mi explici, pentru că unii zic una, alţii alta…

— Tu trebuie să ştii un singur lucru: adevăratul islam înseamnă reinstaurarea unui califat şi singurii care îşi consacră viaţa acestei cauze sunt cei din Daesh. Toţi ceilalţi sunt necredincioşi.

— Atunci, azi cu ce fel de necredincioşi ai luptat?

— Cu acei *kuffar* din al-Nusra. Şi-au luat-o, crede-mă!

Cu un zâmbet de mulţumire pe buze, Bilel agită telefonul şi arată pe furiş o fotografie cu cadavre mutilate. Jubilează.

— N-am văzut bine. Mai arată-mi o dată.

— Nu, o păstrez pe cea mai bună pentru când o să vii…

— Dar erau multe capete tăiate?

Drept răspuns, îi face cu ochiul lui Mélodie, zâmbind cu toată gura.

— Omori oameni… Asta nu se potriveşte cu islamul pe care l-am ales.

— Sora mea, războaiele au precedat întotdeauna pacea. Iar eu vreau pacea, după cum ne porunceşte Allah. Aşa vom putea întemeia aici o

familie amândoi… *Mashallah*, puiul meu! Nu mi-ai spus niciodată dacă îţi par frumos… Răspunde-mi sincer.

De la începutul conversaţiilor lor, Mélodie evită subiectul. Nu mai ştiu ce replică să găsesc. Nu pot să dau înapoi. Îmi vorbeşte în fiecare zi de căsătorie. Întrebările lui, întotdeauna de acest fel, devin din ce în ce mai insistente. Sunt cu spatele la zid: obligată să mă prefac că ţin la un asasin. Mă fandosesc şi mai par şi sinceră. Fac pe actriţa mai mult ca niciodată.

— Eşti frumos… Şi eşti curajos, asta e admirabil la un bărbat.

— Eşti drăguţă. Altceva?

— Ai ochi frumoşi.

Încerc să-l măgulesc minim, dar consider că am făcut-o deja maxim!

— Ăsta e un compliment de femeie! Vrei să mergi mai departe cu mine?

— Mi-e jenă să răspund la asta… Ştii mai bine ca oricine că o femeie respectabilă nu i se adresează unui bărbat care nu e din anturajul ei.

— Da, dar te-am cerut în căsătorie…

— O să mai vorbim despre asta, dă-mi un pic de timp… Nu mi-ai răspuns unde a avut loc ofensiva. Eşti rănit?

— Ah, ce drăguţă şi naivă eşti! Nu, nu sunt rănit. Eu sunt un *adevărat*… Trebuie să se scoale unul devreme ca să mă doboare. Tu eşti pură, aşa că sunt blând cu tine. Dar cu cei care reneagă credinţa sunt un călău. Altfel, în majoritatea timpului stau într-un oraş ca să ajut la reconstruirea lui.

— Cum adică, reconstruire? Unde?

— Un oraş în apropiere de Irak, care a fost jefuit de armata siriană. E de muncă acolo. Să zicem că vrem să facem din cel mai sărac oraş sirian cel mai bogat. Şi acolo vom trăi fericiţi împreună, *mashallah*!

Bilel numeşte Deir Ezzor, un oraş din estul Siriei, situat pe malurile Eufratului, la 450 de kilometri de Damasc şi aproape de frontiera irakiană. În ultima vreme, jumătate din oraş se afla în mâinile rebelilor sirieni, iar cealaltă era controlată de regimul Assad. Folosindu-şi metodele sângeroase preferate, SI a reuşit să-i alunge pe rebeli şi să pună mâna pe întreaga provincie, precum şi pe majoritatea terenurilor petrolifere. Jihadul religios al SI este şi jihadul petrolului. Daesh produce mai mult petrol decât guvernul sirian. Datele variază în funcţie de poziţiile politice şi religioase, dar traficul SI este estimat la un venit zilnic de aproximativ 3 milioane de

dolari. Un milion în Irak, aproape dublu, la nivelul a două milioane pe zi, în Siria. Producţia guvernului Bashar al-Assad s-a redus la 17.000 de barili pe zi. Milioane care sunt încasate săptămânal, o armată care îşi sporeşte rândurile de la o zi la alta şi o artilerie grea nu pot decât să contribuie la întărirea Daesh… Prăbuşirea lor nu va fi deloc rapidă. Apoi se vor muta într-un alt teritoriu, aşa cum au făcut trecând din Irak în Siria. Un teritoriu precum Libia, Iordania, o parte din Liban… Dar, încă o dată, nu sunt doctorandă în materie, iar Libanul şi monarhia iordaniană au aliaţi diferiţi şi preţioşi, care nu vor lăsa cele două ţări să fie invadate. Ieri conversam pe Twitter cu un mujahedin, când am dat din întâmplare peste poza unei fetiţe care scria pe un zid din Rakka, devenit o cuşcă în infern: „Jihadul vostru este cel al petrolului”… Bineînţeles, Bilel se fereşte să-i sufle vreo vorbă lui Mélodie despre această afacere bănoasă. Piaţa petrolului, oarecum asemenea capitalismului, nu-i spune cine ştie ce.

— Ce faci ca să aduci prosperitatea în acel oraş? Înfiinţând şcoli şi spitale, de exemplu? Petrolul face o grămadă de lovele, ar putea să ajute la reconstrucţie, nu? Ar aduce bani.

De data asta, teroristul e luat prin surprindere. Se scarpină cu nervozitate în cap şi se fereşte de privirea lui Mélodie. Lasă ochii în jos. Îşi caută cuvintele. Se gândeşte cu ce minciuni s-o îmbrobodească. Ar fi penibil să recunoască faptul că a masacrat un număr mare de oameni într-un scop despre care pretinde că ar fi până la urmă umanitar, dar care în realitate este şi o acţiune menită să aducă bani. O groază de bani. Jubilez întotdeauna în aceste momente în care Mélodie îl prinde la înghesuială cu inocenţă. În cele din urmă, răspunde cu o voce evazivă, cu capul în jos. Minciuna îi transfigurează părticica de faţă pe care i-o zăresc:

— Da, printre altele. Dar deocamdată trebuie să îmbogăţim oraşul, iar construirea spitalelor costă mult. Guvernul de la putere a furat mult petrol în ultimii ani de la Deir Ezzor. Aşa că noi, cei din Daesh, facem în aşa fel încât să-l recuperăm şi să-l valorificăm. Dar e de muncit mult de tot şi, deocamdată, nu aduce niciun ban! Ea ca şi cum ai însămânţat ogorul şi aştepţi să crească. Dar nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta! Nu-ţi pierde timpul cu capitalismul, întreabă-mă altceva!

Se vede clar că întrebările mele nu-i cad bine. Mélodie trebuie să-i câştige şi mai mult încrederea. O să găsesc eu cum să revin la acest jihad al petrolului.

— Vorbeşte-mi despre tine şi despre viaţa pe care o voi avea dacă mă hotărăsc să vin!

— Dar o să vii… O să vezi, o să-ţi faci mica ta lume şi vei începe o nouă viaţă plină de fericire. Mi s-a părut că-ţi plăceau armele mele zilele trecute. Atunci, când ai să vii, vei lua lecţii de tir o săptămână, două, în funcţie de nivelul tău.

— Ca să mă apăr sau ca să omor necredincioşi?

— Depinde. Poţi să omori, dacă iei viaţa unuia care nu-l respectă pe Allah. Nu e nimic rău în asta, ba dimpotrivă, trebuie. Când o femeie este căsătorită, are dreptul să-şi însoţească bărbatul pe front. Uneori le lăsăm pe dragele noastre să tragă, asta le distrează! În general, le place mult să filmeze înfruntările noastre cu duşmanii.

— Asta înseamnă că am dreptul să iau viaţa cuiva, dacă bănuiesc că nu aplică legile islamice?

— Exact. Toţi *kuffar* sunt *haram*, ai dreptul să faci ce vrei cu ei. Poţi să-i arzi, să-i sugrumi, numai să aibă o moarte atroce, în felul ăsta îl slujeşti pe Allah. *Inshallah!*

În acel moment, îmi spun că, dacă aş fi de confesiune musulmană, m-aş sufoca de indignare auzind asemenea ticăloşii. Mă revoltă, chiar dacă nu sunt surprinsă de ororile pe care le debitează acest monstru cu un zâmbet dulce pe buze. Trebuie măcar să-l necăjesc puţin în această privinţă.

— În Coran se spune că poţi să-i condamni pe cei care nu respectă preceptele noastre, dar nu-mi amintesc ca, atunci când nişte oameni îşi pierd viaţa, asta să însemne că-l slujeşti pe Dumnezeu.

— Ba da! Pentru că încearcă să ne suprime. Iar noi reprezentăm voinţa lui Dumnezeu.

Mélodie voia să treacă la altă întrebare. Bilel o întrerupe. Vrea s-o momească cu „o ilustrată” frumoasă! Şi cu o viaţă ideală.

— Dar vorbim prea mult de morţi. E frumos aici. Sunt multe lucruri de văzut. Marea e splendidă şi relieful, fascinant. O să cunoşti multe fete… O să ai mica ta gaşcă de prietene, o să faceţi împreună chestii de gagici. (*Face haz.*) E o adevărată lume… Mica ta lume de acum înainte. Când o să fiu la luptă, dimineaţa o să-ţi perfecţionezi araba, iar după-amiaza o să faci ce vrei. Ori stai cu surorile, ori vizitezi spitalele şi orfelinatele ca să ajuţi copiii.

— Aha! Am dreptul să ies cu prietenele dacă nu ne însoţeşte niciun bărbat?

— Cu condiţia să ai o atitudine demnă. Oricum, voi, convertitele europene, sunteţi cele mai trăsnite! Imediat ce ajungeţi aici, vreţi un kalaşnikov să trageţi cu el! (*Râde ca şi cum această imagine l-ar înduioşa.*)

— O să întâlnesc multe surori franţuzoaice?

— O grămadă! Mai ales belgiene şi franţuzoaice… Sunt cele mai multe. Jur că sunt mai de belea decât noi! În momentul ăsta, pentru ele e la modă centura de explozibili legată la brâu.

— Ca să facă pe durele?

— Mda, sau mai ales să sară în aer dacă e nevoie…

— …

— Încă ceva, ca să nu uit, puiule! Foarte important! Foarte, foarte important… Trebuie să fii acoperită din cap până-n picioare şi să porţi mănuşi. *Sitar*-ul[1] e obligatoriu aici. Sper că ai.

1. Cuvânt argotic care denumeşte dublul văl integral, prin care nu se zăresc nici măcar ochii femeii.

Joi, ora 22:00

Mă uit interzisă la André. E adevărat că reuşesc să-i dau cât de cât replica lui Bilel când aminteşte unele aspecte ale religiei care îmi sunt străine sau când rosteşte unele cuvinte arabe care îmi scapă, dar *sitar* nu-mi spune absolut nimic. André, ghemuit pe parchet în faţa mea, cu aparatul foto în mână, îmi face semn că nici el nu ştie ce-i asta. Degeaba am căutat iute pe smartphone-urile noastre – un demers periculos pentru mine sub ochiul vigilent al interlocutorului meu –, n-am găsit nimic. Trebuie să fie un cuvânt argotic deformat în funcţie de modă. În psihologia fanaticului Bilel, *sitar* ar putea fi al doilea văl pe care o femeie deja acoperită trebuie să-l adauge conform anumitor precepte radicale. Încerc marea cu degetul, Mélodie mormăie că are unul.

— Atunci e bine, dacă toate aspectele astea sunt respectate, vei putea să te plimbi. Dar numai când nu voi fi acolo. O să mă ocup bine de tine, promit, dar trebuie să înţelegi că nu sunt neserios, am multă, multă treabă de făcut şi, uneori, trebuie să lipsesc mai multe zile. O să ai mare grijă de tine aşteptându-ţi soţul…

— Adică?

— Ştii… Chestii de fată… Mici secrete care să facă pielea mai catifelată, de exemplu.

Din când în când, inima lui Mélodie bate pentru cea a lui Bilel. Alteori bate din vina ei, atât de bine reuşeşte el s-o culpabilizeze pentru viaţa ei „regală” de occidentală. În mod paradoxal, teroristul încearcă s-o convingă că va duce o viaţă de nabab în Siria, după ce va termina cu vizitele la orfelinate şi cu altele. Se simte obligată să răspundă exigenţelor lui. Dar Bilel îi câştigă încrederea şi tânăra nu vrea să-l trădeze pe cel care crede în sfârşit în ea. Eu însă clocotesc aproape la fel ca André, care păleşte pe podea văzând otrava nebuniei furioase şi ucigaşe pe care Bilel încearcă fără oprire s-o inoculeze în subconştientul lui Mélodie. Şi asta în mai puţin de o săptămână! Insinuările libidinoase ale acestui bărbat, care are aproape de

două ori vârsta ei, doar în scopul de a-i servi ca jucărie un timp ne ofensează profund. Mélodie nu bagă în seamă aceste ultime vorbe.

— Îmi dau seama că nu eşti neserios, Bilel…

— O să mai vorbim despre asta când o să vii, dar particip de mult la jihad.

Acum vorbeşte despre jihad aşa cum ar vorbi un salariat despre firma la care lucrează!

— De când eşti în Sham?

— De un an. Înainte am făcut altceva… Dar nu vreau să vorbesc despre asta pe internet, sunt spioni peste tot.

Îi face cu ochiul lui Mélodie.

— Ai fost în Libia?

— Exact! Să ştii că eşti plină de surprize! Eşti din ce în ce mai interesantă, puiul meu! *Bismillah*.

Nimic uimitor totuşi, când se ştie că cei mai mulţi dintre jihadiştii din Libia, deseori blindaţi cu arme de război, au fugit ca să se alăture îndeosebi celor din Daesh. Intuiesc că lui Bilel i-ar plăcea să se laude cu experienţa lui. Dar rămâne prudent.

— Trebuie să păstrez asta pentru când vei fi aici. Nu pot să-ţi povestesc tot! Deja ştii multe şi ai primit fotografii cu mine în acţiune! O să-ţi arăt mai ales minunăţiile de-aici… Sunt aşa de nerăbdător să vii!

Mai vorbim puţin. Reuşesc să culeg puţine informaţii despre el, cu care încerc să schiţez portretul bărbatului care era înainte de a deveni această fiinţă răzbunătoare, însetată de putere.

Într-o altă viaţă, Bilel se numea Rachid. S-a născut la Paris, lângă poarta Clignancourt. A renunţat repede la studii, pe care le urma oricum cu intermitenţe. Zice că nu şi-a păstrat niciun prieten din primii douăzeci de ani, despre care nu spune nimic. Stânjeneala se citeşte pe faţa lui uşor bronzată. Nu reuşesc să-mi dau seama dacă minte ca să-şi ascundă trecutul sau singurătatea îi era atât de mare încât nu i-a lăsat nicio amintire. În realitate, îmi lasă impresia că nu are nicio relaţie. Pretinde că n-a fost niciodată căsătorit, pentru că se declară „mult prea legat de Allah. De fapt, de muncă”. Bănuiesc că a vrut să apuce pe autostrada îmbogăţirii şi că s-a trezit, din cauza multor eşecuri, pe cea a religiei şi a tot deraiat pe drum. Poliţia îmi va confirma mai târziu bănuiala, dovadă stând dosarele delictelor sale. Întâi, delicte diverse, de la trafic de arme uşoare la furturi de tot felul.

Un mod simplu de a obţine bani cash şi a dobândi o mică notorietate teritorială. De confesiune musulmană, originar din Algeria, se radicalizase la începutul anilor 2000. Agenţii de informaţii francezi l-au supravegheat oarecum, deoarece făcea multe călătorii în Pakistan, ţară puternic infiltrată de al-Qaida. Dar Rachid se ducea acolo ca să urmeze cursuri religioase: învăţa Tawhid, o dogmă fundamentalistă a islamului. Acest lucru îmi va fi confirmat de un agent în momentul deznodământului anchetei mele: „Nu pot fi supravegheaţi toţi oamenii care pleacă să se reculeagă în ţări pioase. Asta nu face din ei terorişti, şi de aici dificultatea. Suntem acuzaţi că suntem fie incompetenţi, fie islamofobi”. Autorităţile nu-l supravegheau pe Rachid în acea perioadă, deoarece nu deţineau nicio dovadă concretă că reprezenta o ameninţare pentru ţara lui de origine.

Bilel îi mărturiseşte lui Mélodie şi dorinţa de a avea copii. De altfel, şi-a repatriat aproape întreaga familie pe „pământul sfânt”. Îndeosebi verii. În Siria, formează un clan puternic: al-Firanzi. Nume imposibil de verificat, al-Firanzi înseamnă „Francezul”. Totuşi, răspunde foarte vag la întrebările despre fraţii şi surorile lui. Ca şi cum ceva ar suna fals. Descopăr în sfârşit la el un sentiment uman şi legitim: singurătatea. Oficial, recrutează pe internet adepţi pentru cauza lui. În realitate, prozelitismul este pentru el un mijloc neoficial de a evita sentimentul de izolare.

Asta mă duce cu gândul la tinerii jihadişti care le propun jurnaliştilor interviuri pe site-ul ask.com. Redacţiile mi-au cerut de multe ori să fac asemenea interviuri. Am refuzat întotdeauna: răspunsurile lor n-au nicio valoare. Nu fac decât să repete inepţii pe care nici ei nu le înţeleg. Abia acum îmi dau seama că, de fapt, caută un corespondent nu doar ca să-şi sporească notorietatea, ci şi ca să-şi aline singurătatea. Ca orice adolescent, novicii jihadişti comunică prin sms-uri şi se exprimă cu abrevieri. Pachetele promoţionale care includ sms-uri nelimitate au fost create pentru această grupă de vârstă. Au propriile coduri şi propria cultură. S-au bucurat întotdeauna, la nivelul lor, de o anumită autonomie în materie de tehnologie. Bilel, care aparţine unei alte generaţii, numită a „fraţilor mari”, a găsit în religie ceea ce a căutat întotdeauna: recunoaşterea şi liniştea sufletească. Când evocă acest ultim sentiment de plenitudine, în ochi îi apare o lumină pe care nu i-o cunoşteam încă. Poate sunt naivă, dar, în acel moment, mi s-a părut sincer. Această senzaţie îmi dispare aproape imediat. Măcar dacă privirea lui Bilel ar exprima o credinţă autentică! Se spune că ochii sunt ferestrele sufletului. Al său nu are nimic din plenitudinea

resimţită la adevăraţii credincioşi. Scânteia fugară pe care am întrezărit-o reflectă în realitate ceea ce caută în străfundul lui: răzbunarea. Eu trebuie să descopăr la ce revanşă consideră că are dreptul, dacă a ajuns să se declare „fericit că a omorât mai mult de 50 de oameni” în viaţa lui…

În cele din urmă, închidem. André se uită la mine. Îmi cere să-mi dau jos bulendrele lui Mélodie. Măcar *hijab*-ul: felul în care sunt îmbrăcată îl tulbură în seara asta mai mult ca niciodată. Cu o zi în urmă, mă grăbeam să-mi scot vălul la cea mai mică întrerupere a conexiunii telefonice… André îmi adresează un zâmbet timid, plin de afecţiune, dar ştirbit de furia faţă de Bilel. Îl face albie de porci. I-ar plăcea să-l aibă în faţă, să-i spună de la obraz ce crede despre el şi, în treacăt, „să-i spargă căpăţâna de dobitoc”. Îşi aduce aminte de vremea când avea 20 de ani şi locuia într-un cartier din Paris. Înainte să devină fotograf, a făcut un timp pe derbedeul. Ba chiar şi-a relatat aventurile într-o carte pasionantă care înşiruie momente grave şi scene ilare şi rocamboleşti. Cei mai mulţi dintre protagonişti, asemenea lui Bilel, au avut şi ei de-a face cu poliţia. Deseori pentru spargeri sau vânzare de droguri. În afara celor care au murit, accidental sau nu, André a păstrat legătura cu fiecare dintre ei. Câţiva s-au convertit şi şi-au schimbat modul de viaţă. Dar niciunul nu s-a radicalizat şi nici vorbă să fi plecat pentru a face *hijra*. Asta îl înnebuneşte.

— Cel puţin noi, când ne jucam de-a durii, n-o făceam în numele a ceva şi în niciun caz al religiei! Şi nu omoram oameni! Acest Abu Bilel e un barbar care îmbrobodeşte tinerele şi murdăreşte islamul! Un fanatic! Un criminal, nimic altceva! Ce cretin!

Nu e nevoie să fi trăit aşa ca să am aceeaşi părere cu André. În timp ce-mi dau jos costumul lui Mélodie, îmi spune din nou că trebuie să punem cât mai repede capăt poveştii, după o ultimă conversaţie în care l-aş întreba mai multe. Apoi închid toate conturile pe numele lui Mélodie, publicăm articolul şi basta, se termină istoria. Ordinea derulării e bună, fireşte. Dar mai am nevoie de câteva zile. Personajul inventat de mine nu-mi permite să fiu incisivă. Mélodie în faţa lui Bilel e ca oala de pământ fragilă împotriva celei robuste de fier. Pierd mult timp până intru în jocul de seducţie al lui Bilel ca să-i câştig încrederea. După ce mi-am asumat riscul de a face această experienţă jurnalistică, ar fi frustrant să n-o trăiesc până la capăt.

La ziarul căruia i-am propus articolul, cu excepţia câtorva şefi şi a colegilor şi prietenilor mei Lou şi Hadrien, nimeni nu-mi ia încă în serios subiectul. De altfel, nici o parte din mine nu-l ia în serios. Eu vorbind „păsăreşte”, împopoţonată cu *djellaba* şi văl, îndrugând câteva cuvinte arabe, de faţă cu André — toate astea stârnesc mai degrabă râsul. Nimeni, nici măcar André, nu-şi dă seama de exerciţiul controlat de schizofrenie la care mă împinge această anchetă. Chiar şi atunci când, îngheţată de vorbele lui Bilel, întrerup contactul. Ceea ce mi se întâmplă din ce în ce mai rar. André mi se adresează imediat mie, Annei. Nu am la dispoziţie nici măcar o secundă ca să-mi schimb personalitatea. Îmi revine limbajul natural, în acelaşi timp cu reflexul de a lua o ţigară. Îmi ating nervos degetul în căutarea inelului-fetiş. Nu e, pentru că am grijă să-l scot înainte de fiecare conversaţie cu Bilel. Când André va descoperi reportajul terminat, prima lui reacţie va fi: „Chiar că te-ai dedublat… Nu observasem cât de periculos era acest exerciţiu…”.

Câteva zile mai târziu

Cea mai mare parte a zilelor o petrec la redacţia celor două principale ziare pentru care lucrez ca freelancer. În ultimul timp, stau mai mult pe la cel care îmi supervizează reportajul. În redacţie ne cunoaştem toţi foarte bine. Se întâmplă să ne mai luăm la harţă, dar, înainte de orice, formăm o mare familie. Un familion de frământaţi, de băgăreţi devotaţi muncii. De la tineri adepţi ai lui Stromae[1*] la urşii bătrâni care fredonează *La bohème* a lui Aznavour, ţinem foarte mult unii la alţii. Între noi, limbajul e brutal şi direct. Cuvintele nu ne sperie. Suferinţele ne afectează din ce în ce mai puţin, pe măsură ce anii trec. Cicatricele se adâncesc mai mult sau mai puţin. Cufundarea în reportaje, uneori cu subiecte dificile, chiar dureroase, contribuie enorm la apropierea echipei.

De-a lungul anilor, am muncit din greu împreună şi cunoaştem cel puţin frânturi din vieţile noastre. Destinul reporterului este diferit de cel al jurnalistului de pe ecran. Să mergi pe teren, investigând tu însuţi, urmându-ţi instinctul, e o acţiune care nu se înrudeşte întotdeauna cu jurnalismul propriu-zis. O acţiune periculoasă care îl duce până acolo încât să jongleze între propriile sentimente şi distanţa pe care trebuie s-o păstreze faţă de subiectele tratate. Uneori, asta nu ne afectează deloc. Alteori, se întâmplă să lăsăm o părticică din noi. Călătorim deseori neînsoţiţi şi asta nu e neapărat neplăcut, dar e totuşi anormal să te afli seară de seară singur în faţa unei farfurii de spaghete bolognese. Avându-l drept unic confident pe recepţionerul de la hotel. Când bat la uşa unui soţ a cărui soţie a dispărut făcând jogging sau a unei mame care nu mai ştie nimic despre fiul ei de săptămâni întregi, nu mă prezint cu caietul şi stiloul în mână, întrebându-i ce simt. Îmi dau seama ce simt. Pentru mine, asta nu e niciodată ceva banal. Când uşa găseşte de cuviinţă să se deschidă şi mi se îngăduie să intru într-o intimitate unde timpul pare să se fi oprit, vorbim ore întregi. Şi, deseori, despre altceva decât despre subiectul pentru care vin să le iau interviu. Împărtăşesc, din postura mea, puţin din suferinţa lor şi, asemenea confraţilor mei, devin un burete care absoarbe nenorociri. Uneori articolul

nu e publicat şi decepţia pe care o resimt atunci nu e provocată de orgoliul rănit, ci de faptul că nu pot să împărtăşesc şi altora această poveste pe care doream atât de mult s-o difuzez. Din fericire, mai suntem câţiva reporteri care beneficiem de luxul de a putea realmente să explicăm ce am văzut şi am aflat fără să copiem depeşele AFP care vin în rafale. Şefii noştri ştiu pe cine să aleagă în funcţie de reportaj. Ne cunosc atuurile şi slăbiciunile… La rândul nostru, noi ştim pe cine putem conta. În familia mea există, printre altele, „banda tinerilor”, cum le place celor mai puţin tineri să ne zică. Formăm o echipă sudată, care funcţionează pe bază de bunăvoinţă şi sfaturi avizate. Rar se întâmplă să ai aliaţi în meseria noastră. Am noroc de aliaţi preţioşi. Ca Hadrien şi Lou, în primul rând. Cei doi, la care ţin foarte mult, s-au pomenit implicaţi, fără voia lor, în viaţa plină de probleme a tinerei Mélodie. Pe măsură ce treceau zilele, îngrijorarea lor devenea tot mai mare în faţa portretului lui Bilel pe care li-l zugrăveam. Dar se întâmplă atâtea lucruri în vieţile noastre, încât râsul reuşeşte întotdeauna să ne alunge spaimele.

În după-amiaza asta stârnesc ilaritate povestindu-le imaginaţia şi reflexele pe care le cere rolul lui Mélodie în acest scenariu ce se scrie de la o zi la alta. Stăm la masă în snack-bar împreună cu alţi prieteni şi confraţi şi le aud chicotelile când le arăt fotografii cu Bilel dându-se mare, dar mai ales pe cele cu mine în ipostaza lui Mélodie. Lou mă ia peste picior şi Hadrien îi ţine hangul.

— Ştii că eşti sexy aşa!

— Luptătorul tău îşi machiază ochii aşa de fiecare dată când pleacă la război? Ai putea să-i împrumuţi dermatograful tău negru după ce-l consumă pe-al lui!

Ironiile legate de această poveste îmi fac bine. Hadrien mă întreabă dacă Bilel chiar crede că am 20 de ani. Îmi cunoaşte trecutul în cele mai mici amănunte şi îi e greu să priceapă cum poate cineva să mă creadă atât de tânără. Îi răspund că, în mod ciudat, teroristul n-a manifestat nicio îndoială în această privinţă. În realitate, se arată atât de sigur de el, încât cred că nici măcar nu concepe noţiunea de îndoială. Curg întrebările despre şiretlicurile la care trebuie să mă dedau ca să fiu convingătoare. Povestesc câteva momente comice, înfăţişându-l pe André şi acrobaţiile sale ca s-o fotografieze pe Mélodie în faţa laptopului fără să fie văzut. Dar nu vorbesc prea mult despre dimensiunea amoroasă pe care vrea s-o dea Bilel „poveştii”.

— Şi cum faci un Skype dacă nu te vede?

— Dar mă vede!

Ca dovadă, îmi scot *hijab*-ul, pe care îl am uneori cu mine, pentru orice eventualitate. Toţi se prăpădesc de râs.

— Eşti complet nebună! îmi strigă o parte dintre cei prezenţi, râzând.

— Şi când îţi vorbeşte în arabă? întreabă o colegă pufnind.

Scot din poşetă o carte groasă, colorată în galben şi negru, ultima armă: *Araba pentru tonţi*. În momentul ăsta, cred că toţi sunt cât pe ce să se sufoce de râs. Cu toate că Bilel şi Mélodie discută întotdeauna în franceză, folosesc foarte des cuvinte şi expresii arabe. Prietenii mă pun să rostesc câteva pe care i le repet şi fac haz de accentul meu caraghios.

Glumim până când ajungem să-l numim pe Bilel „viitorul meu soţ”. Râd şi asta scade dramatismul contextului. Când urcăm, Lou mă trage deoparte şi mă imploră să fiu cât se poate de prudentă. Povestea mea e foarte hazlie, dar ea nu simte totuşi deloc reportajul ăsta. Înainte să se întoarcă în biroul lui, Hadrien îmi repetă aproape aceleaşi lucruri. Adaugă doar că am un subiect bun, dacă în faţa mea se află într-adevăr un peşte mare. Hadrien nu ştie exact cât de însemnată e poziţia lui Bilel în ierarhia SI şi nici eu nu ştiu încă, chiar dacă am putut deja să stabilesc că joacă un rol important. După această pauză, fiecare se întoarce la treburile lui. Ecranul laptopului meu afişează prima pagină a site-ului extremist „Sham news”. Poate să conţină o mulţime de informaţii bune, chiar dacă e pro-Daesh, deci numai imparţial nu.

1* Paul Van Haver, zis Stromae, cântăreţ şi compozitor belgian de muzică hip-hop şi electronică (n.tr.).

În cursul după-amiezii

După mai multe ore de verificări ale afirmaţiilor lui Bilel, descopăr cu surprindere pe adresa mea profesională un e-mail de la Guitone, „ataşatul de presă”. El ştie că vorbeşte cu jurnalista Anna. Nu ştie de existenţa lui Mélodie.

Guitone vrea să mă informeze. Pare să se plictisească pe o terasă de unde îmi spune că „supraveghează intruşii”. Mi-l închipui cocoţat în vârful unui turn de observaţie, gata să sufle din corn în caz de pericol, ca în *Urzeala tronurilor*. Pe undeva, cele două universuri au ceva comun. Ca şi în film, cei din SI îşi apără teritoriile când nu se ocupă de cucerirea altora noi. Viaţa nu înseamnă nimic, violează şi fură. Se folosesc de sângele vărsat ca să pledeze o cauză, deşi e vorba numai despre lupta pentru teritorii. Îmi spun că, fiind francez, Guitone îl cunoaşte neapărat pe Bilel: este un fel de *Who's Who* al islamiştilor care ocupă Siria! Oricum, cunoaşte pe toată lumea. Spun că am citit un articol despre un anume Abu Bilel. Îl cunoaşte cumva? Guitone îmi răspunde că da. Exult. Şi adaugă: „Bilel nu e un oarecare. Am un respect enorm pentru el. Ne învaţă tehnicile de gherilă pe care şi le-a însuşit de la ceceni. E emir. Şi, mai ales, combatantul francez cel mai apropiat de Abu Bakr al-Baghdadi”. Guitone îşi sfârşeşte fraza cu vreo zece semne de exclamare, ca să sublinieze foarte mult importanţa legăturii dintre Bilel şi Baghdadi. Mi-a ridicat mingea la fileu cum nu se poate mai bine. Întreb cu inocenţă dacă Baghdadi este şeful Daesh. Cunosc răspunsul, dar vreau să văd cum mi-l va prezenta. Da, răspunde el, Baghdadi este într-adevăr conducătorul Statului Islamic. Guitone spune că nici măcar el nu ştie unde se află. Dar liderul supervizează totul. De altfel, „va fi curând califul suprem, cum scrie în istorie”. Apoi se străduieşte să evite întrebările mele şi-mi vorbeşte despre „noii lui pantofi Nike”, pentru că „în Siria costă o nimica toată”. Îmi cere să precizez bine asta în articolele mele. Îmi iau rămas-bun de la corespondentul meu şi caut pe net noi informaţii despre Baghdadi.

Nu găsesc nimic în plus faţă de ce ştiam: Abu Bakr al-Baghdadi, pe adevăratul lui nume Ibrahim Awad Ibrahim Ali al-Badri, cunoscut ca având mai multe identităţi, este un irakian de 42 de ani. Guvernul american promite o recompensă de 10 milioane de dolari celui ce va furniza informaţii care să ajute la localizarea lui. Aflu un lucru: revista *Time* l-a desemnat omul cel mai periculos din lume! Iar eu tocmai am avut confirmarea că acest beligerant călit în lupte şi ultraparanoic are ca om de încredere un francez. Pe Bilel, care mă consideră viitoarea lui soţie! Ieri, Bilel îi povestea lui Mélodie că cei doi oameni se întâlniseră într-un oraş de la frontiera Irakului cu Siria… N-am crezut nicio secundă. Bilel era într-adevăr braţul drept francez al liderului SI? Chiar aşa? Mă gândesc din nou la „peştele mare" despre care mi-a vorbit mai adineauri Hadrien pe culoar.

Inspir adânc. Totul o să meargă bine.

Îmi ridic capul ca să le transmit această informaţie şi colegelor cu care împart biroul. Glumesc pe seama mea. Fac şi eu haz împreună cu ele. În acest timp, Facebook-ul continuă să bombardeze contul lui Mélodie cu anunţuri de la Bilel. Aceleaşi două mesaje se repetă de vreo zece ori:

„Eşti acolo?"

„Puiul meu!!! Alo!!! Alo!!!".

Îi voi răspunde diseară. În faţa atâtor oameni… Să povesteşti e una, să devii ţinta privirilor e alta. Simt o oarecare apăsare, dar nu sunt chiar îngrijorată. Dimpotrivă, chiar dacă joc tot teatrul ăsta, măcar povestea lui Mélodie şi a lui Bilel să-mi aducă cât mai multe informaţii noi. Ar fi stupid, după ce am riscat deja, să mă opresc la acest stadiu. Mă mişc într-un microcosmos înconjurată de reporteri dintre care unii au furnizat informaţii de la primul război din Golf până la „primăvara arabă". Îi privesc cum pleacă în mod regulat, purtând vestă antiglonţ, în ţările aflate în război, aşa cum alţii iau metroul. Eu însămi am tras mai multe sperieturi, fără să fie nevoie să plec foarte departe, cu ocazia unor confruntări sângeroase între extrema stângă şi extrema dreaptă din Franţa, a unor manifestaţii împotriva imigranţilor, împotriva a toate, dar şi în Turcia sau în alte părţi. Însă acum mă aflu la Paris… Riscul, de care sunt pe deplin conştientă, mi se pare derizoriu în comparaţie cu cel pe care şi-l asumă alţi confraţi. Presimt că există un pericol, dar nu simt ameninţarea. Şi asta pentru că, în realitate, e temporar suspendată.

Diferitele discuţii din cursul zilei îmi aduc în minte celebra replică a lui Michel Audiard, pe care fratele meu cel mare o repetă cu plăcere: „Doi

intelectuali care stau jos nu vor ajunge niciodată mai departe decât o brută care merge”.

În aceeaşi zi, ora 17:30

Ziua e pe sfârşite. Plec de la ziar împreună cu André. Încă de dimineaţă mă tot întreabă dacă mă simt bine. Şi-mi spune încă o dată că reportajul trebuie să se încheie repede. Calmul meu îl uimeşte. Îngrijorarea lui mă mişcă. Dar André are dreptate. Dacă Baghdadi este într-adevăr omul care se ascunde în spatele răului, dacă apropierea lui de Bilel se confirmă, e mai bine să-mi sfârşesc repede investigaţia. L-am informat pe şeful care supervizează proiectul că Baghdadi ar putea să fie amestecat şi el în toată povestea asta; André nu prea susţine ideea. Chiar dacă dorinţa de a afla mai mult, de a merge până la capătul rolului meu de reporter îmi domină reticenţele, încep să-mi dau seama că-mi scade instinctul de protecţie. Totuşi, Bilel este o adevărată mină de informaţii. M-am lămurit deja mult mai bine în privinţa obiceiurilor celor din Daesh într-un timp foarte scurt; merită să continui încă puţin… Puţin de tot. André mă sfătuieşte să scurtez durata discuţiilor şi să pun mai multe întrebări directe. Îi răspund că asta îi va trezi bănuieli lui Bilel, că, dacă vreau ca oala de lut să domine oala de fier, Mélodie trebuie să continue să asculte cu atenţie şi răbdare stările sufleteşti ale teroristului, iar asta nu se poate rezolva într-o singură şi ultimă conversaţie. Chiar dacă îşi bate joc în mod odios de ea şi de sentimentele ei, ca probabil de ale tuturor celorlalte victime pe care le caută, rămâne totuşi ataşat de Mélodie. De câteva zile, simt cum îi creşte nerăbdarea să-şi vadă logodnica, să stea de vorbă cu ea. Nu mai e doar „chat”. Dacă Mélodie ar ajunge în cele din urmă în Siria, chiar cred că s-ar căsători cu Bilel. Nu va face din ea o simplă sclavă sexuală la dispoziţia războinicului aflat în momentele lui de odihnă. Nu cred nici că va fi un soţ care să se poarte drăguţ, nu sunt chiar atât de naivă: deşi a negat, are probabil cel puţin o soţie pe undeva. Dar conversaţiile nocturne cu logodnica lui reprezintă recompensa după o zi petrecută pe front. Adoarme visând la ea. Nu îndrăznesc să-mi închipui la ce se gândeşte în acele momente. Avantajul meu este convingerea lui că o păcăleşte pe Mélodie şi că este atât de neatent încât ea conduce partida. Puţin îi pasă de minciunile lui, atrăgându-l în

propriul joc. Am din nou nevoie de dublura mea online. Dacă ies la atac prea repede, ceea ce am cam făcut, risc să-mi pun în pericol investigaţia. La sfârşitul săptămânii, îmi iau câteva zile de vacanţă împreună cu Lou. Atunci voi pune capăt subiectului.

La 19:00 fix în Siria şi 18:00 în Franţa, Bilel o aşteaptă pe Mélodie în faţa ecranului, cu o oră mai devreme. E ferchezuit. Se vede că s-a pregătit. Militarul arată mai curând ca un fanfaron fudul nevoie mare de „mândreţea" lui decât ca războinicul care pretinde că este. Chiar dacă nu mă mai miră nimic din partea acestui om şi a celor de aceeaşi teapă cu el, din când în când, fisura dintre fanatismul declarat şi posturile de adolescent întârziat reuşeşte să mă surprindă. Dar povestea noastră a ajuns într-un stadiu în care n-am chef să mai râd. De altfel, nici să plâng. Bilel e tolănit într-un fotoliu hodorogit dintr-un Internet Café pustiu şi sordid şi ochii i se luminează când îşi vede logodnica. Se controlează însă şi-şi ascunde surescitarea, adoptând poza lui preferată de mare şef. Cu capul uşor dat pe spate, îşi pune ochelarii Ray-Ban aurii cu lentile-oglindă, care îi acoperă aproape întreaga faţă. Totuşi, la această oră târzie, ţinutul este deja cufundat în penumbră şi încăperea mică în care se află e destul de întunecoasă. Poartă o geacă groasă stil aviator, parcă din alt veac. Ţinuta îl face să semene cu Starsky, colegul lui Hutch. Bilel îi povesteşte lui Mélodie cum şi-a petrecut ziua. În schimb, ea îi vorbeşte numai despre pericolele la care îl expune „munca" lui. Îi e teamă pentru el. André se uită la mine cu reproş. Bilel o linişteşte pe Mélodie: e neînfricat; a trecut prin multe. Nu-i e teamă de *nimic*. De altfel, n-ar fi câştigat o poziţie atât de importantă în organizaţie dacă nu s-ar fi dovedit a fi un strateg. Intuiesc că i-ar fi plăcut să spună „un mare strateg", numai falsa modestie l-a reţinut. E atât de modest acest Bilel, Mélodie nu poate decât să-l admire. Ar dori nespus să ştie mai multe despre el. Bilel îi oferă alte câteva frânturi din viaţa lui zilnică.

În funcţie de durata luptelor, războinicul are parte doar de câteva ore de odihnă în maşină. Doarme între două şi cinci ore pe noapte. În restul timpului, se împarte între Rakka, cartierul general al Daesh, unde n-ai cum să trăieşti dacă nu i-ai jurat credinţă lui Baghdadi, şi alt oraş vecin, situat la vreo 20 de kilometri. Nu, nu mai e la Alep… Dar, pentru siguranţa lui Mélodie, e mai bine să nu ştie cu exactitate unde. La Rakka, Sharia se aplică cu stricteţe, întocmai. Bilel apreciază această transcriere fermă a propriilor precepte religioase. Îi înfăţişează lui Mélodie o viaţă foarte

frumoasă şi mai ales liberă, cu cafenele, cinematografe şi magazine. El şi oamenii lui au eliberat oraşul, iar locuitorii le sunt foarte recunoscători, îşi exprimă cu căldură respectul (în realitate, aproape trei sferturi dintre ei vor să fugă, ceea ce Daesh le interzice în numele unor legi care nu sunt ale lor). Bilel este poliţist şi SI e miliţia lui. Fără să fie la prima contradicţie, îi explică lui Mélodie că, la Rakka, femeile au obligaţia absolută să stea acoperite complet cu vălul şi să nu iasă din casă decât la anumite ore bine stabilite, împreună cu soţul, tatăl sau fratele lor. Sunt singurele constrângeri, care, de altfel, nu sunt absolut deloc aşa după părerea lui. Dacă, pe străzile din Rakka, o femeie însoţită de bărbatul ei este „prost acoperită", Daesh îi aplică soţului o amendă între 75 şi 200 de euro. Vai de el dacă nu rezolvă pe loc „infracţiunea"; soţia lui va fi executată. Dacă soţul nu e îmbrăcat în *djellaba* şi nu poartă barbă, atunci Daesh îl sancţionează uşurându-l de aproape 30 de euro. Locuitorii din oraşele luate cu asalt de SI n-au nicio portiţă de scăpare. În mare, e un fel de „mergi sau crapă", refrenul sinistru al regimurilor dictatoriale. Daesh justifică banii ceruţi prin unul dintre cei cinci stâlpi fundamentali ai islamului[1]: *zakat*. Este definit în general ca un impozit, fără să se înţeleagă foarte bine ce înseamnă asta. În realitate, el simbolizează faptul că musulmanul are datoria să-l ajute pe cel care dă de pomană. Cum spune alt Dumnezeu în Vechiul Testament: „Ajută-ţi aproapele ca pe tine însuţi". *Zakat* nu are aşadar nicio legătură cu o barbă prea scurtă sau un văl pus în grabă! Cu atât mai puţin când „fiscul" Statului Islamic, care adună milioane pe zi din petrol, cere cu forţa de la cei mai săraci aceşti bani destinaţi să finanţeze planurile macabre ale organizaţiei.

La Rakka, Bilel nu are voie să-şi păstreze telefonul mobil. Ar putea fi localizat. În plus, reţeaua e proastă. Poate să comunice numai prin walkie-talkie. Sau prin internet, cu acces foarte aleatoriu, cu excepţia cafenelelor, unde toată lumea poate să audă ce vorbeşti. Aşa că Bilel se scoală în fiecare dimineaţă la 6 şi găseşte un loc încă puţin frecventat ca să-i trimită o vorbă drăgăstoasă lui Mélodie. „O zi bună, puiul meu mare. Gândeşte-te la mine. Îmi lipseşti." Cuvinte urmate de o mulţime de emotigrame reprezentând inimioare roşii. La început, asta mă îngheţa. După aceea, am învăţat să râd împreună cu André şi colegii mei, cărora le împărtăşeam povestea. Apoi, această atitudine opresivă faţă de Mélodie a sfârşit prin a mă obosi. Uneori, aş vrea să dau de pământ cu laptopul. Mă mulţumesc să ridic ochii la cer.

La volanul camionetei sale pline de arme şi sticle mici de lapte cu ciocolată care îi place la nebunie, Bilel parcurge 300 de kilometri în fiecare

dimineaţă „ca să facă intervenţii”. Mélodie nu primeşte mai multe detalii. Chiar dacă-mi imaginez că uneori trebuie să se deplaseze în zone sensibile, acum sunt aproape sigură că-şi petrece zilele la Deir Ezzor, lângă frontiera irakiană, care se află la vreo 300 de kilometri de cartierul său general. Îi spune logodnicei sale că, pe drum, trebuie să dea ordine batalioanelor sale franceze. Hotărăşte prioritățile zilnice. Cei care vor merge pe front, cei care vor face pe poliţiştii în oraşele aflate sub controlul SI, cei care au misiunea să se ocupe de necredincioşii „cărora le-a sunat ceasul”… Trebuie organizate şi cursurile de religie, ca şi cursuri de limbă, deoarece combatanţii sosesc în masă şi nu toţi ştiu araba. Fără a mai pune la socoteală că în rândurile mujahedinilor din Siria fiecare vorbeşte araba lui. Fiecare naţionalitate are propriul dialect şi conversaţiile devin repede de neînţeles. Bilel este emir şi trebuie să anticipeze situaţiile, deci problemele. Îi vorbeşte lui Mélodie despre conţinutul „reuniunilor secrete” pe care le organizează în comitet restrâns, fie cu irakienii, fie cu membrii al-Qaida dornici să treacă de partea Statului Islamic. De cele mai multe ori, aceste reuniuni au loc în cotloanele ascunse ale tunelurilor subterane care leagă Siria de Irak. Bilel afirmă că are o hartă şi cunoaşte pe de rost cele mai mici colţişoare folosite ca ascunzători sau locuri de întâlnire. Ba chiar a săpat unele, camuflându-le după aceea. La aceste întâlniri, Bilel are misiunea „să negocieze pacea”. Pentru că este „francezul cel mai mare în grad şi cel mai apropiat de al-Baghdadi”. Îi vorbeşte lui Mélodie pentru prima dată despre legăturile lui cu „califul”, confirmându-mi astfel spusele lui Guitone.

Pe Bilel l-a trimis recent al-Baghdadi să se întâlnească cu al-Julani. Dă informaţia asta cu seninătate, din lăudăroşenie, dar Mélodie nu are nicio reacţie. Pentru mine sunt însă informaţii preţioase. Abu Mohammed al-Julani este şeful principalei brigăzi siriene a al-Qaida. În diferitele miliţii care se înfruntă în Siria şi în Irak, el întruchipează una din principalele figuri ale terorismului care se impun acum în Orientul Mijlociu. Asta îmi confirmă faptul că, dacă Daesh l-a trimis pe Abu Bilel „să negocieze” cu acest om aproape „invizibil”, înseamnă că ocupă într-adevăr un loc deosebit de important în organizaţie. Cu cea mai mare inocenţă, Mélodie întreabă cum s-a derulat această ultimă întâlnire. Bilel răspunde cu mândrie că cei doi bărbaţi au ajuns la o înţelegere şi califatul va fi proclamat curând. Dar cine îl va conduce? Statul Islamic sau al-Nursa, principala ramură a al-Qaida? întreabă Mélodie, ca să-i arate interlocutorului atât de erudit că-şi însuşise tot ce-o învăţase. Faţa lui Bilel se crispează. E o întrebare crucială,

pentru că fiecare clan vrea să-şi înscrie numele în istorie. Îi explică lui Mélodie că amândoi au căzut de acord asupra punctului principal: Siria va deveni stat islamic. Al-Qaida, care se ocupă în principal de organizarea celulelor care-i vizează pe occidentali, trebuie să fie mai prezentă alături de Daesh în Siria. Pe scurt, evită răspunsul.

Mélodie nu pierde timpul şi-i pune întrebări despre aurul negru. Aşa cum are obiceiul, fanaticul va schimba subiectul şi nu va vorbi despre rafinăriile de petrol înfloritoare. El eliberează un popor; trebuie să-i învingă pe cei răi. Mélodie îi admiră curajul. Nu înţelege chiar toate visele lui, dar îi consideră ideologia dreaptă şi nobilă. Bărbatul acesta ştie mult mai multe lucruri despre viaţă decât ea. E impresionată. Îl întreabă câţi luptători ai SI se află acolo.

— Aici nu se spune Statul Islamic, ci *Dawla islamiyya fi Iraq wa Shaam*! Suntem o armată de cel puţin zece mii!

— A, da? Atât de mulţi?

— Chiar mai mulţi… După cum merg lucrurile, în şase luni vom fi cincizeci de mii.

— După cum merg lucrurile?

— Zilnic sosesc noi luptători. Mulţi francezi, belgieni şi germani. Dar şi enorm de mulţi tunisieni. Fără a mai pune la socoteală sunniţii din zonă, care ni s-au alăturat, şi brigăzile cam de prin toată lumea, ca Boko Haram[2], care ne-au jurat supunere.

Efectivele viitoare sunt puţintel exagerate, dar restul este, din păcate, adevărat…

Bilel e pus pe confidenţe în seara asta. Mélodie profită.

— Pentru că mă interesezi, când nu am veşti, încerc să aflu şi am înţeles că totul e foarte bine organizat la voi. Cum?

— Fiecare are o funcţie. După ce vii, dacă nu ai experienţă, urmezi un ciclu normal: curs de limbă dimineaţa, curs de tragere după-amiaza. Dormi într-o *katiba*[3] împreună cu majoritatea francofonă şi cu luptători experimentaţi care se oferă să te îndrume pe calea spiritualităţii. După două săptămâni, ori eşti destul de puternică să lupţi şi te alături frontului şi operaţiunilor secrete, ori te specializezi într-un anumit domeniu, ca recrutarea sau contraspionajul. Poţi să te dedici şi unor sarcini nobile, ca vizitarea jihadiştilor răniţi din spitale sau livrarea de medicamente celor nevoiaşi. Poţi să devii predicator şi să-i înveţi Coranul pe cei neştiutori. În

restul timpului faci ce vrei! Viaţa e frumoasă aici şi preţurile foarte mici! Luptăm ca să trăim liberi!

Să trăim liberi… În acest tablou idealizat pe care i-l serveşte lui Mélodie, Bilel are mare grijă să nu-i spună că, în realitate, cei mai mulţi jihadişti au roluri de subalterni.

— Dar eu, de exemplu, insistă Mélodie pragmatică, n-am bani. Chiar dacă traiul nu e foarte scump, conform Sharia, n-am dreptul să muncesc. Cum am să mă descurc atunci?

— Cu tine lucrurile stau altfel. Eşti femeie, viitoarea mea soţie. *Inshallah!* Oricum, organizaţia le dă tuturor adepţilor ei un salariu lunar între 50 şi 250 de dolari[4]. În Siria ai mai multe lovele decât în Franţa! Ba chiar devii bogată. În Franţa ţi-o trag, aici le-o tragem noi necredincioşilor de francezi! Dar bărbaţii şi femeile nu au aceleaşi sarcini: o să-ţi explic eu programul de pregătire al bărbaţilor.

— Se spune că cei care devin kamikaze se grăbesc spre moarte cu prea multă nerăbdare, poate pentru că ar dori să se întoarcă. Dar n-o pot face fără să fie aruncaţi în închisoare. E adevărat?

Mă refer la Nicolas Bons, tânărul catolic din Toulouse, convertit târziu la islam, care a făcut o înregistrare video împreună cu fratele mai mic, în care i se adresa preşedintelui Hollande, cerându-i să se convertească la islam. Cu faţa surâzătoare, îi invita pe europeni să i se alăture în Siria ca să-şi înfăptuiască jihadul. Îşi îmbrobodise fratele, care murise după câteva luni, la 20 de ani, carne de tun, în numele unei cauze care nu fusese niciodată a lui. La puţin timp după aceea, Nicolas, care până atunci avea dubla funcţie de profesor de limbă şi recrutor de europeni, s-a propus voluntar pentru o operaţiune kamikaze pentru prima dată de când se alăturase celor din Daesh. S-a aruncat în aer într-un camion lângă Alep. La vremea aceea, găsisem ultima lui fotografie cu câteva minute înainte de a intra în mormânt. Avea degetul îndreptat spre cer, aşa cum fac mulţi musulmani, ca să-l arate pe Dumnezeu. Zâmbetul încremenit de pe buze nu mai semăna deloc cu cel din înregistrarea video adresată preşedintelui. Ochii îi păreau goi sau, mai exact, plini numai de deziluzii. După moartea celor doi fii mai mari, îl întâlnisem pe tatăl lor, şeful unei firme prospere din industria panourilor solare. Instalat de câţiva ani în Guyana pentru afaceri, Gérard Bons îmi dăduse întâlnire, într-o zi relativ ploioasă, în holul unui hotel din tristul oraş Cayenne. Mi-a strâns cu fermitate mâna şi, pe când îi observam

faţa ce părea încremenită de durere pe vecie, mi-a zis de la început: „Vă previn că vă acord doar un interviu de douăzeci de minute. Curiozitatea bolnăvicioasă, lacrimile şi jurnalismul de senzaţie nu sunt chestii pe placul meu”. Cinci minute după ce evocasem remuşcările ultimului fiu care îi rămăsese, a izbucnit în lacrimi. Mă întâlnisem cu cel mai mic dintre băieţi în ajun, cu întreaga lui gaşcă de prieteni, care fusese şi a fraţilor lui. Mi se păruse în stare de şoc şi copleşit de o mare vinovăţie. Fiind eu însămi confruntată des cu moartea celor apropiaţi, cunosc cât de important este să gestionezi acest sentiment înainte de a se instala pentru totdeauna. În loc să vorbesc despre defuncţi, m-am străduit să-l conving pe tată să se consacre celor vii. Adică celui mic. I-am adus la cunoştinţă unele experienţe dureroase din viaţa mea, oferindu-i câteva soluţii care m-au ajutat. Dar nu se potrivesc niciodată toate, altfel viaţa n-ar fi ceea ce este. Îi datoram asta unui tată care accepta să-mi vorbească despre durerea de a pierde nu unul, ci doi copii. Şi acest om discret mi-a încredinţat, cu demnitate, o mărturie lucidă şi sfâşietoare. Îl îndemna mereu pe Nicolas să se întoarcă, dar primea acelaşi răspuns: „Mi-ar plăcea… Dar nu poţi părăsi Siria chiar atât de uşor, tată… Şi, chiar dacă aş reuşi, m-ar arunca în închisoare la întoarcerea în Franţa”. Gérard Bons mi-a mărturisit că Nicolas se simţea răspunzător de moartea fratelui său mai mic. După părerea lui, se sinucisese intenţionat ca să pună capăt vinovăţiei de care nu mai scăpa.

Abia am timp să mă gândesc la această familie demnă, dar distrusă, că Bilel îmi răspunde prompt.

— Nici vorbă, dimpotrivă, luptătorii kamikaze sunt cei mai puternici! La noi ţi se apreciază forţa după două lucruri: credinţa şi curajul. Cel care îndrăzneşte să se arunce în aer pentru Allah pot să-ţi spun că pleacă însoţit de onoruri în paradis.

Aceşti kamikaze pot, bineînţeles, să fie beligeranţi pregătiţi să-şi sacrifice viaţa. Dar, în general, cel puţin în Daesh, cei mai slabi se ocupă de intendenţă (fac pe şoferii, pregătesc mesele…) şi „cei mai puţin slabi” se aruncă în aer. Unul în plus, unul în minus… Rândurile lor sporesc de la o zi la alta.

— Îmi spui în fiecare zi că aştepţi un singur lucru: paradisul. De ce nu execuţi şi tu o operaţiune kamikaze?

Îi trebuie ceva timp să răspundă.

— Mai au încă nevoie de mine aici… Încă nu mi-a venit ceasul, *inshallah*!

— Mi-ai pomenit iar de nou-veniţi, dar cum se întâmplă cu cei ca tine, mai căliţi, mai în vârstă? Ai 38 de ani, aici, la ştiri, se vorbeşte mai ales de plecarea unor minori sau a unor tineri adulţi.

Au! Mélodie l-a jignit pe Bilel. O întreabă nemulţumit:

— De unde ştii că am 38 de ani?

Îmi vine să-i spun acestui idiot, care se pretinde un geniu redutabil al contraspionajului, că pe profilul său de Skype apar oraşul lui, Rakka, naţionalitatea, franceză, şi vârsta, 38 de ani. Pe de altă parte, n-aş fi putut să uit pentru că Bilel este născut în 1976, în acelaşi an cu unul dintre fraţii mei. Ironia sorţii, această dată este tatuată mic de tot, ferită de priviri, sub inelarul meu drept. Din fericire, nu s-au născut în aceeaşi zi. Mélodie răspunde simplu că a văzut pe internet. Bilel reacţionează ca un macho:

— Mda, dar arăt mai tânăr. Toată lumea crede că am 20-25 de ani! Am un mare potenţial! Şi apoi, vârsta e doar un număr. Dacă ai vedea câte europene vor să vină aici pentru mine! Să ştii că le plac multora, puiul meu…

Visez! Bilel se prezintă acum ca o vedetă rock! André ridică ochii la cer. Simt că rumegă şi-şi calcă mult pe suflet să nu se enerveze. Poate Mélodie ar trebui să-i trimită amorezului ei o cutie cu cremă antirid ca să-şi întreţină latura „jihado-metrosexuală”. Aş zăbovi puţin asupra acestui nou aspect al luptătorului modern, pe care îl găsesc de o fascinaţie tristă din punct de vedere antropologic, dar intuiesc că André vrea s-o scurtez.

— Atunci, cum e programul fetelor? E altfel dacă sunt convertite?

— Deloc! Noi, jihadiştii, preferăm convertitele!

Face haz, iar eu şi André schimbăm o privire mirată.

— De ce? întreabă Mélodie.

— *Mashallah!* Pentru că sunteţi mai riguroase în privinţa religiei şi, în acelaşi timp, mai deschise spre viaţă! Nu sunteţi ca acele siriene necredincioase, care se mulţumesc să poarte vălul, dar nu ştiu cum să facă un bărbat fericit. *Inshallah!*

Bilel s-a trădat. El, care lăuda o Sirie căreia îi eliberează poporul, l-a insultat acum.

— Cum adică, „noi, convertitele, suntem mai deschise”?

— Ştii tu bine…

— Nu…

— Sunteţi mai cochete. Dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Tot nu…

— Cu soţul vostru, aveţi mai multă imaginaţie…

— Nu e *haram* „să ai mai multă imaginaţie” în sfera asta atât de intimă?

— Cu soţul faci ce vrei când eşti singură cu el. Ai obligaţia să faci totul pentru el. Dar numai pentru el. Trebuie să faci tot ce-ţi cere. Sub *sitarul* şi *burka* ta poţi să porţi ce vrei. Portjartier, ciorapi de plasă, tot ce-i place soţului tău… Îţi place lenjeria intimă frumoasă, puiule?

1. Să-ţi arăţi adoraţia pentru Dumnezeul tău unic şi să-l recunoşti pe Mahomed ca singurul profet al lui Dumnezeu. Să faci cele cinci rugăciuni zilnice. Să posteşti în luna ramadanului. Să plăteşti un impozit anual pentru pomana de dat săracilor, *zakat*. Să faci cel puţin o dată în viaţă un pelerinaj la Mecca, în Arabia Saudită, călătorie religioasă numită *hajj*.
2. Organizaţie teroristă sunnită nigeriană. Numele ei înseamnă „interdicţia de a preda educaţia occidentală”. Liderul ei, Abubakar Shekau, se află la originea răpirii din ziua de 15 aprilie 2014 a 273 de fete, care a dus la campania mondială „Bring back our girls”.
3. Locuinţe sau clădiri rechiziţionate de SI.
4. Venitul mediu lunar pe cap de locuitor în Siria se ridică la 218 dolari.

Luni, ora 19:30

Întrerup legătura. Aşa, din senin, nu întrezăresc ce răspuns ar putea să dea biata Mélodie. O modelez puţin câte puţin, de la o zi la alta. Cred că m-am gândit la multe lucruri până acum, chiar şi la aspectele romantice. Dar n-am atacat registrul erotismului. Azi, veşmântul meu negru chiar mă sufocă. Enervată, îmi scot *hijab*-ul, beau un pahar mare cu apă şi îmi aprind o ţigară. Jurnalista nu mai există în acest moment. Fiinţa omenească, da. Teroristul mi-a întins o cursă, sunt furioasă pe mine că m-am concentrat atât de mult asupra altor puncte, încât n-am anticipat răspunsuri dacă m-ar fi condus pe acest teren. Mă întorc spre André, care înjură cum n-a făcut-o niciodată şi se plimbă prin salon ca un leu în cuşcă.

— Cine se crede idiotul ăsta pervers, craiul ăsta bătrân, ca să te întrebe ce lenjerie intimă porţi?! Întâi, aproape că-ţi ordonă să te duci acolo, pe urmă vrea să te măriţi cu el şi acum a cotit-o spre portjartierul tău! Data viitoare ce-o să mai vrea, să te dezbraci în faţa lui? Doamne! Îl urăsc pe individul ăsta!

Şi eu, dar să ne calmăm. Deocamdată trebuie să-i răspund repede lui Bilel. Sună, iar dacă Mélodie nu zice nimic, ar putea să bănuiască ceva. Nu trebuie cu niciun chip să-i trezesc bănuielile. Prefăcându-se că intră în ideologia lui medievală, Mélodie murmură, ca şi cum ar fi strânsă de un corset care îi taie respiraţia:

— Voi purta ce-i place soţului meu. Nefiind căsătorită, nu vorbesc despre asta cu un bărbat.

— E bine, eşti pură, Mélodie. Am simţit asta imediat. Dinainte să-ţi văd faţa. Ştiam că eşti frumoasă.

— Dar tu mi-ai spus că în religie nu e vorba de frumuseţe…

— Bineînţeles. Dar tu şi cu mine vom face copii de o rară frumuseţe… *Inshallah!* Pari făcută aşa cum îmi place mie, iar eu, după cum ţi-am spus, sunt băiat frumos…

Constat încă o dată că Bilel n-a ascultat răspunsul lui Mélodie. Îşi muşcă uşor buzele şi o fixează în tăcere. Las ochii în jos. N-am altceva de

făcut decât să aştept să treacă momentul penibil. Din poziţia pe care o are în salon, André nu poate să-l vadă pe Bilel, care-şi trece languros limba peste buze. Cum aş putea, în acest moment, să-l fac să vorbească despre Baghdadi sau despre altceva? Strâng din dinţi. Încă puţină răbdare.

— Sunt genul tău de bărbat? continuă el.

— N-am chiar un gen.

— Dar ai spus că mă găseşti frumos! Atunci, dacă n-ai un gen, dă-mi voie să-ţi cer din nou să fii soţia mea…

— Dar, Bilel, asta mă înspăimântă, nu te cunosc cu adevărat. Dacă-ţi răspund da, înseamnă că-ţi jur fidelitate şi ajutor până la sfârşitul zilelor, dar dacă tu ai cumva mai multe soţii…

Trece peste ultima afirmaţie.

— Ascultă, eşti giuvaierul meu şi casa în care vom locui împreună cu copiii noştri va fi regatul tău. N-ai decât să vii şi vei vedea cu ochii tăi cât de multă încredere poţi să ai în mine. Pot să te întreb ceva?

În stadiul acesta al discuţiei, mă aştept la orice. Felul în care schimbă subiectul e adesea foarte deplasat. Are o mare uşurinţă în a trece de la relatările unor evenimente sângeroase şi terifiante la cele ale unui aventurier vulgar care stă întruna pe un site de întâlniri.

— Ai părul lung?

— Da… Dar de ce mă întrebi?

— E lung sau până la umeri? Pentru că cele mai multe fete zic că au părul lung, dar, în realitate, e până la umeri. Mint.

Şi…? Mărturisesc că nu văd unde vrea să ajungă.

Trebuie să mă stăpânesc ca să nu izbucnesc în râs în faţa mutrei năucite a lui André, şi el complet uluit să-l vadă pe Bilel cum trece de la relatarea propriilor „vitejii” ucigaşe la aceste jalnice scheme de agăţat.

Pe moment, te-ai crede pe „adoptaunjihadist.com”. Principiul meu este să caut întâi partea bună a cuiva, oricare ar fi, şi să-mi zic că există soluţii la situaţiile complicate pe care viaţa ni le impune în mod inevitabil. Dar pentru omul ăsta nu pot să fac nimic. Pentru împrejurări, şi mai puţin, dar această discuţie delirantă despre lungimea părului lui Mélodie este un antidot excelent la întrebările uneori mai deranjante pe care trebuie să le încasez în numele ei.

— Părul îmi ajunge până la jumătatea spatelui.

— Deci nu e lung!

— Şi ce dacă?

— Nimic, numai că mie îmi place mult părul foarte lung. Şi cum e? Buclat?

— Nu prea mult. Doar ondulat.

— Perfect. Întotdeauna i-am cerut lui Allah să-mi scoată în cale o convertită brunetă cu ochi verzi şi iată-te în viaţa mea, Mélodie! Soţia mea…

— N-am zis da… Trebuie să te las acum, a venit sora mea, trebuie să-mi scot vălul, altfel o să-i spună mamei.

— Ia laptopul în camera ta, soţia mea, o să te aştept cât e nevoie. Dar jură-mi pe Allah cel atotputernic că mă iubeşti…

— Dorm în aceeaşi cameră cu sora mea. Chiar trebuie să închid, Bilel.

— Bine, dar înainte să ştii că o să adorm sigur că am întâlnit-o pe cea pe care mi-a scos-o în cale Allah.

— OK, Bilel. *Mashallah*. Somn uşor.

— Mélodie… Să nu uiţi niciodată că acum eşti soţia mea. Îmi aparţii pentru vecie. Ai înţeles? Nu uita!

Luni, ora 20:00

Închid laptopul. André vine lângă mine pe canapea şi-mi întinde o ţigară în cea mai mare tăcere. Cât o fumez, nu scoatem o vorbă. Mă întreb pentru prima oară dacă nu dau în schizofrenie între aceste momente, în fond ridicole, care ţin de comic şi cele în care spaima pe care o înăbuş răsună în mine. Până la urmă, André izbucneşte.

— Gata! Te opreşti! Subiectul e terminat! Sfârşit! *Rhallas!*[1] Îţi dai seama de riscuri? Mâine, ai ultima conversaţie cu Bilel şi o facem pe Mélodie să dispară pentru totdeauna. Înţelegi?

Tac. Sunt de acord. Dar nu ştiu ce să spun. „Totul" e în interiorul meu, dar „asta" nu vrea să iasă. Sunt un acrobat care merge pe o sârmă invizibilă.

Şi trebuie să vină Milan… Cel puţin, m-am oprit la timp. Nu mi-ar fi plăcut să mă vadă aşa, în pielea alteia. Milan nu înţelege foarte bine la ce lucrez. Ştie doar că e vorba despre o conversaţie regulată cu un jihadist francez din Siria. Nimic mai mult. Mă simt vlăguită, stoarsă, golită de energie. Zbârnâie interfonul. Trebuie să fie Milan. Îi cer lui André să rămână evaziv în privinţa reportajului nostru şi mă duc să deschid uşa, apoi revin în salon. În acelaşi timp, se declanşează semnalul Skype al laptopului. Bilel sună din nou. Nici nu se pune problema să răspund. Dar André insistă să îmbrac costumul lui Mélodie; poate că Bilel are ceva important de spus. De ce ar suna iar, ştiind că Mélodie nu poate să vorbească? Ezit. Îl aud pe Milan scoţându-şi casca pe scări şi urcând rapid treptele. Simt o apăsare. Fără să mai gândesc, îmi pun la nimereală vălul şi *djellaba*. Şi apăs butonul verde în momentul în care îl aud pe Milan închizând uşa apartamentului. Peste trei secunde, cât îi ia să străbată holul, o să mă vadă aşa. O să aibă un mic şoc şi mă urăsc că nu-i pot adresa nici măcar o privire. André îi face semn să nu vorbească şi să rămână într-un colţ al încăperii. Încerc să mă concentrez asupra spuselor lui Bilel, dar îmi caut cu coada ochiului adevăratul iubit. Privirile noastre se întâlnesc. Îşi pleacă imediat ochii. Nu mă recunoaşte. Sau mă recunoaşte, dar asta e de nesuportat. El, care nu fumează aproape niciodată, se duce la fereastră şi aprinde o ţigară. Mi-e tare

ruşine că mă fandosesc cu altul în faţa lui. N-are importanţă că e în timp ce-mi fac profesia. Pe undeva, e mai rău. Niciodată nu mi-am imaginat că voi face într-o zi ceea ce fac acum. Şi cu atât mai puţin în faţa celui pe care îl iubesc. Dacă nu i-am spus nimic despre sumbra panoplie pe care mi-o impune avatarul meu, aş fi putut să-l mint şi în alte privinţe… Nu l-am minţit, bineînţeles, dar stângăcia asta pledează în dezavantajul meu. Mi-e teamă să nu-şi pună întrebări greşite, să nu adoarmă cu întrebări tulburătoare în minte.

— Voiam să-ţi mai spun o dată noapte bună, puiule.

Grozav! Bilel nu are nimic altceva să-i spună lui Mélodie decât să-i dovedească iar şi iar, într-un mod din ce în ce mai indiscret, voracitatea „iubirii" lui. N-ar fi trebuit să-l ascult pe André, n-ar fi trebuit să răspund la acest ultim apel. Şi toate astea în faţa lui Milan! Am ajuns la capătul răbdării. Nu foarte amabilă, Mélodie răspunde:

— OK. Noapte bună, Bilel. Ţi-am spus că nu e prudent să-ţi răspund acum. Eu respect recomandările pe care mi le-ai făcut, te rog să ţii cont şi tu de ale mele. Dacă sora mea intră în cameră, sunt moartă. Închid.

— Bine. Vise plăcute, soţia mea, şi nu uita că eşti a mea pentru totdeauna.

Închide. În salonul meu a domnit o tăcere mormântală de la începutul acestei scurte conversaţii. Cuvinte care te îngheaţă şi despre care eu şi André n-am pomenit nimănui niciodată. Dar, pentru prima dată, aceste cuvinte smintite mă afectează psihologic. Pentru că, fără să-mi dau seama, Bilel a găsit un punct slab la mine, jurnalista. Prin Mélodie, îmi atacă valorile, convingerile de cetăţean şi ideea despre umanitate. Acum, de faţă cu Milan, mi-a agresat viaţa personală. Cel mai rău e că a fost greşeala mea. Cad pradă unui amestec de sentimente. Jena, regretul şi furia sunt mai puternice decât celelalte, pe care mi-e greu să le definesc. Totul se întâmplă atât de repede! Îmi smulg de pe mine *dijab*-ul şi *djellaba*, mă transform din nou în mine însămi şi mă reped la fereastră lângă Milan. Îl cuprind cu braţele pe la spate, în timp ce el stă nemişcat şi fumează asemenea cuiva care nu e obişnuit cu asta. Îi şoptesc că-mi pare rău. Trage nervos din ţigara Marlboro Light.

André îşi strânge lucrurile şi înţelege că e mai bine să dispară. Stânjenit, continuă să vorbească, minimalizând cât poate de mult conversaţia cu Bilel. N-a ieşit bine pe uşă şi Milan îmi întinde o cască de

motocicletă şi-mi cere să-mi petrec noaptea la el. Bineînţeles! Înţeleg foarte bine ce simte. Prima dată, nici eu n-am vrut să dorm la mine. Se uită la minijupa mea şi la tricoul cu imaginea formaţiei engleze The Clash şi privirea lui mi se pare altfel decât de obicei. Îmi spune că e îngrijorat pentru mine. Îi e ciudă că nu înţelege tot ce se petrece în Siria, dar i se pare evident că mă expun unui pericol. I-ar fi plăcut să-i fi spus mai multe înainte. Acum însă, când a văzut, dacă nu am vreo problemă sau dacă nu sunt obligată de investigaţie să călătoresc, nu vrea să ştie mai multe detalii. Îmi convine. Restul serii e al nostru. Totuşi, mă simt vinovată că implic o altă persoană în povestea asta. „Cu cât ştii mai puţin, cu atât ţi-e mai bine.”

Adorm tulburată şi ruşinată. Ca şi cum aş fi fost prinsă în flagrant delict de adulter. Milan mă cuprinde cu braţul, dar gestul lui ţine mai mult de automatism decât de tandreţe. În seara asta, povestea lui Mélodie, avatarul meu, are pentru prima dată impact asupra vieţii mele. Care nu e deloc virtuală.

1. „Destul”, în limba arabă.

A treia zi

De când Abu Bilel trâmbiţează că se va căsători cu Mélodie, aceasta are mulţi prieteni noi online. În urma recentelor ei postări pe Facebook care cheamă la jihadul „umanitar”, foarte mulţi au început să-mi ceară prietenia, dar primesc mai ales mesaje private. Fete care fac din mujahedine adevărate vedete, numindu-se toate Umm „Ceva” şi precizând în profilul lor că nu acceptă bărbaţi pe contul lor, îi cer lui Mélodie sfaturi despre traseul cel mai sigur de urmat ca să ajungă în Sham. Sunt mesaje în franceză, în flamandă, în arabă şi cred că şi în germană, o adevărată amestecătură de limbi. Prietenii mei, care vorbesc curent diferite dialecte ale limbii arabe, bâjbâie şi ei în faţa acestui limbaj păsăresc cu cuvinte inversate şi deformate în funcţie de origini. Întrebările sunt uneori pe cât de tehnice, pe atât de deplasate: „Trebuie să vin cu zeci de cutii de tampoane absorbante sau aş putea găsi acolo?”, „Dacă vin fără soţ în Siria, e mai bine să nu atrag atenţia aducând o mulţime de tanga în valiză: viitorul soţ ar putea să mă considere impură. Dar se găsesc acolo?”… Preocupările acestor candidate la moarte mă depăşesc. Şi apoi, ce-aş putea să le răspund?

Îmi petrec serile în acelaşi fel, încercând să-l fac pe Bilel să vorbească. Uneori, conversăm fără prezenţa ascunsă a lui André, când Bilel devine foarte stăruitor şi cere s-o vadă pe Mélodie. Nu pot să mă ocup numai de ceea ce are legătură cu Daesh şi cu Siria. Deja numai asta fac, trecând pe lângă actualitatea momentului, îndeosebi cea ucraineană. Înainte de a mă duce la Milan sau imediat ce el este ocupat, îmbrac *hijab*-ul lui Mélodie şi-mi întâlnesc pretendentul la licărul nopţii. O mare parte dintre aceste seri se petrec la mine, pe canapeaua mea, stând turceşte şi acoperită cu vălul. Demersul de a le răspunde acestor fete în scopul de a-mi îmbogăţi subiectul ar vădi o amoralitate la care nu mă gândesc nici măcar o clipă. Ştiu că una dintre calităţile tinereţii este că te face impetuos şi fragil. Mă mulţumesc să nu dau curs apelului lor. Aş putea să intru în discuţii interminabile şi fără vreun rezultat notabil. Reacţionez numai la cazurile de plecări care mi se par iminente. Concep un mesaj „copy-paste”, în care Mélodie le sfătuieşte

să nu plece şi pe care li-l trimit sistematic (curăţat aici de greşelile de ortografie şi de numeroşii *smileys*):

Salam*, sora mea!*

Ca şi tine, mi-am pierdut speranţa şi am ajuns să mă rătăcesc în ţara mea şi în legile ei, nu întotdeauna compatibile cu ale noastre[1]*. Islamul m-a salvat de deziluzie şi de rău. Dar să fii o bună soră înseamnă înainte de toate să te comporţi demn, discret şi să te apleci asupra religiei începând cu camera ta, pornind de la Coran, nu privind înregistrări video care predică totul şi orice. Jihadul se face întâi în inima ta, respectând preceptele religioase care sunt ale noastre. Fiind bun cu aproapele tău sărac, indiferent că e sirian sau de altă naţie. Nu foloseşte la nimic să pleci ca să-ţi dovedeşti ceva. E destul să deschizi ochii: în jurul tău, oamenii, ai tăi au nevoie de ajutor. Dacă îţi pui întrebări, fă ca mine, vorbeşte-le părinţilor (şi totuşi sunt convertită) şi gândeşte-te la durerea pe care le-o vei provoca plecând. În orice caz, eu îmi prevăzusem întreaga călătorie, ţineam legătura cu o mulţime de jihadiste. Eram sigură de mine. Şi apoi, am aplicat sfaturile pe care ţi le dau şi azi sunt mai fericită ca niciodată.*

Bănuiesc că discursul meu nu va fi decât o picătură în oceanul morţii în care aceste fete s-au cufundat, dar nu pot să nu fac nimic. Şi, inconştient, poate că asta mă face să am conştiinţa împăcată…

Jihadiştii francofoni i se adresează şi ei lui Mélodie. Sunt amabili şi curtenitori. Au vârste între 16 şi 27 de ani, iar primele trei întrebări sunt întotdeauna aceleaşi:

„Eşti în Sham?”

„Câţi ani ai?”

„Eşti căsătorită?”

N-am timp să aprofundez aceste discuţii neinteresante. Păstrez totuşi legătura cu Abu Mustapha[2], un francez de 27 de ani, soldat al SI, care pare mai lucid decât ceilalţi. Şi mai cinstit. Abu Mustapha îşi practică cultul cu asiduitate de la cea mai fragedă vârstă. Cunoaşte bine istoria religiilor de la origini până în zilele noastre. Trăieşte în funcţie de Dumnezeul lui, pentru că astfel îşi găseşte împlinirea, fără să aibă nevoie de prozelitism în anturaj. Nu îndeamnă la vărsare de sânge. Ştie că jihadul lui constă întâi într-o căutare spirituală pe care o face pentru sine. Aşa cum un creştin s-ar duce să se reculeagă la Vatican. Jihadul nu implică neapărat războiul. *Hijra*, da. Al-

Qaida, Daesh şi alte brigăzi au transformat-o după propriul interes. Abu Mustapha a plecat în Orientul Mijlociu pentru toate aceste motive religioase. În căutarea de sine, nu s-a transformat încă în asasin. Nu postează niciodată fotografii cu el în Orient, nici sloganuri de propagandă. Nimic din ceea ce ştiu despre el nu-mi dă impresia că ocupă un post de luptător. Se limitează să publice sure destul de frumoase. Îndeamnă la un singur lucru: aplicarea credinţei dacă eşti credincios. A urmat întotdeauna întocmai propria religie şi credea că va găsi în Siria un pământ suferind pe care va reuşi, împreună cu noii săi fraţi, să-l elibereze şi să-l transforme în stat islamic. Cel puţin asta îşi imagina când a părăsit totul. De când se află acolo unde dorea, simte o mare decepţie. Îi mărturiseşte lui Mélodie că are uneori senzaţia „că trăieşte în minciună". Conversăm doar în scris şi totuşi descopăr în el o singurătate tulburătoare. Mélodie îl întreabă de ce nu se întoarce sau de ce nu încearcă să-şi întemeieze o familie, departe de barbarie, dacă se mai poate.

„Sunt religios de mic. Cei din familia mea sunt foarte practicanţi. Nu le este ruşine că mă aflu în Siria, deoarece ştiu că inima mea e curată. Dar se tem de Daesh, de Nusra, de armata lui Bashar şi de toţi cei care omoară în numele religiei. Ar vrea să mă întorc… Şi chiar dacă unui bun musulman nu trebuie să-i fie teamă să îmbrăţişeze moartea, uneori, sora mea, cred că mi-a sunat ceasul de pe urmă."

„E greu să te adaptezi când ajungi acolo? Nu-ţi lipsesc foarte mult ai tăi?"

„E foarte greu la început. Apropiaţii, familia mai ales, *inshallah*, îţi lipsesc foarte mult. Sora mea mai mică a luat bac-ul exact după plecarea mea şi cei mai mulţi dintre fraţii mei şi-au sărbătorit de atunci ziua de naştere. Am ratat toate aceste momente. De un an, lacrimile îmi curg în fiecare zi, sora mea…"

Cred sincer ce-i va răspunde Mélodie.

„Îmi pare foarte rău pentru tine… Ştiu că e foarte greu să părăseşti Siria şi că, pe urmă, alte probleme te aşteaptă la întoarcerea în Europa. Dar cine nu încearcă nu reuşeşte, vei trece printr-un moment neplăcut la întoarcere, dar, dacă izbuteşti să dovedeşti că n-ai luptat niciodată cu arma în mână, se găsesc o mulţime de ONG-uri care ar putea să te ajute…"

Abu Mustapha face o pauză lungă înainte să răspundă. Nu-l cunosc şi totuşi stau cu ochii ţintă la el sau, mai exact, la ecran. Îmi imaginez deja că-l sun pe Dimitri Bontinck şi-i cer să ajute la „extragerea" lui. Dar răspunsul

repetă cuvintele propagandei, ca un disc zgâriat. Totuşi, sunt convinsă că a cântărit bine sfaturile lui Mélodie.

„Nicio revendicare nu se obţine fără revoluţie. Nici fără suferinţă sau pierderi omeneşti. Am jurat supunere viitorului nostru calif Abu Bakr al-Baghdadi, el şi numai el trebuie să ne îndrume pe noi, musulmanii. Dacă am venit aici şi am rezistat un an, pot să stau toată viaţa. *Bismillah!*"

„Dacă m-aş alătura celor din SI, m-aş ocupa numai de problemele umanitare şi aş întemeia o familie cu un bărbat pe care îl iubesc cu adevărat, nu doar ca să aplic un model de viaţă dictată."

„Eşti căsătorită? Ai un pretendent?"

„Da, am un pretendent care mă aşteaptă…"

Răspunsul lui întârzie câteva minute. De bună seamă, e dezamăgit.

„Mi-ar plăcea să întemeiez o familie, să devin tată şi să găsesc o soţie pe care s-o iubesc, dar în Siria e complicat… Aici e greu, sora mea, mentalitatea sirienilor n-are nicio legătură cu a noastră… De aceea se preferă căsătoria cu surori din Europa."

„De ce?"

„Pentru că siriencele îi dispreţuiesc pe jihadiştii străini. Le este frică de Daesh. Şi nici noi nu suntem compatibili cu credinţa lor, care nu e cea bună! Nu aplică Sharia ca voi, europenele. Nu poartă nici măcar *sitar*-ul, ci un mic *hijab*!"

Mă gândesc la momentul în care a trebuit să-l pun pe-al meu prima dată. Mi se pare foarte mult de-atunci, deşi a fost foarte de curând. Abu Mustapha continuă:

„Şi apoi, eu am crescut în Franţa, ele, aici. Şocul cultural este mult prea mare… E aici o lipsă teribilă de înţelegere între obiceiurile noastre occidentale şi mentalităţile lor înguste. De aceea, dacă am putea să ne căsătorim cu surori ca tine, viaţa ar fi perfectă."

„Mentalităţile lor înguste?"

„Da, nu sunt deschise spre nimic… Nici spre religie, nici spre soţul lor."

„Tocmai, mi se spune că europenele sosesc în număr mare…"

„Trebuie să le găseşti! Nu cresc în toţi copacii!"

„Aici se vorbeşte aproape zilnic despre cazuri de plecare în Orientul Mijlociu, deseori femei. Şi cunosc multe surori care au plecat."

„Europenele vin dacă le aşteaptă un soţ sau vor cu adevărat să-şi înfăptuiască *hijra*. Dar femeile trec mai puţin la acţiune decât bărbaţii. N-au

acelaşi curaj. De cele mai multe ori, vin din dorinţa de câştig, crezând că vor fi tratate ca nişte prinţese şi sunt îngrozite din prima zi. Pe urmă, plâng întruna.”

Înainte să răspund, mă bazez pe ce i-a spus Bilel lui Mélodie până în acest moment:

„S-ar părea că sunt oraşe, ca Rakka, unde, atât timp cât Sharia e respectată, poţi avea acces la aceeaşi tehnologie ca în ţările occidentale”.

„A, nu, nu chiar! Depinde pentru cine e frumoasă viaţa… Daesh este foarte bine organizată, cu cât eşti mai important, cu atât trăieşti mai bine. Dar te asigur că aici nu e Parisul!”

„Eşti din Paris? Eu locuiesc în Toulouse.”

„Da. Şi chiar dacă sufeream că nu-mi puteam exprima întotdeauna în mod liber cultul, nu-i port pică Franţei. Voiam pur şi simplu să-l pot trăi aşa cum înţeleg eu şi după legile pe care le respect.”

Abu Mustapha nu e Bilel. Şi s-a rătăcit, dar nu s-a pierdut! Nu de tot… Prins la mijloc între diferitele viziuni ale cultului musulman şi, prin urmare, ale practicilor sale, care se opun azi, luptă cu el însuşi. Numai că a venit să sporească rândurile celor din Daesh, organizaţia care nu urmăreşte nimic altceva decât să-şi impună ideologia tiranică prin toate mijloacele. Şi această apartenenţă, dacă Abu Mustapha va reuşi totuşi să revină într-o zi în Franţa, îi va fi fatală…

Jihadiştii care vor să se întoarcă în ţările de origine sunt întâi plasaţi cel puţin în arest preventiv, înainte de a li se prescrie fie arest la domiciliu cu interdicţia de a părăsi teritoriul, fie detenţie provizorie, până se stabileşte ce fel de ameninţare reprezintă. În orice caz, legea se aplică întocmai: sunt învinuiţi de „asociere cu răufăcători în legătură cu o acţiune teroristă”. Pentru unii minori, problema este spinoasă, deoarece e foarte greu de stabilit graniţa între pocăitul care s-a lăsat influenţat şi fanaticul care ar putea să comită atentate la întoarcerea acasă, după exemplul lui Mehdi Nemmouche, ucigaşul de la Muzeul Evreiesc din Bruxelles, fost temnicer al Daesh, proaspăt revenit din Orient cu scopul de a comite o serie de atentate peste tot în Europa.

Cazurile de plecări de minori s-au înmulţit de la promulgarea legii din 1 ianuarie 2013, care le permite cetăţenilor francezi, începând de la 14 ani, să călătorească în Europa fără autorizaţie de părăsire a teritoriului semnată de părinţi sau de tutorii lor legali… Crezi că fiul tău adolescent visează cu ochii deschişi pe băncile colegiului, iar el poate să se afle în avion cu

destinaţia Turcia, pornit într-o călătorie fără întoarcere. Autorităţile, depăşite de creşterea alarmantă a fenomenului, încearcă de bine, de rău să facă faţă problemei. Dar unele dintre rateurile lor rămân deconcertante, când ştim care sunt riscurile de atentate în Franţa în acest moment… Ministrul de Interne, Bernard Cazeneuve, se străduieşte să astupe breşele care au permis acest trafic. El încearcă întâi să prevină şi să împiedice cât mai multe plecări şi ia foarte în serios cele câteva întoarceri pe teritoriul ţării. Dar dispoziţiile planului Cazeneuve se doresc mai mult poliţieneşti decât salvatoare. Ce se întâmplă cu toţi acei jihadişti care se laudă că fac în mod regulat drumuri dus-întors între ţara lor şi Siria? Mélodie urmăreşte pe Facebook un voluntar pe nume „Dacă vrei părerea mea" (*sic*); înşiră una după alta fotografiile din Marsilia, oraşul natal, unde vine „să-şi vadă amicii", şi, în treacăt, se dă mare dezvăluind câteva fotografii cu el în postura de războinic fără teamă şi prihană: „Se ştie cine eşti când se vede ce posezi" (dacă e să repetăm cuvintele din melodia „Frăţiorul" a formaţiei IAM). Iar un pistol-mitralieră kalaşnikov în braţe spune foarte multe despre asta. Trei zile mai târziu, „Dacă vrei părerea mea" postează fotografii cu el în Siria. Îmbrăcat ca european, etalându-şi hainele de firmă din cap până în picioare.

Bilel i-a dat deseori de înţeles lui Mélodie că i-ar fi *easy* să revină în Franţa. Dar numai dacă e vorba de vizite rapide şi alegând un itinerar greu reperabil de DGSE[3] sau altă organizaţie franceză de apărare.

În seara asta, mai mult ca niciodată, Bilel insistă să cunoască „noul prenume islamic" al lui Mélodie. Dat fiind că, pentru el, viitorul lor comun este iminent, soţia lui trebuie să aleagă numele pe care îl va purta de acum înainte în noua ei viaţă… La început, Mélodie s-a eschivat: „O să vedem mai târziu, Bilel", răspundea când el stăruia din nou. Dar în faţa fetei şi a vârstei ei fragede de 20 de primăveri stă un bărbat care obţine întotdeauna ce cere. Atunci, îi spune în cele din urmă: „Alege pentru mine…". Apoi pune capăt discuţiei. Sentimentul pe care mi-l provoacă această dorinţă a lui e destul de stupid: oricât ar fi de imaginară, este Mélodie *a mea*… Bineînţeles, curând va trebui să dispară. Dar demn şi în momentul pe care îl va alege *ea*. Această decizie nu-i revine lui Bilel… În mod ciudat, schimbarea de identitate pe care i-o impune lui Mélodie mă afectează. Pe măsură ce trec zilele, o ucide şi mai mult, lent, psihologic, şi iată că, după

propria viaţă, propriul trecut, mamă şi tot ce iubeşte, trebuie să sacrifice şi ce-i mai rămânea din originile ei: prenumele.

Consult Skype, dar fără să am intenţia de a răspunde la zecile de inimioare şi de „ROFL” cu care jihadistul o bombardează imediat ce închide. După ce o inundă cu un noian de emotigrame, Bilel îi trimite această frază: „Viaţa mea, soţia mea, te vei numi de acum înainte Umm Saladine. Bun venit acum în adevăratul islam”. Şi i-o repetă a doua zi, faţă în faţă. Bineînţeles, drept răspuns, Mélodie nu va putea decât să zâmbească…

1. Legile islamice.

2. Prenumele a fost schimbat.

3. Direcţia Generală de Securitate Externă. DGSE ţine de Ministerul Apărării.

A doua zi

André asistă din ce în ce mai puţin la conversaţiile mele cu jihadistul. Din lipsă de timp, dar şi pentru că, din salon în dormitor, i-a fotografiat pe Bilel şi Mélodie din toate unghiurile posibile. Şi apoi, consideră că, în cadrul reportajului nostru, deţinem acum elemente suficiente; că am mers departe în investigaţia despre jihadul online şi că multe dintre întrebările noastre au primit răspuns. Şi, mai ales, este convins că acest reportaj va provoca represalii şi că ameninţarea va fi cu atât mai mare pentru mine cu cât vom prelungi mai mult existenţa lui Mélodie. „Oricum”, îmi zice el, „cât timp nu ne vom opri, vei dori mereu mai mult”. În privinţa represaliilor şi a riscurilor la care mă expun, dat fiind că Bilel îmi cunoaşte faţa, sunt de acord cu el. Investigaţia însă mi se pare incompletă. Mă interesez aproape zilnic de familiile care au un copil plecat şi cu care am ajuns să mă întâlnesc. Situaţia lor rămâne la fel de disperată. Încă n-am aflat îndeajuns din gura lui Bilel ca să-i pot ajuta în mod util. Printre numeroasele divagaţii înfumurate şi neinteresante pe care Bilel i le serveşte lui Mélodie, obligată să-i soarbă cuvintele, spusele jihadistului craidon nu-mi oferă ocazia să-l trag de limbă, să merg până la capătul lucrurilor importante şi să-i sustrag informaţii exploatabile. Mélodie mi-a adus foarte multe informaţii şi lămuriri pe care nu le-aş fi avut niciodată fără ea. Dar încă nu-i suficient. Şi apoi, undeva, îi datorez, după toate câte a trebuit să se forţeze să audă, o retragere cu onoruri! Numai că nu i-am construit încă ieşirea din scenă pentru a scăpa de Bilel. Dincolo de misiunea mea oficială, m-am implicat atât de mult în acest reportaj încât, sunt conştientă de asta, curiozitatea mi-a devenit pe atât de nesănătoasă pe cât e de legitimă. André înţelege şi mă lasă „să-mi văd de treabă”, implorându-mă totodată să am mare grijă.

André fiind absent, Mélodie nu mai comunică zilnic cu Bilel. Asta îl scoate din minţi. Şi pentru mine e singura mică răzbunare, în virtutea avantajului pe care mi-l oferă ataşamentul lui faţă de Mélodie. Pretextează că mama i-a interzis folosirea computerului familiei şi nu-l contactează decât atunci când poate să împrumute „Mac”-ul portabil ascuns în camera

părinţilor. Doar de două ori au conversat pe Skype: jihadistul nu vorbea decât despre căsătorie. Nu reuşeam să-l fac să-mi dezvăluie informaţii noi. Dar continui să-mi petrec timpul căutând prezenţa mujahedinilor din SI pe net. Fotografiile îi reprezintă mândri lângă cadavrele celor pe care i-au decapitat. Victimele sunt în majoritate musulmani. SI, care şi-a construit forţa de expansiune pe o propagandă de senzaţie gen *blockbuster* american, foloseşte o mulţime de şiretlicuri ca să convingă oamenii să i se alăture lui şi numai lui. O dovadă între multe altele? „Martirii”[1] din Daesh afişează un chip angelic şi un zâmbet calm. În timp ce rămăşiţele pământeşti ale adversarilor apar calcinate îngrozitor. În realitate, Daesh difuzează imediat fotografiile luptătorilor ei dispăruţi „aranjându-le” expresia feţei. Lasă celelalte cadavre, ale „necredincioşilor”, să se descompună la soare înainte de a publica aceste poze insuportabile, ca şi cum Doamna cu coasa s-ar fi abătut chiar atunci asupra lor. Legenda este deseori aceeaşi: „Vedeţi diferenţa: martirii noştri fericiţi, după ce l-au văzut pe Allah, pentru că e mândru de ei şi de ce-au făcut. Şi priviţi cadavrele oribile ale acestor *kuffar*. Allah i-a pedepsit. Ei nu vor ajunge în paradis”. În special lui Guitone îi place la nebunie să amintească asta şi se pretează la comparaţia morbidă dintre cadavre. Apoi, imediat, postează o fotografie a lui cu o tabletă de ciocolată Milka în mână în Siria. Sau, cum carnea a devenit un aliment rar în ultima vreme, trece nestingherit frontiera turco-siriană şi, însoţit de alţi câţiva beligeranţi, se aşază la masă cu kalaşnikovul agăţat pe umăr, cu zâmbetul pe buze şi fotografiază grupul vesel care se îndoapă cu friptură de miel şi limonadă americană, având legende de genul: „Siria şi Turcia aceeaşi luptă, acolo suntem acasă! *Mashallah*, e mai bun şi mai ieftin decât în Franţa, fraţilor! Veniţi!”. Uneori adaugă, şi nu e singurul: „Cucu, DGSE, dacă ne spionaţi!”.

Bilel îmi povesteşte şi el toate astea. Numai că e mult prea sus în ierarhie ca să posteze acest gen de dovezi pe net.

Azi, plecând de la redacţie, am băut o cafea cu blândul meu Milan, părăsindu-l apoi cu inima grea. Mă îndrept către întâlnirea cu Bilel, de la care nu mă mai pot eschiva. Traseul îmi oferă un răstimp de tranziţie înainte de a pătrunde din nou în universul sordid care o aşteaptă pe Mélodie. Ascult la maxim în căşti „Just Like Heaven” a trupei The Cure, care servea ca generic celebrei emisiuni din anii 1980 *Les enfants du rock*. Eram cam mică pe-atunci, dar melodia asta mi-i aminteşte pe cei doi fraţi mai mari, iar

această amintire, această madlenă a lui Proust din copilărie, îmi stârneşte o dulce nostalgie care mă leagănă până când ajung în apartament. Primul lucru pe care îl văd când deschid uşa e ţinuta lui Mélodie, călcată şi aşezată pe un umeraş. Aş zice că e aproape vie! Menajera, care trece o dată pe săptămână, a crezut probabil că face bine, gândindu-se că mi-am cumpărat o rochie nouă.

În ultimele zile, mesajele lui Bilel s-au înmulţit, dimineaţa, la prânz şi seara. O adevărată hărţuire. Mereu aceleaşi vorbe insistente, repetate de vreo 50 de ori, ca şi cum Mélodie chiar ar fi a lui.

„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Eşti acolo?”
„Puiule?”

Mulţimea de „Eşti acolo?” se întinde pe zeci de pagini. De la Skype la Facebook şi chiar pe telefonul cu cartelă al lui Mélodie – nu-şi slăbeşte deloc logodnica! În acelaşi timp, cei din anturajul meu încep să mă întrebe dacă nu m-am prins în jocul acesta eu, jurnalista… Nu le înţeleg întrebările. Recunosc că dau dovadă de o formă de cruzime nesănătoasă făcându-i zile fripte lui Bilel când Mélodie nu se lasă văzută la unele întâlniri video sau când îl pune în încurcătură abordând subiecte care trebuie să rămână trecute sub tăcere. Pe măsură ce investigaţia avansează, îmi e, pentru prima dată în carieră, tot mai greu să rămân detaşată. Am stat totuşi de vorbă cu asasini, violatori, pedofili… Îmi venea să-i scuip în ochi. Dar pe faţa mea nu se vedea nimic. Lui Bilel – şi ceea ce spun nu e nici corect, nici etic jurnalistic, dar rămâne cea mai bună explicaţie a „sentimentelor” mele – îmi vine să-i dau cu tifla. Să-l prind în propria-i capcană. Eu nu-l consider nici credincios, nici uman. Acest asasin nebun îşi petrece timpul luând vieţile altora şi convingând puştoaice ca Mélodie să se ducă în Siria să moară. Nu-l pot ataca pe jihadist, care e şi foarte puternic, nici armata lui, dar pot să atac punctele slabe ale omului. Anume setea de recunoaştere şi de dominaţie. Crede că o exercită încă o dată asupra tinerei Mélodie, dar se produce exact contrariul. Râd de Bilel când nu-mi provoacă greaţă! Valorile mele în ce

priveşte iubirea se bazează pe încredere şi bunăvoinţă: în faţa ochilor mi se înfăţişează exact opusul, chiar dacă aş da impresia că am făcut o formă de sindrom Stockholm. Niciun risc! Dar simt că o parte dintre interlocutorii mei rămân sceptici. „Cum ai putea continua acest experiment macabru dacă nu…?", îmi replică ei brutal ca un ultim argument. Pur şi simplu pentru că-mi fac munca! Apoi, pentru că, fără Bilel, mi-ar fi trebuit luni de zile să aflu şi să asimilez informaţiile pe care mi le oferă. Cred că am repetat de destul de multe ori că mă dezgustă, fără a mai pune la socoteală glumele, dar mi se reproşează ceea ce păstrez pentru mine, ca şi cum asta ar ieşi din cadrul profesional. Pe de o parte, nu spun tot din pudoare, deoarece, îmi voi da seama mai târziu, acest gen de subiect lasă urme. Pe de altă parte, pentru că prudenţa se impune, reportajul meu este destinat să fie publicat, nu povestit. Şi apoi, momentele de intimitate dintre Bilel şi Mélodie nu au mers niciodată mai departe de delirul lui verbal. N-a cerut niciodată să-i vadă mai mult decât faţa. N-are nevoie! Bilel e terorist, nu contează ce debitează. Şi în seara asta la fel:

— A, eşti în sfârşit acolo, soţia mea! Ai fost iar pedepsită? Trebuie să vorbim, am o groază de lucruri să-ţi spun! Numai veşti bune!

— A!… Spune-mi, îmi plac la nebunie veştile bune.

— Am vorbit cu cadiul[2] din Rakka. Te aşteaptă cu nerăbdare ca să ne căsătorească.

— …

— Nu-ţi pare bine, puiule?

— Ţi-am spus că, fiind necăsătorită, nu vreau să ajung în Sham fără vărul meu sau fără să fiu căsătorită…

— Nu ne putem căsători pe Skype, cadiul nu sprijină…

— A, ar fi trebuit să ne căsătorim pe Skype? Legea admite căsătoria online?

— Da, la noi poţi. Dar cadiul mă consideră prea important ca să mă căsătoresc prin intermediul unui computer. Vrea să fii pe pământ sfânt. Şi el te aşteaptă cu mare plăcere, dar preferă ca totul să se petreacă aici.

Bineînţeles, nici nu începe discuţie ca Mélodie, inconştientă, desigur, dar fără să aibă mintea înfierbântată, să se ducă la Bilel în Siria ca să constate cu ochii ei ce se întâmplă după ce ajunge acolo! Orice meserie are limitele ei. Mai bine s-ar sinucide, ar merge mai repede. O să mă duc acolo într-o zi, dar cu siguranţă că nu ca o convertită dornică să se căsătorească… Cu aceeaşi ocazie, Bilel îl elimină complet pe vărul lui Mélodie din

planurile sale. Degeaba aminteşte iar de el, teroristul rămâne surd. Bilel suferă de surditate selectivă, dar tenace.

— Cum se fac căsătoriile acolo?

— De fapt, suntem deja căsătoriţi…

— Poftim?

— Cred că ţi-am cerut să fii soţia mea de destule ori şi foarte repede, aşa că i-am zis judecătorului să pregătească actele. Suntem căsătoriţi oficial, soţia mea! *Mashallah!*

În acest moment, nu ştiu cum reuşesc să rămân de marmură. Dar n-am de ales, de partea cealaltă a ecranului Bilel fixează faţa lui Mélodie de la câţiva centimetri.

— Şi cred că eu ţi-am răspuns întotdeauna că, înainte să-ţi spun „da", vreau măcar să te întrezăresc… Să-ţi ating pielea, să-ţi simt mirosul, să am o discuţie în care să te pot atinge cu mâna.

Bilel nu răspunde. Mélodie continuă:

— Cum aşa, suntem căsătoriţi „oficial"?

— E de ajuns să pui piciorul pe pământul sirian ca unirea noastră să devină valabilă. Ţi-am mai spus, noi aplicăm legile islamice în acord cu Sharia, şi tu la fel din acest moment. Acum eşti cu adevărat soţia mea.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg foarte bine… E de-ajuns să pun vârful piciorului în Siria ca să devin doamna al-Firanzi? Oricând?

— Da, oricând. În orice caz, cât sunt în viaţă, *inshallah*! Eşti cu adevărat a mea acum…

— …

— Nu mai sunt de adăugat decât două lucruri importante despre căsătoria noastră. Ce vrei ca dotă?

— Aha, am dreptul la o dotă? Obiceiul este ca tatăl miresei să ofere una. N-am tată. Tu ai bani pentru asta?

— Păi ce crezi tu, puiule! Sunt Tony Montana aici! Numai că nu mă ocup de droguri, ci de religie. Daesh e plină de bani! Ei, da, la noi, care respectăm mai mult ca orice femeia, bărbatul îi oferă o dotă viitoarei soţii, ca să-i arate că se va ocupa de ea toată viaţa. Deci ce vrei?

N-am nici cea mai mică idee despre chestia asta! Răspunsul lui Mélodie întârzie. Încerc să câştig timp punând alte întrebări, gândindu-mă la discuţiile cu acest nebun care ar putea să-i inspire o idee de dotă lui Mélodie. O idee şocantă îmi trece prin minte. Mélodie spune:

— Un kalaşnikov…

Viitorul soţ izbucneşte în râs. Nu ştiu cum să-l interpretez.

— Asta vrei? Orice, soţia mea. Asta mă face mândru, dar ai fi putut să-mi ceri mult mai mult!

— Şi cam ce?

— Nu ştiu, un palat, un castel, cai frumoşi… Sau să vărs sângele celui care te-a jignit.

— Nu, nu! Un *kalaş* ar fi foarte bine!

— Oricum, emirul din Rakka, unul dintre cei mai importanţi, ne-a găsit deja un apartament mare şi frumos.

Îmi vine greu să-mi imaginez un apartament de trei camere la Rakka.

— Eşti drăguţ… Cum e apartamentul?

Bilel se schimbă la faţă. Ca de fiecare dată când minte, lasă ochii în jos şi se scarpină nervos în cap, uşor lăsat pe spate. Îi cunosc bine această atitudine, ca şi privirile lui languroase. Ce actor! Expresiile lui de faţadă mă enervează tot mai mult de la o zi la alta.

— Păi, e mare… Arată bine… oricum, o să vezi! Va trebui să-l aranjezi! Bun, acum am ajuns la ultima întrebare pe care vreau să ţi-o pun şi care e cea mai importantă…

— Te ascult.

— Promite-mi că-mi răspunzi sincer, pentru că aici astfel de lucruri sunt luate foarte în serios…

— Promit. Spune.

— Eşti fecioară?

— Da…

— Serios? Cadiul îţi aşteaptă răspunsul ca să-l treacă în actul de căsătorie…

— Adică virginitatea mea şi tot ce urmează îi interesează pe toţi din Rakka?

— Nici vorbă! Trebuie să ştie numai viitorul tău soţ şi autoritatea supremă, atâta tot! Mă faci să râd, eşti cuceritoare şi pură, Mélodie.

Mie nu-mi vine deloc să râd. Bilel continuă:

— Să ştii că minciuna în privinţa asta înseamnă pedeapsa cu moartea… Nişte femei vor verifica înainte de noaptea nunţii…

Acum râd, dar în silă.

— Să nu-mi dai plasă, da? Am anunţat pe toată lumea că vii, pe fraţi şi poliţia de frontieră… Am riscat pentru tine, aşa că să nu mă faci de râs, să fii tare şi să vii! Eşti o adevărată leoaică, soţia mea!

— Ce mai e şi poliţia de frontieră? O convenţie sau o poliţie adevărată?

Fac aluzie la Turcia, care este acuzată că închide ochii la trecerea frontierei.

— Şi una, şi alta… O să-ţi explic când o să fii pe drum. Acolo e prea fierbinte, cu toţi copoii şi jurnaliştii care încearcă să se infiltreze peste tot. Numai *kuffar* care merită moartea şi nimic altceva.

Mélodie râde nervos. Schimbă subiectul. Bilel îi promite de câteva zile s-o ajute în jihadul ei, dar, în afară de recomandarea de a trece prin Olanda sau Germania, nu-i dă niciun detaliu. Deoarece el continuă să asculte numai ce vrea, Mélodie face pe naiva. Da, îşi va realiza jihadul. Pentru asta, va trece prin Amsterdam. Cunosc drumul de urmat: un avion până la Istanbul, apoi altul spre Urfa sau Kilis. Mélodie se întreabă însă: şi după Olanda?

— De altfel, trebuie să vorbim despre traseu, zice ea. Şi e şi Yasmine.

— Cine e Yasmine?

Bilel a uitat deja de copila de 15 ani căreia i-a promis „un soţ bun şi o viaţă de vis”. Sunt furioasă la culme. Şi asta transpare cam mult din răspunsul avatarului meu:

— Eşti serios sau nu? Yasmine, una dintre superprietenele mele. Ai promis că te ocupi de ea la fel ca de mine! Am vorbit de mai multe ori şi te-am întrebat dacă vârsta ei e o problemă, mi-ai răspuns că nu şi mi-ai explicat Sharia… Nu vin fără ea!

— A, da! Minora… Cincisprezece ani, zici? (*Îşi freacă bărbia, ochii i se aprind.*) Linişteşte-te, puiule! Nu trebuie să te enervezi aşa pe soţul tău, e *haram*… O să ne ocupăm de prietena ta. Nu-ţi face griji.

— Cine se ocupă? În Franţa circulă poveşti cu femei care pleacă doar ca să satisfacă dorinţele luptătorilor… Surorile spun că sunt nişte sclave!

— Nu mai asculta şi tu tot ce spun cretinele alea de surori franceze! Ele nu sunt aici; eu, da. De acum înainte, trebuie să asculţi numai ce spune soţul tău. Înţelegi? Aşa că, după cum ţi-am promis, o să mă ocup cum trebuie de Yasmine… În ajunul plecării tale în Olanda, o să-ţi explic care e mersul… Dar stai liniştită, vom fi acolo, eu sau o persoană importantă, ca să vă luăm de la Istanbul.

— Bun, deci aşa, va trebui să mergem până la Istanbul?

— Da… Dar vom vedea la momentul potrivit… *Mashallah!* Principalul e să veniţi repede. Mai ales tu.

— O aud pe mama pe scară! Trebuie să închid şi să fug în camera mea.

Nu mai rezist. Mi-e din ce în ce mai neplăcut să-i vorbesc. Aş fi făcut bine, cum intenţionam la început, să-l ţin în aşteptare, ca să infirme sau nu unele fapte şi să aflu mai multe despre obiceiurile lui. Să nu mă angajez în nebunia asta.

— OK, soţia mea! Te iubesc întru Allah…

— OK. Nu uita, poimâine plec în Tunisia împreună cu surorile ca să urmez cursuri de arabă timp de o săptămână. N-ai să mă prea poţi contacta, acolo unde merg nu e internet.

— Zău, ar trebui să vii direct aici, o să înveţi mai repede limba şi multe alte lucruri!

— A fost ceva stabilit, o să-mi facă bine înaintea jihadului. Vine mama, te las.

— Te deranjează dacă-ţi spun că te iubesc?

— Nu. Dar acum chiar trebuie să închid. *Mashallah!*

Închid în sfârşit. Mă afund în canapea. Mă simt grea. Mă gândesc la această Yasmine, care poartă acelaşi nume ca una dintre prietenele mele, deşi n-are nicio legătură. Absolut niciuna. Mi-ar plăcea să fiu cu ea, să degustăm sushi şi să ne uităm la o emisiune idioată. Dar în momentul ăsta trebuie să mă gândesc la Yasmine prietena lui Mélodie şi să găsesc şi pentru ea o poveste cât de cât viabilă. N-am decât să scotocesc în catalogul fetelor cu care m-am intersectat în mod fericit. Mă gândesc îndeosebi la Wendy, Marlène şi Charlène… Tinerele mele „derbedoaice” zurbagii din suburbiile Lyonului, cu care, după şase ani, ţin încă legătura. Au făcut multe prostii! Şi destul de nasoale…. Dar acum le-a mai venit mintea la cap şi au apucat pe drumul cel bun. Pe scurt, informaţia zilei este totuşi că sunt măritată! Înăbuş tot ce i-a spus Bilel în seara asta lui Mélodie şi care ar putea să-mi dăuneze mai târziu mie, jurnalistei. Prefer să nu dramatizez, să-i sun pe Céline sau pe Andrew, care-mi ascultă confidenţele întotdeauna, şi să fac o baie, ca să adorm cu un alt gând decât cel al femeilor care mă controlează să vadă dacă sunt într-adevăr virgină…

Dar, când ajung în baie, mă văd în oglindă în postura de Mélodie. Am uitat iar să-mi scot vălul. Brusc, nu mai am chef de nimic. Aş vrea doar să fie mâine. Să dorm.

1. Morţi pentru Allah, conform SI.

2. Judecător islamic care reprezintă autoritatea.

Joi

La ora mesei, stau la terasă împreună cu Lou şi alţi trei prieteni. Dispoziţia noastră este la unison cu soarele care străluceşte în această zi de primăvară. Mâncăm câte un cheeseburger, înşirând tot felul de bârfe care ne fac să râdem. Deodată, sună telefonul cu cartelă al lui Mélodie. Toţi de la masă se uită unii la alţii. Răspund şi mă îndepărtez destul de mult ca să nu-mi joc personajul în faţa prietenilor. Totul e mult prea personal. Nu vreau să-i îngrijorez, nici să mă judece, ca să fiu cinstită! De când i-a anunţat „căsătoria" lor, Bilel vrea aproape permanent să vorbească cu ea, nu contează ora. Îi cere cuvinte tandre ca să-i dea curaj. De asemenea, e din ce în ce mai insistent în privinţa datei sosirii soţiei sale în Siria. Conversaţia e scurtă. Mélodie îl linişteşte. Dar, fără să-mi dau seama, am probabil o atitudine care îi alarmează pe prietenii mei. După cinci minute, mă aşez din nou la masă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Fiindcă pentru mine n-a fost nimic. Poate doar un dozaj iscusit de care pe care. Chiar dacă constrângerile acestui reportaj ţin de schizofrenie, eu nu simt asta. Ştiu exact unde sunt în mintea mea. Ba chiar cred că am devenit o maşină care se adaptează la toate, inclusiv la refularea sentimentelor de dezgust. Şi apoi, acum, povestea se apropie de sfârşit. Astăzi trebuie să decidem modul în care voi termina ancheta. Iau câţiva cartofi prăjiţi, dar, când ridic capul, îmi dau seama că toate privirile sunt îndreptate spre mine. Apelul lui Bilel pare să le fi tăiat celorlalţi pofta de mâncare. Prietenii mei au pălit brusc. Sunt cuprinşi de panică la gândul că Bilel poate să mă localizeze pe telefonul mobil. „Îţi dai seama de consecinţe, dacă vine aici?" Bineînţeles. Numai că, le amintesc, telefonul nu e legat de nimeni şi toate conversaţiile mele pe Skype şi pe Facebook sunt precedate de o ascundere a adresei IP. Nu par convinşi de explicaţiile mele. Uşor-uşor, reuşesc să schimb subiectul, dar atmosfera destinsă a prânzului a dispărut.

Ne întoarcem la treabă, dar, când ieşim să fumăm, le simt teama, dublată de pesimism. Şi asta mă mâhneşte. Îi liniştesc; dacă exagerez cu asigurările, o să li se pară suspect. Îmi pare rău că le stârnesc îngrijorarea.

Seara, fiecare îmi trimite un mesaj plin de afecţiune cu mai multe sfaturi ca de obicei. Tonul lor e mai grav şi emoticoanele de îmbărbătare se înmulţesc. Înţeleg fără să înţeleg. Evident, nu poţi să prevezi totul, dar, deocamdată, toate măsurile de precauţie au fost luate şi, le repet, sunt înconjurată de reporteri mult mai experimentaţi, care au misiuni mult mai periculoase şi pentru care, se pare, ceilalţi se îngrijorează mai puţin decât pentru mine în acest moment. În fond, chiar dacă solicitudinea acestor prieteni adevăraţi mă mişcă profund, într-o măsură pe care pudoarea mă împiedică s-o exprim, n-o găsesc deloc justificată.

Acum, Mélodie are conversaţii rapide cu Bilel, în care ea conduce jocul. Se străduieşte din răsputeri să ocolească dulceaţa care se scurge din gura teroristului şi încearcă să se concentreze asupra problemei itinerarului, punct decisiv în luarea hotărârii de a trece la acţiune a oricărui jihadist. Mai ales că Mélodie trebuie să fie însoţită de Yasmine, o minoră. În privinţa asta, în pofida explicaţiilor spinoase pe care le stârneşte subiectul cu viitorul soţ, concesiile sunt excluse. În seara asta, îmi permit un păhărel băut în grabă cu Hadrien, apoi o şterg la André, care a revenit lângă Mélodie acum, când s-a hotărât sfârşitul reportajului. Trebuie să stabilim ultimele amănunte ale strategiei. Nu s-a pus niciodată problema să-l întâlnesc cu adevărat pe Bilel după cererea în căsătorie şi fantasmele lui care ne cred legaţi pe viaţă şi pe moarte. Motivul ăsta e cât se poate de evident. Apoi, pentru că a te duce azi în Siria înseamnă sinucidere curată. Mai ales pentru un european. Nu mai zic pentru o jurnalistă franceză! Reporterii îşi asumă riscuri mari, asta e meseria lor, însă uneori trebuie să admitem că, după ce pleacă, întoarcerea este o opţiune total independentă de voinţa noastră. Şi eu n-am copii… Totuşi, ca să închidem cercul, Mélodie trebuie să facă totuşi această călătorie şi cred că am găsit soluţia.

Ajung acasă, îmi pun rapid vălul şi tot echipamentul, aruncând în acelaşi timp un ochi la nenumăratele mesaje de dragoste de la Bilel care îmi invadează laptopul. În seara asta, Mélodie nu mai are timp de glume; mâine plec în Tunisia împreună cu Lou (în timp ce Bilel va crede că Mélodie va pleca la un stagiu intensiv de arabă într-o şcoală religioasă) şi aş vrea să profit de ultima mea seară cu Milan înainte de plecare. Aşa că Mélodie pretextează că mama ei va sosi dintr-un minut în altul, trebuie să se grăbească să vorbească despre itinerarul pe care va ajunge la el. Teroristul i-a explicat deja că trebuie „să renunţe la tot, să nu lase nimic în urmă”, nici

măcar o scrisoare pentru mama, „doar să dispară şi să-i dea de veste numai după ce ajungea la destinaţie”. Dar nu i-a oferit niciun detaliu concret despre traseu şi trebuie să le obţin ca să-mi pregătesc periplul cu André. După câteva schimburi de cuvinte neinteresante, Bilel îşi dă drumul:

— Ţi-am mai spus, iei avionul până în Olanda sau Germania, cum vrei. De acolo, închizi telefonul mobil şi scapi de el. Cumperi altul nou cu cartelă prepay şi-mi trimiţi numărul pe adresa mea de Skype, ca să fiu sigur că e vorba de tine. Pe urmă, o să-ţi dau şi restul instrucţiunilor ca să ajungi la Istanbul şi mai departe…

— Nu, Bilel, trebuie să-mi spui mai mult, nu e o călătorie oarecare. Măcar pentru Yasmine, care e mai tânără şi moare de frică.

— Ai grijă ca în ziua plecării mama ta să creadă că dormi la Yasmine şi viceversa. Pleci dimineaţa devreme, cu o geantă doar cu puţin mai plină ca de obicei. Yasmine trebuie să facă la fel. Fugiţi la aeroport. Aveţi mare grijă să nu vă daţi de gol, copoii mişună peste tot. Mai ales să vă purtaţi normal, nu lăsaţi să se vadă că vă e teamă. Să nu cumva să vă întoarceţi din drum, locul vostru e aici, asta-i tot ce trebuie să aveţi în minte… OK? Eşti o leoaică sau nu, soţia mea? Dacă vi se pun întrebări când ajungeţi la Istanbul (*face cu ochiul*), spuneţi că aţi venit cu MSF[1*]… Să-ţi iei neapărat paşaportul! Să nu uiţi! E foarte important după ce ajungi în Siria.

În realitate, ca să fie confiscat la sosire… pentru cazul în care noua recrută ar încerca să fugă.

— O să-ţi spun mai multe pe o linie telefonică securizată, după ce-o să-ţi stabileşti începutul itinerarului, continuă teroristul. O să-ţi comunic numărul mamei care va veni să vă ia de la Istanbul.

O „mamă”…

— Îmi promiţi că va fi o femeie? Tu, care nu vrei ca bărbaţii să ridice ochii la femei, n-ai să laşi pe unul dintre fraţii tăi să se ocupe de mine şi să mă vadă primul, nu?

— Bineînţeles că nu! Niciodată, eşti nebună? Oricum, în Turcia suntem ca acasă… Facem ce vrem acolo! Când vei ajunge la frontiera siriană, acolo voi fi la doar câţiva metri de tine… *Inshallah!*

— Unde?

— O să-ţi spun… Contrar celor mai mulţi dintre noi, eu nu pot să pun piciorul în Turcia… În altă parte însă, da…

— În Irak?

— Da, soţia mea… Dar, ssst! Executăm în secret o mare misiune ca să recucerim această ţară. Şi, *inshallah*, sper să locuim acolo amândoi într-o zi!

— Toţi mujahedinii se duc în oraşele turceşti de frontieră când vor. Cel puţin aşa pretind când mă uit la fotografiile lor de pe conturile de Facebook… Tu de ce nu poţi?

— Pot… Dar cu mine e altceva… O să-ţi explic pe altă linie… De altfel, acum, când suntem soţ şi soţie, închide-ţi de tot contul de Facebook!

— De ce? Nu e nicio poză cu mine şi nu intru în contact decât ca să fac bine în lume!

— De-aia! Acum eşti soţia mea şi o bună soţie îşi ascultă soţul în toate.

Bine… Mélodie încuviinţează, dar n-am să şterg contul. Nu încă. Hotărât lucru, Bilel, autoproclamat „expert în terorism", are metode ciudate. Pe de o parte, dezvăluie hodoronc-tronc că brigada lui intenţionează să ocupe Irakul, pe de alta, face un întreg circ să păstreze tăcerea în privinţa altor „confidenţe" mult mai puţin importante.

— Bine, va trebui să te las… Mă duc repede la Yasmine să-i transmit recomandările tale şi să hotărâm programul. Pe urmă, te pun la curent cu ce facem.

— Ai bani să plăteşti biletele?

— Yasmine nu, dar eu pot să mă descurc. Când ajung acolo va fi mai greu…

— Nu-ţi face griji pentru asta, puiule! Am tot ce trebuie şi chiar mai mult. Eşti giuvaierul meu, iar Rakka, palatul tău, ţi-am mai spus. Vei fi tratată ca o prinţesă.

Mélodie scurtează conversaţia. Evită cu abilitate „Te iubesc întru Allah" şi altele, apoi reuşeşte să întrerupă brusc.

În fine, reportajul meu începe să semene cu ceea ce doream. Am aflat multe. Şi nu s-a terminat. Călătoria e hotărâtă. Ştiu deja că Mélodie va trece prin Amsterdam, pentru că trebuie să mă întâlnesc cu cineva în cadrul anchetei. În avionul care mă va duce acolo, mă voi uita oare cu atenţie la toţi tinerii întrebându-mă care dintre ei este candidat la jihad? Dar, curând, *totul* se va termina. Îmi mai trebuie indicaţiile date în ultimul moment celor care vin după ce şi-au părăsit deja ţara. Adorm rememorând unele versete şi precepte din Coran care n-au nimic sau au prea puţin de-a face cu tot ce mi-a spus Bilel. În cartea sfântă apare de treizeci şi două de ori cuvântul

„mamă”. Mă gândesc la acea „mamă” pe care o lasă sufletul şi conştiinţa să ia două fete nevinovate ca să le dea pe mâna unor asasini…

1* Médecins Sans Frontières (n.tr.).

Vineri

În fine, o găsesc pe Lou la aeroport. Pauza asta o să ne prindă bine şi mie, şi ei. În charter, ne îndopăm cu bomboane M&M, citind presa mondenă şi făcând selfie-uri. În fond, două prietene normale. De câtva timp, nu mai ştiu ce înseamnă „normalitate” şi călătoria asta este o adevărată gură de oxigen înainte de ultima parte a reportajului, programată imediat după întoarcerea noastră. Mi-am luat totuşi în valiză „echipamentul” lui Mélodie, pentru orice eventualitate…

Aşteptăm să ne recuperăm bagajele. Deodată, vibrează telefonul lui Mélodie, uitat în fundul poşetei. În afara sms-urilor lui Bilel, găsesc unul de la o oarecare Vanessa[1], pe care n-o cunosc. „Bună ziua, sora mea, sunt însărcinată în şase luni şi trebuie să mă duc în Siria în zilele următoare. Soţul meu luptă pentru al tău, mi-a dat numărul tău ca să aflu dacă putem călători împreună, fiindcă sunt îngrijorată din cauza burţii şi atrag şi mai mult atenţia. *Sobranellah*, sora mea. Curând vom fi acolo.” Şi la sfârşit îmi dă adresa ei de Skype, ca să vorbim. Pe moment, nu dau atenţie acestui mesaj, convinsă că sună prea fals ca să fie adevărat. O fată apărută de nicăieri, care-mi spune că are o sarcină înaintată şi pare că nu vrea să călătorească decât împreună cu mine… Ciudat… Oare e un test al lui Bilel, care vrea să vadă dacă poate avea încredere în mine? Nu contează. Aceste câteva zile sunt numai ale mele. Nu-i vor fi consacrate lui Mélodie, cu atât mai puţin lui Bilel. Arunc mobilul în fundul genţii.

Când ajungem în camera noastră, tragem un hohot de râs descoperind pe pat prosoapele, care reprezintă două lebede îmbrăţişate, înconjurate de petale roşii de trandafir. Sunt 28 de grade, deschid larg fereastra şi un soare divin îmi aşterne fericire în ochi. Înainte să coborâm la piscină, desfacem genţile, umplute cu aceleaşi haine: şorturi, tricouri fără mâneci, fuste, bascheţi şi ochelari de soare. Fiecare şi-a luat un pulover şi, când îl scot pe al meu, Lou păleşte zărind dedesubt *djellaba* neagră a avatarului Mélodie. O ia cu două degete, ridicând încet ochii spre mine. Sprâncenele arcuite o scutesc de orice întrebare. Îi răspund că am pus-o în valiză în ultimul

moment şi că n-am de gând nici măcar s-o aşez în dulap, şi nici *hijab*-ul. În timp ce îmbrac o rochie subţire peste costumul de baie, face mişto de mine, imaginându-şi cum aş arăta cu vălul pe care îl descoperă acum.

— Vrei să-l pun? o întreb, râzând.

Aleargă prin cameră ca o copiliţă.

— Nu, nu, nu!

Lou a văzut deja fotografiile în care apar vorbind cu Bilel şi n-are chef să vadă că Mélodie există cu adevărat. Dar suntem în vacanţă, aşa c-am s-o provoc puţin, ca să glumesc. Când intră în baie, sunt frumos aranjată, împopoţonată cu vălul. Lou îşi acoperă ochii, dar nu se poate abţine să nu pufnească. Apoi îmi face o poză, în timp ce mă dau cu cremă solară în faţa oglinzii. Dintre toate fotografiile făcute în această perioadă, asta e singura care nu-mi lasă un gust amar.

Profităm din plin de aceste câteva zile de trândăveală şi cea mai mare parte a timpului ne-o petrecem la piscină, bronzându-ne şi flecărind „ca fetele”. Şi apoi, într-o după-amiază, sună telefonul. Dar e mobilul lui Mélodie, pe care am uitat, conştient sau nu, să-l las în cameră. Ne uităm una la alta ca şi cum ar suna o fantomă. Răspund şi mă depărtez puţin. Aud vocea unui Bilel cuprins de panică şi mort de îngrijorare. Nu e deloc ameninţător. Dimpotrivă, aş zice că e un băieţel. Au trecut 71 de ore de când Mélodie n-a mai dat un semn de viaţă! E bine? A uitat de el, soţul ei? Îl liniştesc, vorbind încet. Dar legătura e proastă. Bilel n-o aude bine pe Mélodie. Şi iată-mă plimbându-mă în costum de baie roz, cu pielea unsă cu ulei, repetând relativ tare la doi paşi de ceilalţi turişti:

— *Mashallah*, puiul meu! Sigur că sunt tot a ta, dar aici nu e internet şi trebuie să studiez mult. Nu avem voie cu telefonul în orele de studiu.

— Dar sunteţi numai surori, nu? Porţi cel puţin *hijab*-ul? Spune-mi să ştiu! Îmi tremură inima că toată lumea poate să te vadă.

Dacă m-ar vedea acum!

— *Bismallah*, aici sunt numai femei şi toate suntem bine acoperite din cap până în picioare! Singura noastră preocupare este să învăţăm.

Situaţia ţine de absurd. Ba chiar de vodevil 2.0. Clienţii, care mă aud şi mă văd, sunt stupefiaţi pe şezlongurile lor. Lou se sufocă în cearşaful de baie. Se prăpădeşte de râs văzându-mă jucând pe alta, pe jumătate goală, într-o limbă între franceză şi arabă, pe care o stăpânesc mai mult decât

aproximativ. Mă întorc cu spatele ca să nu-i văd. Sunt roşie ca racul la faţă. Nu ştiu unde să stau.

— A, bine, m-ai liniştit, soţia mea! Am crezut c-ai păţit ceva sau, mai rău, că ţi-au băgat prostii în cap şi nu mă mai vrei.

— Ba nu, nici vorbă.

— Atunci, de ce nu dai niciun semn de viaţă?

Pentru că sunt în pauză, şi mai ales de tine, Bilel! Dar, fiindcă el nu ascultă niciodată cu adevărat ce zice ea, Mélodie repetă cu răbdare:

— Te-am anunţat că nu voi avea internet şi aici, în fundul Tunisiei, mobilul meu se aude foarte prost şi costă mult…

— Bine, soţia mea… Mă doare că te ştiu aşa… Cel puţin ai bani? Curând o să mă ocup de toate pentru noi şi mica noastră familie.

— Da, nu-ţi face griji, am credit limitat şi mai păstrez puţin pentru orice eventualitate! Tu eşti bine?

— Da, n-ai grijă, o să-ţi povestesc, sunt noutăţi.

— Da? Ce?

— O să-ţi spun. Dar sunt bune pentru noi… *Inshallah!* Când vii?

Bilel face cu siguranţă aluzie la atacarea unor mari oraşe din Irak, pe care Daesh le va cuceri în iunie, ca şi la califatul care va fi proclamat curând acolo.

— Curând.

— Când?

— Trebuie să văd cu Yasmine care e ziua cea mai ieftină pentru mers la Istanbul.

— Dar când? Când? Mélodie? Soţia mea?

În câteva minute, oboseala şi stresul mă copleşesc din nou. Resimt totul. Sentimentul de apăsare, minciuna, canapeaua pe care nu mă pot aşeza fără să-mi amintesc conversaţiile noastre.

— Săptămâna viitoare, cu siguranţă…

— OK. Mă anunţi, da?

— Ei, da!

— Promite-mi.

— Promit, Bilel.

Oricum, e adevărat. Mă voi duce într-adevăr la Istanbul, urmându-i instrucţiunile. Numai că voi fi însoţită de André, nu de micuţa Yasmine. Planul e simplu: Bilel mi-a spus că trebuie să vină să ne ia o femeie matură. Aceasta se aşteaptă să vadă apărând două fete foarte tinere purtând *burka*,

aşa că n-o să bage în seamă doi prieteni în blugi şi bascheţi care se vor pierde în mulţime ca să ia repede un taxi. André, obişnuit cu „pândele”, o să facă cumva s-o fotografieze pe mama codoaşă. Eu o voi lua înainte cu câţiva metri, ca să-i pot furniza indicaţii la nevoie. În timp ce recrutoarea le va aştepta pe Yasmine şi Mélodie ca să le ducă nu ştiu unde, eu şi André vom prinde o legătură spre Kilis. Un oraş de frontieră din Siria, dar mai securizat, fiind controlat de kurzi. La Kilis nu se aude zarva războiului, dar domină tristeţea lui. Trebuie să facem acolo un interviu cu Guitone, ca să-i comparăm răspunsurile cu cele ale lui Bilel, Abu Mustapha etc. Subiectul se va termina cu o fotografie a lui Mélodie din spate, la câţiva metri de frontiera siriană. Acolo, jurnalista se opreşte la porţile iadului pe care intră Mélodie. Munca va fi atunci sfârşită şi nimeni nu va fi sacrificat. Cel puţin, nu în mod real. Gata, ăsta e finalul şi motivul care-mi lipsea ca să abandonez investigaţia şi mai ales pe Mélodie… gata cu dedublarea personalităţii şi cu uzurparea din ce în ce mai apăsătoare a vieţii mele private. *Rhallas.* Cercul se va închide. În fine, asta cred în momentul în care îi închid lui Bilel, acolo, în Tunisia.

1. Prenumele a fost schimbat.

Patru zile mai târziu

Această scurtă relaxare tunisiană se încheie în tihnă. Cu o zi înainte de plecare, Bilel devine mai insistent ca niciodată. Frustrat că i-am vorbit foarte scurt zilele trecute, la piscină, o bombardează pe Mélodie cu mesaje. E îndurerat rău de tot. Îi e foarte dor de ea. Nu mai adoarme cu imaginea ovalului feţei soţioarei lui, nopţile nu mai au acelaşi farmec. Zilele sunt greu de suportat. Cere s-o vadă de zile întregi. De ce refuză? Tonul devine mai aspru. S-a rătăcit singur între tentativele de spălare a creierului pe care i le aplică lui Mélodie şi orele lungi de discuţii. Simt că am în faţă un bărbat îndrăgostit… Şi asta e foarte rău pentru mine. Pe lângă toate defectele, Bilel suferă şi de o vanitate nemăsurată. Dacă află că fata de care s-a îndrăgostit, care mai e şi jurnalistă, şi-a bătut joc de el, riscurile la care mă expun cresc periculos. Sper să mă înşel, pentru că un bărbat trădat îşi poate dezvălui o latură pe care nu o cunoşti şi nu îndrăznesc să-mi imaginez ce poate să însemne asta când ai de-a face cu un jihadist ca Bilel… E clar că nu are mărinimia s-o cruţe pe cea pe care o iubeşte de ura şi de dorinţa lui de răzbunare. În hotelul la care stăm este internet numai la recepţie. Deja de câteva zile lumea mă vede chicotind, împreună cu prietena mea, de cele mai multe ori numai în costum de baie, ca restul turiştilor. Mă stupefiază gândul de a mă arăta în *hijab* în hol ca să-l liniştesc pe soţul dublurii mele online. Cât priveşte veşmântul lung şi negru, pe ăsta îl vom uita… În acelaşi timp, intuiesc că trebuie să mă vadă ca să fie liniştit şi să nu bănuiască nimic nici de acum înainte. Voi regla webcam-ul în aşa fel încât Bilel s-o vadă pe Mélodie în cadru strâns. Sper să nu-mi ceară să-l mişc. Văd foarte bine cât de mult o stresează pe Lou regia mea, chiar dacă mi-e greu să-i descifrez expresia încruntată a feţei totuşi foarte odihnite. E supărată că o fac să treacă prin asta sau îi e teamă pentru mine? Extrem de pudică, Lou detestă orice formă de imixtiune. În seara asta, Bilel se impune în faţa lui Mélodie, adică în faţa noastră, până şi în locul nostru de vacanţă. Câştigă. Ne-a stricat deja câteva momente plăcute săptămâna asta, ne strică şi ultima seară. Ne aşezăm pe una dintre banchetele lungi şi rotunjite din holul hotelului.

Fiecare cu Mac-ul pe genunchi. I-am propus lui Lou să fac asta singură, dar intenţionează şi ea să folosească internetul. Poate că vrea şi să stea lângă mine, să mă protejeze? Cu şlapii în picioare, îmi pun vălul negru peste rochia scurtă albă. Am faţa prea bronzată pentru cineva care, vezi Doamne, îşi petrece zilele închisă să studieze! Lou se preface că nu mă vede. Cu atât mai bine. Nu e momentul s-o joc pe dublura mea şi să încerc s-o fac să surâdă ca să destind atmosfera. Ca să nu mai pun la socoteală că, deşi mi-e ca o soră mai mică, mă simt oarecum jenată că mă vede făcând asta. Dar ştie destul de multe despre ce fac. Ar trebui să nu fie probleme şi conversaţia va fi scurtă: Mélodie e grăbită.

Bilel întrezăreşte în sfârşit faţa lui Mélodie. Ochii îi sunt plini de îngrijorare.

— Eşti bine? Căutarea mea spirituală suferă fără tine. Să nu-mi mai faci niciodată asta, iubirea mea, viaţa mea, soţia mea…

— *Mashallah*, Bilel! Îmi pare rău că te-am îngrijorat. Dar e imposibil să găsesc reţea aici unde mă aflu. Şi trebuie să fiu discretă… Se apropie plecarea… Aici, surorile, pe lângă că ne învaţă araba, ne sensibilizează mult în privinţa pericolelor jihadului, aşa că nu vreau să stârnesc bănuieli.

— Nu le asculta! Locul tău e aici, lângă soţul tău! *Inshallah!* Ce mult mi-ai lipsit! O să pot dormi în sfârşit câteva ore.

— N-ai dormit puţin mai bine de când nu mai pot să vorbesc cu tine?

— Nu chiar… Ţi-am spus de la început că sunt un înverşunat al credinţei în Allah. Înainte, aveam numai munca, dar, de când ai apărut în viaţa mea, ai devenit a doua raţiune de a trăi.

Întrerup legătura. Din mii de motive. O observ deja discret pe Lou care vorbeşte şi ea pe Skype. Aş vrea să-mi dau seama dacă a fost atentă la ultimele cuvinte ale lui Bilel. Se pare că nu. Se străduieşte să se prefacă că mă ignoră. Apoi, nu ştiu de ce, animatorii hotelului, îndeosebi un anume Moustique, ne tot dau târcoale. Ei, care nu ne adresează o vorbă când joacă polo la un milimetru de şezlongurile noastre sau care au hotărât că suntem singurele cliente care pot fi trezite când îşi fac siesta, par să fi ales seara asta ca să ne agaţe. Aşa că, dacă Bilel aude doar murmurul vocii unui bărbat, ar fi o adevărată catastrofă. O să sune, sunt sigură. Cei din jur îmi aruncă priviri surprinse. Chiar dispreţuitoare. Fotografia lui în postură de luptător apare pe ecran, dau click pe „Răspunde”.

— Spune-mi că mă iubeşti, Mélodie!

— Te aud foarte prost, puiule, dar voiam să-ţi spun că sunt bine şi mă întorc mâine în Franţa. Îţi cer doar să aştepţi să ajung la Toulouse ca să vorbim. Îţi promit că voi avea timp…

— Soţia mea, te aud şi mă linişteşti, dar sufăr că toată lumea poate să se uite la tine…

— Dar am vălul…

— N-are importanţă, n-ar trebui să ieşi aşa, durerea asta o simt drept în inimă…

— Dar mă comport corect şi mi-ai spus că, dacă sunt acoperită, pot să ies!

— Aici[1]. Nu în ţări de necredincioşi!

— Dar sunt în Tunisia…

— Acolo e mai rău. Ei, cu femeile lor cu tocuri! Cei mai mulţi jihadişti vin din Tunisia. Sunt scârbiţi de lupii care transformă mieii în femei uşoare necredincioase. Nimeni să nu se apropie de tine, jur în faţa lui Allah că altfel îl ucid!

— Dar niciun bărbat n-a intrat în vorbă cu mine. Nu-ţi face griji… Bine?

— Bine… Dar vreau ca nimeni să nu-ţi bage chestii în cap. Îţi perfecţionezi araba şi nimic altceva. Eşti foarte bronzată, parcă arăţi altfel.

Mă aşteptam să spună asta, dar să aibă bănuiala că-l înşelasem. Nu percep însă în vocea lui nici cel mai mic indiciu de îndoială.

— Arăt altfel? Cu atât mai bine, nu? Culorile sănătoase fac femeile mai drăguţe!

Bilel răspunde pe un ton dispreţuitor:

— Semeni cu fetele pe care le cunosc, cu pielea ta bronzată… Te prefer cu tenul mai deschis, cum a vrut Allah să fii. Aşa, nu mai eşti la fel de inocentă… Dar scoate în evidenţă verdele ochilor şi imaginea asta îmi va legăna somnul…

Oftez în sinea mea. Lou aruncă discret priviri scurte la ecran. Întrerup voit conversaţia de câteva ori, pretextând legătura proastă. Dar Mélodie se străduieşte ceva timp până să scape de „soţul” ei.

Apoi îmi scot discret *hijab*-ul şi mă întorc spre prietena mea. Ştiu foarte bine ce înseamnă mutra ei în acel moment. E enervată. Şi toate sentimentele se agită atât de mult în sufletul ei, încât nu izbuteşte să se exprime altfel. Reuşesc totuşi să-i smulg câteva cuvinte. Îmi spune că a deranjat-o foarte tare când l-a auzit vorbind. Aşadar, a auzit ceva din

discuţia noastră… Consideră că e prea periculos ca jurnalista să rişte astfel, fiindcă s-a ajuns la o prea mare apropiere, lucru pe care l-a remarcat şi care a înspăimântat-o. Lou a simţit că Mélodie îi aparţine lui Bilel şi asta o sperie.

Ne vedem mai târziu, vrea să mai vorbească pe Skype. Când urcă în cameră, sunt în pat. Se întinde şi ea, în tăcere. Aştept să se uite la mine şi, în sfârşit, îmi zâmbeşte. Nu mai vorbim despre ce s-a petrecut. Îmi scot arsenalul de sticluţe şi-i fac unghiile cu ojă roşie.

1. La Rakka.

Miercuri seara

Din nou pe canapeaua mea! La fel de neagră ca hainele lui Mélodie. De obicei, îmi place la nebunie să mă întorc în apartament. Să-mi redescopăr „bula”, care mi se pare şi mai protectoare decât la plecare. Aici mă simt intangibilă. Îmi regăsesc mai ales câinele uriaş, la care ţin mult de tot. Seamănă cu o jucărie enormă de pluş, care doarme întruna şi poartă numele unei melodii a lui Nancy Sinatra. În seara asta, după un duş, sar direct sub plapumă. O să-l sun pe Bilel din camera mea. S-a întâmplat rar să fac asta. Lui André nu-i place, dar uneori, din lipsă de timp, din motive de lumină pentru fotografii, n-am avut de ales. Ambianţa e plăcută şi liniştită. Nu aprind decât un bec cât o lumânare când vreau să mă bag în aşternut. Cu laptopul pe genunchi, mi-am pus doar vălul. Webcam-ul e poziţionat în aşa fel încât Bilel să nu distingă nimic din chipul meu. Mi-am făcut un ceai fierbinte, pe care îl aşez pe noptiera de lemn. Sun. Mă oboseşte de la primele cuvinte. Nu-l mai pot suporta.

— Ţi-am lipsit? Mă iubeşti? Eu te iubesc tare mult… Mélodie, soţia mea…

— Nu aud bine ce zici. Ce mai e nou la tine?

— Trebuie să-ţi spun neapărat o chestie! I-am dat numărul tău soţiei unui frate. Şi ea vine curând, dar e însărcinată în şase luni şi ar fi liniştită dacă ar călători împreună cu tine, care eşti soţia unui emir, înţelegi… În schimb, o să-ţi dea o mulţime de sfaturi pentru fete… O cheamă Vanessa.

Întrerup imediat legătura. Panică. Aşadar, acel mesaj primit în Tunisia, care mi se păruse atât de gogonat, era adevărat! O fată cu burta la gură, vădit minoră, vrea să se ducă în iad. Bilel sună şi trântesc capacul laptopului, pe care îl şi rup. Caut în telefonul lui Mélodie sms-ul de la Vanessa, ca să-i răspund imediat. Tastez rapid.

„*Salam aleikum*, sora mea, îmi pare rău că răspund abia acum. Trebuia să mă gândesc la călătoria noastră… E momentul potrivit să pleci acolo? Mai ales dacă eşti însărcinată…”

Vanessa îmi răspunde imediat. Vocabularul ei amestecă araba cu franceza, nu mi-e totul foarte clar. Dar înţeleg că e hotărâtă şi că trebuie să ajungă la tatăl copilului ei. Mă imploră să călătoresc împreună cu ea şi-mi promite să răspundă la toate întrebările pe care mi le pun. Cuprinsă de panică, nu ştiu ce să fac. Ar trebui să anunţ poliţia. Da, dar sunt jurnalistă şi refuz să denunţ pe cineva, mai ales o tânără după toate aparenţele fragilă. În cazul ăsta, e delaţiune sau protecţie? Foarte stresată, cântăresc posibilităţile. Mélodie îi propune în cele din urmă să-i mai acorde o săptămână pentru a pune la punct pregătirile, asta ca să câştig puţin timp. Vanessa acceptă cu căldură, şi această înţelegere pune capăt schimburilor de sms-uri de aproape 20 de minute. Voi avea răgaz să mă gândesc şi să-mi informez şefii. Acum trebuie să-l sun pe Bilel. Refac legătura, cu o silă şi mai mare decât înainte. Mélodie bâiguie o scuză legată de sora ei, apoi îl lasă să vorbească. Am adunat până acum o mare cantitate de informaţii. Mai mult decât cerea misiunea iniţială. Nu-mi mai doresc decât un singur lucru: să termin repede.

Nici măcar nu-i ascult vorbele dulci. Mélodie voia doar să-i repete că pleacă peste două zile şi să fie sigură că a auzit-o bine. Iau cana cu ceai, rece acum, şi suflu în ea ca să-mi maschez enervarea. N-am timp.

— O, o! E *haram* ce faci, opreşte-te imediat! O, Mélodie!

Ce să opresc? Nu înţeleg deloc. Dar asta pare să-l scoată din sărite. Are ochii ieşiţi din orbite. Ce-am făcut ca s-o trădez pe Mélodie?

— Nu sufla în ceai!

— Dar e cald!

— E *makloum*[1]! Ca să nu zic mai mult. Ştii sau nu?

— Nu… De ce?

— Pentru că nu se potriveşte cu legile islamice, ci cu cele din ţara ta! Hai, Mélodie!

Aha! Adică există un pasaj „comportament potrivit faţă de băuturile calde” în codurile civile din peste 170 de ţări?

— Nu văd legătura.

— Nu trebuie să schimbi natura lucrurilor, aşa e scris… Sharia are legi stricte: dacă mâine ai vreo problemă, eşti agresată, eşti jefuită sau ceva de genul ăsta, eşti considerată *kuffar* dacă te plângi pentru asta în ţara ta. În acest caz, devii duşmanul meu şi al Atotputernicului, pentru că, apelând la dreptatea oamenilor, devii din oficiu necredincioasă. Mama ta, de exemplu, a încheiat vreo asigurare?

— Da! Chiar mai multe şi pentru împrumuturi!

— Ei bine, asta o face din oficiu pe mama ta duşmanca ta. Nu respectă legile noastre, deci islamul. În consecinţă, nu-i mai datorezi nimic. Aşa că te sfătuiesc să-ţi revezi cursurile despre Tawhid[2*] şi dawa[31]! Şi să-i întorci spatele duşmanului.

Cum să nu! După ce am citit Noul şi Vechiul Testament, plus Coranul, tare mi-ar fi drag să mă aplec şi peste legile care formează bazele Sharia! Cu cât trece timpul, cu atât îl dispreţuiesc mai mult. Bilel mă duce cu gândul la pedofilie când îmi vorbeşte cu ochi exaltaţi despre Yasmine, dar şi la viciu şi minciună când i se adresează lui Mélodie. Nu e aşa cum îl credeam la început, un lup în piele de oaie. E un diavol. I-am văzut privirea când a strigat la Mélodie să nu-şi răcească ceaiul. Când i-a spus că mama îi era „din oficiu duşmancă". Vreau să urmăresc în continuare Statul Islamic, al-Qaida şi, în general, tot ce se petrece în Orientul Mijlociu şi în Orientul Apropiat, dar fără Bilel în chip de duh rău ieşind din ceainicul lui după cum îi e voia! Mélodie se pregăteşte să închidă. Bilel o întreabă brusc:

— Câţi ani ai?

— De când tot vorbim, ai şi uitat?

— Nu, dar am o îndoială.

O cotesc brusc, ca să-i văd reacţia.

— Curând împlinesc 18.

— A, OK! Ah, soţioara mea, ce frumoasă eşti!

— Ba nu, am 20! Yasmine e minoră!

— *Mashallah*, soţia mea, te joci cu mine, nu e bine, iubirea mea!

— Eu ştiu că ai 38 de ani şi că te-ai născut pe 8 ianuarie! Scrie pe pagina ta de Skype.

— Asta e aşa, la derută!

— N-ai 38 de ani?

— Ba da, dar nu m-am născut în ianuarie, m-am născut pe 6 iunie 1976! A trebuit să-mi schimb identitatea de mai multe ori…

Inima îmi bate cu putere. Orice jurnalist s-ar repezi să-l tragă de limbă auzind aceste ultime cuvinte. Eu nu pot. Şi nu numai ca să nu-mi compromit acoperirea. În acest moment, aproape că-mi vine să-mi smulg vălul. Îi răspund cu vocea mea adevărată, care nu se fandoseşte. Nu mai reuşesc să mă prefac că sunt alta.

— Trebuie să te las, Bilel.

— Deja?

— Da. Noapte bună.

— Dar…

Îi tai piuitul. Capacul laptopului meu se închide cu brutalitate pentru a doua oară în seara asta. După faza cu Milan, e al doilea moment pe care îl suport cu greu. A doua oară, a treia nu va mai exista, Bilel nu va mai intra în ciocnire directă cu ce e mai intim în viaţa mea. Îmi aprind o ţigară şi lupt cu mine ca să nu dau de pământ cu Mac-ul. Într-o zi, e mult de-atunci, unul dintre fraţii mei mai mari, care s-a născut în acelaşi an cu Bilel, a rostit nişte cuvinte pe care nu le-am putut uita niciodată. Tocmai mă mutasem, împreună cu familia, într-un apartament mai mare. Numai că era practic cu faţa spre un cimitir. Unul lângă altul, priveam pe fereastră acel spaţiu încremenit, care ni se părea enorm. Ne fumam ţigările Marlboro roşu într-o tăcere mormântală. La un moment dat, fratele meu a murmurat ca şi cum ar fi gândit cu voce tare: „Fiecare semn prevestitor are împlinirea lui”. După un timp, a murit pentru că nu voia să mai trăiască. Tocmai îşi serbase cei 26 de ani, într-o zi de 6 iunie. Bilel şi steaua mea cea bună s-au născut în aceeaşi zi şi în acelaşi an. Numai că unul e viu şi celălalt s-a stins.

N-am spus asta nimănui, niciodată. Nu trece o zi fără ca ochii lui mari şi negri, cu gene interminabile, să nu-mi apară în minte. Mă gândesc la părinţii mei, care locuiesc tot în acel apartament, şi socotesc această coincidenţă macabră o prevestire foarte rea.

1. Interzis.

2* Unicitatea lui Allah, dogma fundamentală a islamului, religie monoteistă (n.tr.).

3. Invitaţie adresată celor care nu sunt musulmani de a asculta mesajul islamului.

Dimineaţa devreme, a doua zi

Mă trezeşte soneria telefonului. Răspund pe jumătate ameţită de somn. E André. Nu va putea să mă însoţească a doua zi la Amsterdam. Tocmai a aflat că tatăl său a murit. Nu ştie cum să se mai scuze pentru că e obligat să se retragă din proiectul nostru… În vocea lui, mâhnirea se amestecă cu dezamăgirea că nu poate fi lângă mine, după cât ne-am străduit împreună. Bineînţeles, locul lui este alături de familie! Mi se umplu ochii de lacrimi. Puţin îmi pasă de reportaj, aş vrea doar să-l pot strânge în braţe. Nu ştiu cum să-l liniştesc şi să-i spun să uite restul, munca. Inclusiv pe Bilel. Îmi cere să anunţ ziarul. Sun imediat. De altfel, fac un duş, mă îmbrac şi mă reped într-acolo. Când ajung, e deja agitaţie mare pentru găsirea unui fotograf „de încredere”, care să-l poată înlocui imediat pe André. Unul îndeajuns de experimentat ca să vegheze asupra mea când vom ajunge la graniţa turco-siriană, dar care să cunoască bine şi mentalitatea fanaticilor… Fără a mai pune la socoteală riscurile şi sângele-rece de care va trebui poate să dea dovadă. În ciuda prudenţei foarte mari a redacţiei, care e cât pe ce să nu mă mai trimită acolo, niciun european care pleacă în acest colţ al Orientului nu are aproape nicio garanţie că nu va fi răpit. Împreună cu doi şefi şi cu cel care răspunde de biroul foto, plus Hadrien, care supervizează proiectul încă de la început, petrecem ore întregi selectând candidaţii. Unii sunt reticenţi, ba chiar refuză să se deplaseze în acea zonă, iar pe unii fotoreporteri biroul foto nu-i consideră apţi pentru misiune: alegerea e grea. În cele din urmă, ne-am oprit la Charly. Un mare fotograf, pe care îl cunosc numai după reputaţie şi câteva dintre fotografiile impresionante de la diferite conflicte sau crize pe care le-a ilustrat de-a lungul ultimilor 30 de ani. Jurnalista din mine e liniştită. Totul va merge bine cu Charly. Dar, personal, aş fi preferat pe cineva pe care să-l cunosc bine şi căruia să-i admir munca, cum ar fi Julien, de exemplu. Charly o să mă vadă uneori fandosindu-mă în pielea alteia şi asta va fi prima imagine pe care o va avea despre mine. Actriţa improvizată pe care o întruchipez în ultimele săptămâni ar fi preferat ca martorul spectacolului său să fie cineva apropiat.

Sper că Charly nu mă va judeca: în rarele dăţi când am avut ocazia să-l întrezăresc, avea un aer foarte serios! Redacţia ziarului l-a informat şi ne telefonăm în cursul serii ca să-i dau explicaţii mai amănunţite. Abia deschid gura, că-mi şi taie vorba:

— Dragă domnişoară, nu vreau să-ţi cunosc numele. Pentru mine eşti Mélodie, fiindcă nu vreau să distrug subiectul şi să risc să-ţi rostesc numele adevărat. O să mi-l spui după terminarea reportajului.

Foarte bine! Asta mă face să zâmbesc. Îmi închipuiam un domn puţintel rigid, fără prea mult umor. Dar nu-i aşa. Şi azi îi mulţumesc lui Dumnezeu, dacă există, că a făcut ca drumurile noastre să se întâlnească. Apoi vorbim îndelung. Charly se trezeşte aruncat într-un reportaj complex despre care nu ştia nimic în urmă cu 24 de ore şi care îl va duce în Olanda chiar a doua zi în zori, apoi, a treia zi, la frontiera turco-siriană. Subiectul nu e unul obişnuit. Mai ales că jurnalista este şi ea protagonista lui. Mă întreabă cum va reuşi să mă prindă în obiectiv fără să fiu recunoscută. Îl simt stânjenit că trebuie să fotografieze o conversaţie el, care este mai obişnuit să se adăpostească sub un tanc, în timp ce gloanţele îi şuieră pe deasupra capului… Ziarul i-a fixat trei obiective. Primul: s-o pună la adăpost pe Lola[1], tânăra pe care trebuie s-o întâlnesc la Amsterdam. Al doilea: s-o fotografieze pe „mama” care ar trebui să le recupereze pe Mélodie şi pe Yasmine la Istanbul. Al treilea: să plece la Kilis ca să facă poze cu Guitone, apoi cu Mélodie. Datorită Lolei mi-am stabilit itinerarul. Mărturia ei cade din cer; locuieşte într-unul dintre cele două oraşe prin care trebuia să treacă Mélodie. Chiar dacă alegerea era deja aproape făcută, dată fiind afecţiunea mea pentru acest oraş. Şi mai ales faptul că Hadrien se va afla acolo în weekend ca să asiste la World Press, cea mai importantă ceremonie care premiază în fiecare an cele mai bune fotografii din lume şi, în consecinţă, fotografii, printre care se află şi unii prieteni. Într-un cuvânt, „un festival Cannes al fotoreporterilor”! Vorbind online cu mai multe surori, Mélodie a conversat cu această Lola, care nu a reuşit să ajungă în Siria, la un beligerant din Daesh pe care credea că-l iubeşte. Din fericire, a fost oprită in extremis, cu câteva minute înainte de plecarea spre Turcia. O poveste pe care ard de nerăbdare s-o cunosc şi care seamănă mult cu a lui Mélodie… După ce i-a trecut furia – poliţia îi interzisese categoric orice contact cu jihadistul ei –, Lola a văzut înmulţindu-se violenţele comise de cea care trebuia să fie brigada ei, „familia” ei. A putut să judece şi să-şi facă singură o părere vizitând zeci de site-uri occidentale şi orientale. În cele din

urmă, nu se mai regăseşte în ideologia soldaţilor din Daesh. Locuieşte într-un cămin deoarece, chiar dacă a înţeles că nu trebuie să se ducă în mijlocul războiului, continuă să-şi practice strict religia. Părinţii, protestanţi, n-o primesc acasă decât dacă acceptă cel puţin să renunţe la *burka* şi la mănuşi. Mai înainte, nu. Dar Lola refuză. Fiind supravegheată şi având telefonul pus sub ascultare, e mai sigur să ne întâlnim faţă în faţă. Se teme ca nu cumva, dând un interviu unui ziarist, să aibă de suferit din cauza celor din Daesh sau a poliţiei. Scopul călătoriei este aşadar şi înregistrarea mărturiei ei, ca să-mi completez ancheta. Acest interviu îmi va permite şi să definitivez explicaţiile pe care Mélodie va trebui să i le dea lui Bilel când îl va anunţa că nu va putea până la urmă să ajungă la el. Sarcina se anunţă dificilă. Războinicul nu va lăsa prada să-i scape aşa uşor. Întâlnirea mea cu Lola este prevăzută pentru ora 16:00. De pe malul celălalt, Charly, ajutat de Hadrien, pentru că va fi şi el acolo, va face cu teleobiectivul fotografii care vor atesta veridicitatea întâlnirii noastre. Ne va încadra profilul, ca să nu putem fi recunoscute aproape deloc, mai ales Lola. Apoi va trebui să continuăm cu ultima conversaţie dintre Mélodie şi Bilel… Cea în care o va descoperi pe drumul jihadului ei şi îi va transmite în sfârşit instrucţiunile preţioase pentru ultima parte a traseului, pe care le aştept cu nerăbdare. Apoi, a doua zi dimineaţă, în timp ce el mă va crede într-un avion zburând spre Istanbul împreună cu Yasmine, eu şi Charly vom fi aterizat de mult acolo. Dacă totul va merge bine, după ce o vom imortaliza pe „călăuza” trimisă să le preia pe Mélodie şi Yasmine, vom prinde la timp legătura spre Kilis. În afara interviului prevăzut cu Guitone, vreau să-mi dau seama eu însămi de ambianţa şi de tristeţea acestui oraş de frontieră. Să vorbesc cu bărbaţi, poate şi cu femei, chiar cu adolescenţi despre ce simt şi ce-i însufleţeşte în momentul în care trec la acţiune. Trebuie să stau în faţa acelei linii de demarcaţie. Să trag adânc aer în piept şi să trec înapoi, de partea bună a oglinzii. Să abandonez în sfârşit povara din mine care este Mélodie. S-o eliberez, să mă eliberez mai ales. Voi sta probabil la un hotel despre care se ştie că-şi adăposteşte clienţii o singură noapte înainte să treacă „de partea cealaltă”. Acolo, Mélodie îi va trimite un ultim e-mail pretendentului ei ca să-i spună că cineva a denunţat-o probabil, pentru că, aşa cum orice cauză atrage după sine un efect, n-a fost lăsată să ia avionul spre Turcia. Se va simţi supravegheată şi va trebui deocamdată să revină în Franţa. Apoi, nu va mai exista. Ca şi cum s-ar fi volatilizat. Şi Bilel nu va mai auzi niciodată de ea. În realitate, intenţionez să închei acest reportaj despre „jihadul online”

cu oprirea mea la Kilis şi puţinele obstacole care le stau în cale celor care fac această călătorie terifiantă.

Dar nimic nu s-a petrecut aşa cum am prevăzut.

1. Numele a fost schimbat.

Vineri 25

Îl zăresc pe Charly în mulţimea de pasageri de pe aeroportul Orly.

— De unde ştii cum arăt, din moment ce eu nu te cunosc, Mélodie?

Îi răspund că îl ştiu după reputaţie, a mea fiind mult mai modestă. Ne simpatizăm imediat. Şi începe deja s-o ia peste picior pe Mélodie, iar mie îmi place la nebunie să mă facă cineva să râd. Charly e cu totul altfel decât îmi imaginasem! E foarte diferit de André. Charly e calm, vorbeşte încet şi se apără de toate cu ajutorul ironiei. Se controlează tot timpul, chiar dacă n-o face voit. Umorul şi sângele-rece sunt armele lui. Minimalizează dramatismul oricărei situaţii, având talentul să ducă la bun sfârşit reportajul pe care îl face. Am luat cu mine un vechi Rolleiflex dăruit de tata. Aparatul de ocazie datează probabil din anii 1940. Mă descurc greu cu el.

— Uite, e uşor, îmi zice Charly, luându-mi-l din mână.

Suntem în mijlocul lecţiei foto când apare şi Hadrien. El şi Charly se cunosc foarte bine, de ani de zile. Până la urmă, în ciuda tristei absenţe a lui André, căruia îi simt lipsa, şi a presentimentului meu neliniştitor, urcăm în avion binedispuşi, nerăbdători să ajungem la destinaţie.

În avion, încep să scriu introducerea la subiectul meu deoarece, din acel moment, totul se va derula foarte repede. Avem de zburat mai puţin de o oră şi ascult cu o ureche „Eye of the Tiger”, celebra melodie din filmul *Rocky*. Chiar mă cred în film! Dacă o stewardesă nu-mi dă un pliculeţ de sare cu ţelină la sucul meu de tomate, o să-i aplic un upercut. Dar cel pe care mi-ar plăcea tare mult să-l pocnesc e Bilel.

Totul se accelerează la sosirea noastră pe pământ olandez. Lola începe prin a amâna întâlnirea cu o jumătate de oră; pare să ezite. Apoi sună şi mai cere o amânare de o oră, două, explicându-mi că nu poate să plece când vrea din căminul unde locuieşte. La naiba! Eu şi Charly ştim că, atunci când un contactat pe net modifică întruna ora întâlnirii, nu e semn bun… Bine, să încrucişăm degetele să nu ne dea plasă. În timp ce eu dau fuga să cumpăr un telefon cu cartelă, adică imposibil de urmărit, aşa cum i-a cerut Bilel lui Mélodie, Charly şi Hadrien se agită pe o căldură îngrozitoare să găsească

cele mai bune locuri pentru fotografiere. La acest sfârşit de aprilie, temperatura în oraşul canalelor se apropie de 30 de grade. Nimerim în plin Koningsdag, sărbătoarea naţională olandeză. La toate colţurile de stradă, DJ-ii difuzează sunete asurzitoare care se amestecă unele cu altele. Locuitorii, îmbrăcaţi în portocaliu, conform tradiţiei, râd, beau, cântă. Împopoţonaţi cu peruci, îşi poartă pe umeri, *à la* Run DMC[1], aparatele stereo retro. Căldura şi zgomotul, plus programul strict care ne aşteaptă încep să ne pună nervii la încercare, într-un context în care sunt deja relativ încordaţi. Şi iată că descopăr hotelul unde vom dormi la noapte, pe malul canalului, adică în epicentrul celui mai mic disconfort sonor! Fantastic. Asta mai lipsea. Aşteptând întâlnirea cu Lola, pregătesc cu meticulozitate tot ce îmi trebuie pentru ultimul Skype al lui Mélodie cu Bilel; două *burka* complete, aşa cum a cerut, telefonul personal ca să înregistrez conversaţiile, cel nou cu care să-l contactez, dar şi cel al lui Mélodie, pe care l-am păstrat pentru orice eventualitate. Am slăbit serios în ultima lună. Am faţa mai străvezie ca de obicei. M-am consumat mult. Din patul camerei mele amărâte, privesc pentru ultima oară *djellaba* şi *hijab*-ul lui Mélodie. Simt cum mi se strânge inima. Nu pentru că renunţ la deghizare, ci pentru că o abandonez pe ea. Şi, ca întotdeauna la sfârşitul acestor perioade cu multă adrenalină, îmi zic: *Şi acum?* Bilel n-o să-mi lipsească, asta e sigur. Nici atitudinea de fandosită timidă pe care trebuia s-o adopt. Dar actualitatea siriană, chiar prin prisma lui Bilel, va dispărea şi ea din viaţa mea. După ce-i verificam spusele, constituia pentru mine cea mai bună sursă de informaţii. Eram pasionată de acest reportaj, trebuie să recunosc. Gândurile îmi sunt confuze. Sunt obosită.

De parcă stresul n-ar fi fost şi aşa destul de mare, mă sună şi tata pentru a nu ştiu câta oară. Nu ştiu ce are azi, dar, pentru prima dată, simt ce înseamnă să ai o mamă aşkenază. În dimineaţa asta, la aeroport, ne-am închis brusc telefonul unul altuia. Ştie, de la fratele meu şi de la mama, că aş fi la Amsterdam, dar nimic mai mult. Simte că-l evit. N-a trecut mai mult de o săptămână de când i-am spus că lucram la un dosar special, fără alte detalii. Dar nu e nici pe departe prost şi-mi cunoaşte foarte bine domeniile preferate de investigaţie. M-a întrebat ce fac la Amsterdam şi care e programul meu în continuare. „Am auzit de Turcia. Dacă te duci în Siria sau măcar la frontieră, îmi frângi inima! Ai văzut ostaticii din Siria? Da? Câţi jurnalişti! Nu-mi face asta, ştii că nu vei mai putea să ieşi de-acolo.” Urla. El, care are o fire aşa de potolită şi de calmă! Stăteam lângă Charly, în timp

ce îngrijorarea lui îmi exploda în ureche. Nu ştiu dacă marele fotograf de război ne auzea discuţia, dar vanitatea mea suferea că, în faţa lui, mă certam cu tata „doar” pentru că mă duceam în Orient… De la 20 de ani mă străduiesc să păstrez faţă de părinţii mei cea mai mare discreţie în privinţa problemelor cu care mă confrunt. Îi menajez şi în privinţa unor călătorii impuse de reportaje care mie îmi plac la nebunie, iar lor nu prea. Mama ştie că sunt prudentă. Tata pleacă însă de la principiul că, indiferent dacă eşti sau nu prudent, pericolul vine de la ceilalţi. Minute în şir, încerc să găsesc un alibi, dar mă împotmolesc. Nu văd cum să-i explic fără să-l scot din minţi că fiica lui, după ce a devenit Mélodie, apoi Umm Saladine, este logodnica unui terorist din Statul Islamic, care mai e şi braţul drept francez al celui mai periculos om din lume. Şi Turcia? mă întreabă el. Se preface că nu înţelege că am de gând să mă duc la frontieră. O scald de-a binelea. Acum, în camera mea de hotel, închid după ce i-am promis că marţi voi fi înapoi în Franţa şi că, deocamdată, sunt pur şi simplu în Olanda. Îl voi suna mâine, să nu-şi facă griji.

Totul e pregătit. Aşteptând întoarcerea colegilor mei de suferinţă, îmi consult profilul de Facebook pe numele Anna, ca să văd dacă Guitone a răspuns la ultimul meu mesaj. Da! Am scăpat de-o grijă! Dar, citind cele câteva cuvinte, pălesc rapid:

„Dacă vrei un interviu, n-ai decât să te duci să bei un ceai de mentă cu ASL[2]”.

Ce l-a apucat? Ce-am făcut ca să provoc brusc un astfel de refuz? Chiar ieri, mesajele lui repetate erau favorabile interviului securizat pe care i-l cerusem însoţită de fotograful meu. Ca să evit un eventual risc de răpire, îi spusesem că pregăteam un articol mare pentru care întâlnisem şi alte ramuri islamiste din Libia (alt cuib de jihadişti). Putusem să-mi iau cu mine fotograful şi fuseseră foarte amabili cu noi. Ne asiguraseră securitatea ca unor şefi. Ideea era că, ştiind asta, Guitone şi brigada lui s-ar fi simţit foarte aiurea să ne întindă o cursă, temându-se ca imaginea lor să nu aibă de suferit în ochii altor fanatici. Ceea ce ar fi fost rău pentru ei, deoarece istoria are tendinţa să-i reconcilieze pe „cei răi” până la urmă. Aşa cum Statul Islamic şi al-Qaida vor ajunge să înţeleagă că e în interesul lor să-şi unească forţele în Siria…

M-a lăsat baltă. N-am mai mâncat nimic de ieri, mă ia cu ameţeală. Părinţii, Milan, prieteni – primesc sms-uri îngrijorate şi de încurajare de la

toţi apropiaţii care ştiu ce fac. Roşesc de jenă. Mi-e cald. Dar, când deschid micile ferestre, vacarmul îmi năvăleşte în cameră, apoi în cap. Gândurile îmi sunt tot mai vagi, căci o mie de ipoteze se ciocnesc în mintea mea gata să explodeze. Moartea nu mă sperie. Violul, da. Şi, aşa cum susţin multe mărturii, aceasta este una dintre pedepsele aplicate deseori prizonierelor celor din Daesh. De ce Guitone, atât de bucuros de venirea mea la Kilis, mă repede pe mine, jurnalista a cărei identitate a verificat-o înainte pe internet şi cu care corespondează de cel puţin trei luni? De ce „ataşatul de presă”, în general atât de „serviabil”, mă îndeamnă brusc, într-un mod dispreţuitor, să-i pun întrebări adversarului? Ce s-a întâmplat? Sper să nu aibă vreo legătură cu Mélodie… Dacă brigada franceză din SI a făcut legătura între ea şi Anna, totul s-a sfârşit. Adio Kilis! Bun venit, incertitudini şi îndoieli! Îi trimit un mesaj scurt, spunând că mă aflu pe drum şi la dispoziţia lui pentru 24 de ore. Îi amintesc că-mi promisese şi jurase pe Allah. Guitone nu mi-a mai răspuns niciodată.

Aştept să vină Charly ca să-i dau ultimele veşti, deloc îmbucurătoare. Şi ca să-mi dea încuviinţarea să-l contactez pe Bilel. Ultima discuţie va avea loc aşadar în această cameră mică de hotel, pe care o observ mai atent pentru prima dată de la sosirea noastră. Patul e enorm. Nu există nici fotoliu, nici scaun. Va trebui să vorbesc cu Bilel sprijinită cu spatele de perne. Căpătâiul patului, în tonuri de portocaliu, prezintă un fel de trandafir abstract. Asta e o mică tuşă cochetă, în gen oriental. Am ascuns obiectele care ar putea să mă trădeze, în cazul în care Bilel ar dori ca Mélodie să-i arate camera. Charly şi Hadrien vin foarte transpiraţi. În locul superb pe care îl reperaseră şi unde petrecuseră două ceasuri ca să facă teste, un nou DJ improvizat, îmbrăcat, evident, în portocaliu din cap până în picioare, a ridicat un fel de estradă enormă… Ghinion! N-au timp să găsească altul mai bun. Se apropie ora întâlnirii. Şi nicio confirmare clară de la Lola. În cele din urmă, găsim o soluţie simplă. Ghinionul a făcut să primim camera cea mai mică din hotel, care dă direct spre stradă, dar fereastra e destul de bine plasată ca amicul Charly să poată fotografia de-aici. Va fi de ajuns s-o mutăm pe Lola cu câţiva metri. Uf! Hadrien, care, pentru a ne ajuta, şi-a întârziat mult obligaţiile de la World Press, dă fuga să facă un duş. Şi, în fine, Charly îmi dă încuviinţarea pe care o aşteptam cu atâta nerăbdare.

1. Celebru cântăreţ american de rap, figură de referinţă pentru cultura rap a anilor 1980.

2. Armata siriană liberă, prima opozantă a regimului lui Bashar şi unul dintre duşmanii celor din Daesh.

Amsterdam, vineri, ora 18:00

Mă îmbrac în Mélodie şi-i trimit lui Bilel pe Skype noul meu număr de telefon local. Charly se amuză. Mă observă, cu ţigara în gură, cum mă agit pentru ultimele detalii şi micile mele ritualuri, cum verific, înainte să-l scot, dacă inelul-fetiş este într-adevăr pe degetul mijlociu al mâinii drepte. Se străduieşte să-mi spună Mélodie, deşi acum îmi cunoaşte numele adevărat. Îmi zice că, într-adevăr, nu sunt prea drăguţă cu vălul care-mi striveşte faţa. Suport zâmbind ironiile lui amabile care dezamorsează situaţia apăsătoare – şi cred că o face intenţionat.

Gata, Bilel sună pe Skype! Nivelul adrenalinei creşte brusc. Mâine vom fi la numai câţiva metri de Siria. Acest apel, pe care îl cred ultimul, catalizează pentru mine tot drumul făcut până aici. Munca va fi dusă la bun sfârşit. Singura mea temere pe moment: ca, asistând la discuţia mea cu teroristul, Charly să nu mă considere nebună. Sper să înţeleagă că în povestea asta suntem două: jurnalista şi marioneta. Apăs butonul verde stând dreaptă în pat. Bilel nu ştie cu ce să înceapă, are foarte multe lucruri să-i spună lui Mélodie.

— *Salam aleikum*, iubirea mea! Eşti într-adevăr la Amsterdam? Nu-mi vine să cred, curând vei fi aici, sunt bărbatul cel mai fericit de pe pământ. Ce mult te iubesc, soţia mea!

Cred că n-am mai văzut niciodată o expresie atât de fericită pe faţa lui. Ochii îi strălucesc de surescitare. Exultă de bucurie. Absolut nimic nu-i trădează sinceritatea acestui sentiment. Bilel e singur într-un Internet Café. Tocmai şi-a terminat „munca”.

— Da, puiule, sunt aici împreună cu Yasmine! Mâine luăm avionul spre Istanbul. Dar aici e cald, nu trebuie să atragem atenţia… Dă-mi repede instrucţiunile…

După cum îi este obiceiul, Bilel n-o ascultă pe Mélodie decât cu o ureche şi continuă:

— Ce frumoasă eşti! Hai, povesteşte-mi cum ai călătorit! Şi cum ai plătit biletele?

— Am şutit cardul mamei şi ne-am cumpărat biletele pe internet. Ne-am luat paşapoartele şi gata!

Mă străduiesc să-i adresez cel mai larg zâmbet ca să fiu convingătoare. Mélodie a renunţat la tot ca să vină la el şi să-l ia de bărbat, atitudinea mea trebuie să fie coerentă.

— Ce puternică eşti, soţia mea! Sunt foarte mândru, tu şi prietena ta sunteţi adevărate leoaice! Hai, dacă mai ai cardul, cumpără-mi nişte chestii!

— Ce vrei?

— Păi, ştii foarte bine, iubirea mea!

Bilel sare pe nepusă masă de la poveşti despre capetele pe care le taie „cu plăcere” la agăţatul grosolan, aşa că habar n-am ce vrea. O armă, bani, bomboane?

— Nu…

— Păi… Parfum! Dar bun, să fie neapărat de firmă! Te las pe tine să alegi…

Sunt stupefiată. Se parfumează înainte să ucidă cu sânge-rece? În Afganistan mai ales, morţii sunt parfumaţi înainte să fie îngropaţi, într-o pânză albă, direct în pământ. Bilel şi-a făcut ucenicia în această ţară, cu câţiva ani în urmă…

— De firmă… Ce-ţi place?

— Îmi place la nebunie *Égoïste* de la Chanel sau un parfum bun Dior. Dar te las să alegi… *Mashallah!*

— Altceva?

— Fă-mi o surpriză…

— OK, puiule! Putem să vorbim despre ziua de mâine? Yasmine e puţin stresată şi ar mai linişti-o dacă am şti ce se va întâmpla după ce mama vine să ne ia…

— A, da, ai dreptate… Îţi explic; când ajungeţi la Istanbul, cumperi alt telefon. Îl arunci pe cel de la Amsterdam. Şi plăteşti neapărat cu bani gheaţă, nu cu cardul mamei tale! Nu trebuie să vă ia urma copoii!

— OK. Pe urmă, mama unde ne va aştepta?

— Nu, de fapt, n-o să vină nimeni după voi… O să cumperi alte două bilete ca să zbori cu avionul, cu maşina durează prea mult.

— Cum aşa? N-o să fie nimeni când sosim? Mi-ai promis!

— Lasă, că e bine, eşti fată mare, soţia mea, nu? Zeci de europene fac asta în fiecare săptămână doar sperând să ni se alăture! Hai, leoaica mea!

În momentul ăsta, nu-i nevoie să mă forţez prea tare ca teama să se simtă în vocea lui Mélodie.

— Dar nu mi-ai spus asta, Bilel! Am vorbit de o mulţime de ori… Ai insistat, şi eu la fel, să ne ia în grijă o femeie. Mi-ai spus despre mama cu care trebuia să fim în siguranţă. Mi-ai zis de nu ştiu câte ori: „Nimic nu e mai important decât protecţia ta”.

Tonul lui se înăspreşte uşor:

— Ascultă-mă. Taci două minute şi lasă-mă să vorbesc! N-ai aproape nimic de făcut. După ce ajungi în aeroportul din Istanbul, cumperi două bilete pentru Urfa. Costă foarte puţin, vreo 50 de euro fiecare. Iei numai dus. Plăteşti cu bani gheaţă, da? Dacă nu, ţi le plătesc eu, nicio problemă. Scoţi toţi banii de care ai nevoie acum şi pe urmă arunci cardul şi telefonul olandez.

Urfa? E adevărată sinucidere să te duci acolo! Oraşul turcesc se află aproape la aceeaşi distanţă de Siria ca şi Kilis. Numai că SI îl controlează în întregime! Dacă te duci acolo, e ca şi cum ai fi deja în Siria… Acolo, Guitone şi banda lui mănâncă de cele mai multe ori kebap, cu kalaşnikoavele agăţate pe umăr şi grenade la centură. Castelul de cărţi de joc se năruie de la o oră la alta. Prinsă în discuţie, am uitat de fotografiile lui Charly, care se învârte ca o pisică în jurul patului. Îi arunc o privire rapidă. Îmi dă de înţeles că am început cu stângul. Mă cuprinde îngrijorarea pentru buna derulare a subiectului, dar şi pentru Charly, care pare năucit de ce poate să spună Bilel. Improvizez. Am un gol mare în stomac. Mélodie zice că şi-a pierdut încrederea şi spune că Yasmine plânge. Dau toată vina pe minora speriată.

— Eu n-am nicio problemă, dar Yasmine e moartă de frică. Are doar 15 ani… Nu vreau ca temerile ei să ne distrugă planurile. Ţi-am spus că e supraveghere maximă, până aici m-am descurcat singură, deşi tu mi-ai promis întotdeauna ajutorul. Aşa că ţi-l cer acum!

Tonul lui devine şi mai aspru. Veselia i-a pierit. S-ar zice că e supărat pe Mélodie.

— Nu termini cu prostiile? Dă-mi-o pe Yasmine, o să vorbesc eu cu ea şi totul o să se aranjeze!

— Nu, lasă, mă ocup eu. Acum e speriată. E prietena mea, lasă-mă pe mine s-o liniştesc.

— Dă-mi-o, îţi spun, Umm Saladine!

— O să ţi-o dau… Aşteaptă puţin, acum plânge în faţa uşii camerei. Prefer să vorbesc singură cu tine. Nu mi se pare corect să vorbeşti aşa de dur cu mine. Nu-ţi cer decât să respecţi ce mi-ai promis timp de aproape o lună. Zici că pot să contez pe tine… Dar, la prima greutate pe care o întâmpin, mă laşi baltă… Frumos!

— O! N-ai să vorbeşti aşa cu mine! Cine te crezi? Nu tu dai ordine, eu dau! Ai înţeles? Hai, arată-mi puţin camera ta!

Panică! Cum să fac, în camera asta atât de mică? De la începutul conversaţiei, care se lungeşte, Charly se deplasează cât se poate de discret. Face fotografiile cu un aparat Leica de parcă ar fi o fantomă obişnuită să fie invizibilă. Nu putem să ne vorbim. Nici măcar să ne privim, în încordarea momentului. Îl văd aşezându-se în genunchi şi răsucindu-se cum poate în jurul patului pe măsură ce deplasez webcam-ul. Bilel e nervos. Priveşte totul cu mare atenţie. Pare din ce în ce mai furios. Îmi cere din nou să-i arăt camera. Apoi, cu un aer superior şi ameninţător, pe care nu i-l cunoşteam, vorbeşte din nou. Mélodie trebuie să salveze situaţia cu vorbe dulci şi scuze.

— Unde eşti exact?

— Puiul meu, ţi-am mai spus, sunt la Amsterdam, ai văzut bine că nu te mint! Camera video ţi-a arătat camera! Mi-ai văzut valiza! Vrei să-ţi arăt şi afară?

Ca de obicei, teroristul n-o ascultă pe Mélodie.

— Dă-mi-o pe Yasmine! Nu mă interesează că boceşte!

— Bilel, linişteşte-te… Vrei să vezi biletul meu de avion?

Scot biletul din paşaport, rugându-mă în gând să nu-mi ceară să-l vadă. Deja nu ştiu cum să mă descurc în privinţa lui Yasmine… Asta, Guitone care mă lasă baltă în plin avânt, plus că nu am nici acum vreo veste de la Lola. Subiectul se duce de râpă. I-am tras după mine pe Charly şi redacţia ca pe o corabie care se scufundă. Dimineaţă, i-am arătat repede lui Charly înregistrări cu conversaţiile noastre. Văzuse un bărbat îndrăgostit şi, prin urmare, potenţial periculos, având în vedere contextul. I se păreau aiurea ochii dulci pe care Bilel i-i făcea lui Mélodie şi atitudinea de bărbat care se căzneşte să agaţe o femeie. „Patetic”, îmi zisese. „Şi toate astea în numele unei religii pe care o murdăresc…” Iată că Bilel îşi dă jos masca. Tonul lui devine autoritar. Afişează un aer de temut. Ameninţă. El „mă ascundea ca pe un giuvaier preţios”, dar acum, pentru prima dată, aud în jurul lui mai multe voci de bărbaţi, care şi ei par să se agite. Nu l-am mai văzut niciodată

aşa. Bănuitor. La pândă. Bilel e de nerecunoscut. Are o expresie înspăimântătoare.

— Mi-o dai pe Yasmine, da sau nu? Nu mă mai lua de prost şi închide gura aia mare! Fac parte dintr-o organizaţie teroristă! Ştii măcar cine sunt, ca să-mi vorbeşti aşa? Comand aici o sută de soldaţi pe zi! Ţi-am spus, intenţionat, numai un sfert din tot ce e aici… Sunt urmărit internaţional, de-aia nu pot să ajung nici în oraşele noastre din Turcia[1]. Doar în Irak pot să mă duc. Am 38 de ani, drăguţo, şi n-o să mă daţi în gât tu şi prietena ta! Nu ştii tu cine sunt, păzeşte-te de mine!

Îşi însoţeşte cuvintele cu un râs sadic. I-am ţinut piept. Am crezut de cuviinţă să-i întăresc puţin caracterul lui Mélodie ridicând tonul. Lui Bilel nu-i place deloc asta. Mélodie răspunde cu cea mai supusă voce:

— Nu mi-aş permite niciodată să-mi bat joc de tine. Sunt tristă că poţi să crezi c-aş fi fugit şi m-aş fi dus în altă ţară ca să te dau în gât. Nu ştiu ce să zic, îmi vine să plâng. O să fac cum zici tu. O să iau biletele până la Urfa şi o să te ascult întocmai, promit.

— Mă dezamăgeşti foarte tare pentru că eşti slabă. Credeam că am ales o femeie mai puternică. Dă-mi-o pe Yasmine, doar n-o s-o mănânc!

S-a lăsat întunericul şi nu văd cum aş putea găsi pe loc o adolescentă căreia să-i cer în câteva cuvinte să facă pe jihadista nehotărâtă. Charly e băiat frumos, dar o perucă n-ar ajuta la nimic. Nu pot decât să mă străduiesc în continuare să-l calmez pe Bilel, s-o pun pe Mélodie să se scuze. Încet-încet, reuşeşte să recâştige încrederea asasinului.

— N-ai decât să n-o iei pe-ailaltă cu tine, dacă nu e în stare să zboare cu două avioane. (*Oftează.*) Şi, pe toţi dracii, ia las-o acolo! Să se ducă înapoi acasă. Puţin îmi pasă de ea. Hai, las-o!

— Nu abandonez o soră. Dar nu-ţi face griji, ţi-am înţeles foarte bine instrucţiunile. O s-o liniştesc şi mâine-seară vom fi la Urfa…

— Păi vezi, acum te recunosc, soţia mea! Bine, o să-ţi spun ce trebuie să faci, pentru că la Urfa va avea cine să se ocupe de tine, crede-mă. Te sun peste zece minute, cât să-ţi organizez sosirea.

1. Cele aflate în mâinile organizaţiei Statul Islamic.

Vineri, ora 21:00

Mă grăbesc să-mi scot *hijab*-ul şi mă ridic. Încep să mă plimb prin camera mică cu mâinile pe cap. Totul se năruie. Sper să fi câştigat terenul pierdut în faţa lui Bilel, altfel reportajul nostru îşi pierde mult din sens. Lola mi-a tras clapa, Guitone îmi întinde o capcană şi Bilel îmi fixează o întâlnire într-unul din cele mai periculoase oraşe din lume. Charly nu zice nimic. Din delicateţe, aşa cred. Aşteaptă să sparg atmosfera stânjenitoare. Mă întorc spre el şi-i zic:

— Am cam pornit-o cu stângul, nu?

Charly dă din cap. Apoi îşi dă drumul, de parcă ar fi aşteptat acest moment:

— N-ai ajuns schizofrenică din cauza poveştii ăsteia? Am mai văzut şmecherii la viaţa mea, dar una ca *asta*… Pot să-ţi spun că dai dovadă de un sânge-rece nemaipomenit, fata mea. Ce cretin, Bilel ăsta! Îţi vorbeşte de parfum şi te copleşeşte cu vorbe dulci, pe urmă te ameninţă dacă nu-ţi laşi în drum prietena minoră!

Asta e. A înţeles reportajul. Charly a văzut şi a auzit lucruri mult mai rele, dar chestia asta pare să-l fi zdruncinat. În următoarele minute, care ni se par interminabile, aşteptând să sune teroristul, trecem în revistă toate scenariile posibile. Oare o să mai sune? Ne ascundem decepţia, dar resimţim lovitura. Suntem amândoi freelanceri şi chiar am dori să dăm ziarului ce am promis. Încă de dimineaţă, toate planurile noastre au căzut unul după altul, ca nişte piese de domino. Îmi zic în sinea mea că astea sunt împlinirile prevestirilor.

După 20 de minute, sună Bilel. Şi eu, şi Charly începuserăm să ne pierdem speranţa. Ne ţinem răsuflarea, neştiind dacă apelul se va dovedi concludent sau va marca sfârşitul misiunii. Sunt în picioare, lângă fereastră, fumez şi stau de vorbă cu redactora-şefă căreia directorul i-a cerut în mod special să supravegheze subiectul în acest weekend. Îi povestesc întorsătura pe care au luat-o evenimentele şi închid brusc când aud sunând. Mă reped la pat, gata să dau peste Charly. Răspund in extremis. Bilel apare pe ecran.

Expresia lui pare să fi devenit mai senină. În grabă, nu mi-am mai pus vălul… Ce prostie! Din fericire, încăperea e întunecoasă şi mi-am prins părul în coadă de cal. Încântat, Bilel întreabă:

— Ţi-ai scos vălul?

— Da, trei minute, cât să-mi iau o Fanta de jos. Ţi-am spus că sunt puternică: nu vreau să atrag atenţia. Tocmai urcam când m-ai sunat. Ratam apelul tău dacă… Stai, mi-l pun din nou…

Ochii lui Bilel strălucesc mai tare ca de obicei. Îi taie imediat vorba lui Mélodie:

— Nu! Dacă e numai Yasmine cu tine, nu mă deranjează. *Mashallah*, ce frumoşi vor fi copiii noştri cu părinţii pe care îi vor avea! *Inshallah!*

Ce modest e Bilel! În timp ce-i zâmbesc, îi adresez o privire exasperată lui Charly, care ridică ochii în tavan.

— În orice caz, Yasmine e mai bine. Acum a coborât ea. Dar am convins-o pentru mâine. Ce trebuie să facem?

Bilel tace câteva minute (foarte lungi pentru mine) înainte de a răspunde. Se uită cu atenţie la faţa mea şi-şi muşcă uşor buzele. Îşi trage puţin în spate scaunul, ca şi cum ar vrea să-şi vadă mai bine viitoarea soţie.

— Trebuie să vorbim şi despre noaptea nunţii…

— Când vom fi numai noi doi… E ceva prea personal…

— Bine… Dar sper că, pentru ziua aceea splendidă, mi-ai pregătit ţinute drăgălaşe… Îţi aminteşti, ţi-am explicat că poţi să-ţi permiţi orice cu soţul tău…

— Vom vedea… Mă faci să mă jenez, Bilel…

— Înţeleg… Mâine-seară vom fi oricum împreună… Ne despart mai puţin de 24 de ore, iubirea mea!

— Tocmai… Ce trebuie să fac în acele ore care o să-mi pară tare lungi?

— Avem o problemă azi, aici reţeaua telefonică merge prost. Aşa că vei suna întâi de pe noul tău telefon la numărul pe care ţi-l voi da. Trebuie să te prezinţi ca soţia lui Abu Bilel al-Firanzi şi să spui că suni din partea lui Abu Omar Tunsi din Siria. Pe urmă vei comunica numărul zborului tău şi ora de sosire pe aeroportul din Urfa.

— Bine. Cui mă adresez?

— N-are a face! Uite numărul, sună în faţa mea.

Îmi dictează cele opt cifre siriene care trebuie formate pe telefonul local, în timp ce mă priveşte şi mă vede pe Skype. Sun. Un bărbat care mă

întreabă în franceză cine e la telefon. Mélodie repetă întocmai ce i-a spus Bilel. Bărbatul de la capătul celălalt al firului îmi confirmă că mâine va trebui să luăm un zbor intern pe ruta Istanbul-Urfa pentru că, în acest moment, „drumurile sunt prea supravegheate şi e greu, mai ales cu o minoră”. Mélodie încuviinţează. El o întreabă dacă are nevoie de bani pentru bilete. Ea răspunde că nu, că are tot ce-i trebuie. El spune, foarte amabil, că ea şi prietena ei îl pot suna „oricând, zi şi noapte, începând de acum şi până când sosesc la frontieră”. Mélodie îi mulţumeşte şi închide. Se întoarce spre ecranul laptopului. Bilel o întreabă imediat:

— Ai închis?

— Da, Bilel.

— OK. Bravo, e bine. Îmi urmezi bine instrucţiunile. *Mashallah!* Va trebui să-l suni din nou ca să-i comunici numărul zborului şi ora de sosire pe aeroportul din Urfa. Acum vei suna la alt număr. E tipul care se ocupă de siguranţa surorilor la frontieră. Îi spui că eşti soţia mea şi vei fi tratată ca o regină.

— Tu n-ai să fii acolo?

— Nu, nu pot să vin în Turcia, ţi-am spus… Dar voi fi la numai câţiva metri, stai liniştită, soţia mea, pe urmă nu te mai las singură.

Foarte mişto! îmi zic. În acelaşi moment, îmi dau seama că, deşi am cumpărat telefonul olandez cu cartela prepay cu cele mai multe apeluri în străinătate, aproape că nu mai am credit. Evident, n-am aruncat vechiul mobil al lui Mélodie, dar şi el îşi va da rapid duhul. Un telefon cu cartelă franţuzească care sună în Siria din Olanda nu va ţine mult timp.

— OK. Spune-mi ce trebuie să fac mai departe.

Bilel îmi dă alt număr sirian, care nu răspunde. Nu-i nimic, mercenarul are soluţia. Trebuie sunat altcineva care va răspunde în mod sigur. Numai că vorbeşte doar araba. Bilel o întreabă pe Mélodie dacă ar putea să se înţeleagă cu el…. Ea răspunde că poate să aibă o conversaţie simplă, dar aici e vorba de o misiune dificilă. Nici asta nu contează! Mélodie va forma numărul şi va pune telefonul pe speaker. Va lăsa Skype-ul pornit şi Bilel va vorbi direct în arabă cu glas tare cu interlocutorul lui. Acum o oră, îi striga lui Mélodie „să închidă gura” şi o ameninţa. Acum îi transmite, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, informaţii nu numai preţioase, ci şi judiciare… Indicaţii care ar putea să dăuneze brigăzii sale.

După ce a fost lobotomizată, până acolo încât a fost rebotezată, Mélodie devine un instrument de legătură din camera ei de hotel de la

Amsterdam. Bineînţeles, ceea ce trăiesc nu se compară cu ceea ce trăieşte cineva care vede războiul în faţă. Dar situaţia este totuşi ameţitoare. Mélodie n-are de ales, se supune. Numai că legătura nu se realizează din cauza creditului insuficient. Acum e târziu. Magazinele sunt închise. Chiar şi cu cea mai mare bunăvoinţă din lume, e imposibil să găseşti un telefon care să nu pună pe nimeni în pericol. N-a mai rămas decât al meu, care, de la început, îmi foloseşte la înregistrarea conversaţiilor… Dar dacă povestea ia o întorsătură urâtă, asta mă expune şi mai mult. Cu toate că sunt pe lista confidenţială, e copilăresc de uşor, când ai oameni pricepuţi, „să spargi" un număr şi să ajungi până la proprietarul lui. Iar SI are oameni foarte pricepuţi… În condiţii normale, aş fi pus punct poveştii în acest moment. Nu-mi lipseşte decât un telefon, pe care se întâmplă să-l am la îndemână… N-am ce face! La întoarcerea în Franţa, voi renunţa la numărul acesta pe care îl am de la 16 ani. Voi trece pe o reţea concurentă. Ziua mea a avut prea multe eşecuri… Iau aşadar propriul telefon şi îi pun în legătură pe cei doi bărbaţi. Discuţia lor durează în jur de trei minute. Deşi Bilel n-o scapă din ochi pe Mélodie, eu şi Charly ne putem privi în sfârşit. Fără să vorbim, mă întreabă dacă sunt bine. Îi fac semn că da. Mai târziu, o prietenă de la ziar, care vorbeşte curent araba, îmi va traduce discuţia. Înţelege, printre altele, că Bilel menţiona cu insistenţă că eram o soră cu paşaport francez. După ce au terminat de discutat, Bilel doreşte să se dedice „în întregime soţiei sale". Hadrien bate la uşă exact în acel moment. Bietul de el, s-a agitat întruna de dimineaţă până acum, curând e 10 seara, ar vrea să se poată odihni o jumătate de oră. Charly se duce să-i deschidă cât poate de discret. Altul care mă descoperă în postura lui Mélodie! Hadrien a văzut deja mai multe fotografii cu mine purtând vălul, dar, ca Lou în Tunisia, să auzi şi să vezi nu e acelaşi lucru… Am putut, între timp, să-mi pun vălul. Hadrien are o atitudine cameleonică. Se reazemă cu spatele de perete, nu se uită la mine şi îşi aprinde o ţigară. Cu atât mai bine dacă nu-i acordă atenţie lui Mélodie! A venit abia acum şi nu ştie ce-a fost înainte, mai ales furia lui Bilel. Câteva zile mai târziu, îmi va mărturisi că nu s-a uitat la mine pentru că asta îl jena. Vedea brusc toate temerile lui pentru mine concentrate în acel moment în care eram alta.

Luptătorul a obţinut ce dorea, e din nou relaxat. Îndrugă şi mai multe vorbe dulci şi spune tot timpul cu câtă nerăbdare aşteaptă ziua de mâine. Soţia lui trebuie neapărat să-l sune când va ateriza la Istanbul. Îi asigură totuşi securitatea. Nu mai suport; sunt nerăbdătoare să închid. Ne sufocăm

toţi trei în camera aceea care are mai puţin de zece metri pătraţi, unde nu e o sticlă cu apă. Nu putem deschide fereastra din cauza zgomotului. Mélodie va pune capăt conversaţiei. Dar Bilel continuă:

— N-ai uitat ce te-am rugat? Ştii, chiloţi din bumbac, pentru că tot ce se găseşte aici zgârie.

Uitasem complet. Acest gen de cerere face parte dintre lucrurile neserioase care mă exasperează. Nu le mai acordam atenţie.

— Da, da, bineînţeles!

— Ai luat mărime mare, nu, iubirea mea?

— Da…

— OK. Ai şi vălurile pentru cadiul care ne va căsători?

— Da, Bilel, le am şi pe alea…

— OK, bine, păi arde bine cardul mamei tale şi nu uita să scoţi bani… Şi adu-mi surprize! Nu-mi vine să cred, mâine, în sfârşit, vei fi aici…

— Ei, da…

— Să fii discretă, da? O leoaică!

— Da…

— Eşti mulţumită?

— Bineînţeles!

— Ţi-e frică?

— Mi-ai spus că n-ar trebui, atunci nu.

— Dar de noaptea nunţii noastre ţi-e frică?

— Vorbim noi mâine…

— O, da! Laşi totul în urmă, mai puţin câteva haine şi chestii intime de fată. Restul o să găseşti aici. Mai puţin lenjerie intimă, aşa că să-ţi iei…

— OK. Chiar şi laptopul? L-am şutit de la mama.

— Da, şi laptopul!

Apoi se răzgândeşte:

— Ce laptop e?

— Un Mac. Destul de nou.

— Atunci, ia-l! Dar şterge tot din fosta ta viaţă până mâine-dimineaţă! Şi ţine-te tare! Nu trimite nimic nimănui! Umm Saladine, nimeni nu ne mai desparte acum… Aşa că fii foarte atentă la Yasmine.

— Bine. Pe mâine, Bilel.

— Sunt cel mai fericit bărbat! Eşti a mea acum.

Mélodie îi zâmbeşte. Cred că e zâmbetul cel mai puţin convingător de la început. Sunt extenuată. Extenuată de acest nebun, de luna asta, de ziua

asta. În fine, închide. Scot cel mai lung oftat din viaţa mea. Mai mult ca niciodată, merg în echilibru pe un fir. Sunt cât se poate de conştientă că n-am devenit Mélodie, dar am intrat în pielea unui dansator pe sârmă căruia îi e frică de înălţime.

Vineri, ora 22:00

Charly, ca şi mine, e puţin tulburat. Hadrien ne ia la restaurant. Am doar câteva minute la dispoziţie ca să-mi vin în fire, dar, mai ales, ca să-mi reiau identitatea. Mă schimb şi-mi desfac părul. Mâncăm repede. Locul pe care l-a descoperit Hadrien, pe marginea unui canal, e fermecător. În fine, simt că respir.

În faţa mea stă prietenul meu, lângă mine, Charly, pe care ieri încă nu-l cunoşteam, dar pentru care am făcut o pasiune amicală. Îmi recapăt încet-încet încrederea. Pofta de mâncare se lasă aşteptată. Bilel nu m-a demascat, dar totul s-a dus de râpă. Tot nu ştim dacă plecăm la Kilis mâine. În sinea mea, am înţeles deja că nu… Pe drum, i-am raportat redactorei-şefe situaţia. Cu o voce supărată, i-am descris-o aşa cum era, a naibii de disperată: avem de ales între a zbura la Urfa, de neconceput pentru tandemul nostru şi pentru redacţie, şi a ne duce la Kilis, unde se află Guitone, care nu pare să aibă intenţii bune în ce mă priveşte. În mare, ori suntem cu siguranţă răpiţi la Urfa, ori avem numai o şansă din trei să pună mâna pe noi la Kilis. Redactora-şefă mi-a răspuns foarte frumos că n-o să ne asumăm un risc atât de mare, în această perioadă complicată, ca să pot povesti viaţa din Kilis în articolul meu, dar că subiectul a înregistrat totuşi un succes deplin. Trebuie să trecem în revistă situaţia mâine-dimineaţă. Mi-a amintit, ca un îndemn la prudenţă, că Édouard Elias şi Didier François, doi jurnalişti plecaţi în misiune pentru Europa 1, tocmai au fost eliberaţi de Daesh, după zece luni de captivitate… În afara gustului amar al eşecului pe care încep să-l simt, sunt mâhnită pentru Mélodie. Îi datoram o ieşire din scenă demnă. Colegii mei încearcă să mă facă să mă gândesc la altceva. Discuţia la masă se pretează la confidenţe. Toţi trei avem nevoie să ne eliberăm puţin de presiunea situaţiei şi Charly ne istoriseşte câteva din amintirile lui. Unele te fac să râzi cu lacrimi, altele doar să-ţi curgă lacrimi şi-atât! Nu vorbesc foarte mult, dar beau puţin vin. Numai că nu suport alcoolul! Trei pahare şi mă transform în caricatura colegei care îşi face prietenii să roşească… Complet dezinhibată, vorbesc, mă dau în spectacol şi uneori îi dau în

spectacol şi pe alţii. Pe scurt, în starea asta, sunt o bombă. Beau rar, pentru că ştiu ce efect are alcoolul asupra mea. Numai că, în seara asta, nu mai întrezăresc noţiunea de limită sau oricare altă graniţă. Nu reuşesc să-mi scot din cap călătoria nesigură de mâine. Timpul e măsurat. Azi e vineri. Trebuie să închei totul luni. Şi tot efortul scrisului care mă aşteaptă! O lună de rezumat într-un singur articol! Mă stresez, beau, sunt descumpănită. Hadrien îşi dă seama. Insistă să stau măcar o oră la serata de gală a World Press, unde hotărâsem să nu mă duc, ca să-mi mai înseninez puţin gândurile înainte de culcare. Nu-mi place să amestec plăcerea cu munca. Sunt tulburată, mi se învârte capul şi n-am mâncat mai nimic. Vinul hotărăşte pentru mine. Bagheta magică intră în acţiune şi iată-mă în mijlocul a două sute de invitaţi euforici care petrec. Întânesc oameni pe care-i cunosc foarte bine şi mă destind pe măsură ce dansez şi beau. Am deja momente de „înceţoşare", dar mă uit din reflex la ceas. Ora 2. Trebuie să mă întorc la hotel. Îmi anunţ doar echipa că plec. „Ne întâlnim la garderobă", îmi zic ei.

Din acel moment, memoria îmi e mai mult decât tulbure. Nu ştiu exact ce-am făcut ca să-l enervez pe omul însărcinat cu ordinea seratei, dar parcă îmi amintesc ceva când mă trezesc prinsă în braţe pentru că, se pare, ca răspuns la îmbrâncelile lui, încerc să-l lovesc pe acel uriaş de două ori mai înalt şi mai lat decât mine… Hadrien, Charly, prietenii mei, toată lumea strigă. Gorila îmi arde o palmă. Şi aici, tot ce-mi amintesc este furia care mă cuprinde. Vreau să-l lovesc între picioare. Hadrien mă ţine din răsputeri ca să nu mă mai zbat. Cred că-mi şopteşte: „Termină, vorbeşte stresul din tine… Hai cu noi la hotel, o să fie bine…". Apoi vin o mulţime de oameni, printre care şi cel care patronează premiul. Mi se cer scuze, dar cred că am abuzat destul. Îl caut pe Hadrien. Nu-l văd. Charly mă trage într-un taxi. Drumul mi se pare interminabil. Tot nu ştiu unde e Hadrien. Nu mai ţin minte dacă-l întreb pe Charly.

Sâmbătă dimineaţă

Nu-mi amintesc decât trezirea într-o stare mizerabilă. Prea mult alcool şi amintiri confuze… Treptat, îmi revin în minte străfulgerări cu sfârşitul seratei. Apoi, discuţiile cu Bilel din ajun. Şi nu mă doare numai capul, ci şi braţele, îndeosebi umărul. E ora 9. Îl sun pe Charly. Îmi spune că l-a condus pe Hadrien la aeroport. Fac un duş şi ne întâlnim în faţa hotelului. Mergem puţin pe jos, încruntaţi, până când găsim o cafenea ceva mai liniştită decât celelalte care difuzează aceeaşi muzică asurzitoare de ieri. Înainte să vorbim despre ce-a fost aseară, o sunăm pe redactora-şefă. I-a informat pe directorul ziarului şi pe directorul adjunct. Toţi trei sunt de acord: ne întoarcem în Franţa. Şi trosc, încă o palmă! Îmi spune că avem destule elemente, că ancheta este incredibilă şi că restul era doar un „plus” de care ne putem lipsi. Ştiu că e mulţumită de noi. Dar îmi dau seama şi că ne linişteşte, deoarece a fost şi ea foarte mult timp pe teren şi ştie foarte bine ce simţim în acest moment… Trimit un sms foarte scurt părinţilor să nu se îngrijoreze şi le spun că voi dormi în seara asta la Paris. Mă simt puţin vinovată faţă de toată lumea, începând cu Charly. El, care se bucura de aceste câteva zile de lucru, are impresia că n-a realizat nimic. Îi spun că e din vina mea şi a unui nefericit concurs de împrejurări: Guitone, Lola, minciunile lui Bilel… Degeaba, e dezamăgit de el. Şi eu de mine. Am făcut mare scofală! Îl bombăn în gând pe Hadrien, întrebându-mă de ce m-a părăsit ieri-seară, el, a cărui calitate principală este fidelitatea. Îl întreb timid pe Charly ce mai ştie despre el. Îmi răspunde că îl doare puţin şi e îngrijorat pentru noi. Îl doare? Ce-l doare?

— Nu-ţi aduci aminte că ieri, când ai încercat să-l loveşti pe bodyguardul furios, Hadrien, ca să te protejeze, a intrat între voi? Şi… a încasat-o el!

Charly mi-a dat acum lovitura de graţie. Încerc să mă controlez, dar, de ruşine, mi se umplu ochii de lacrimi. Aş vrea să dispar. Să fiu un şoricel, fără nume, necunoscut de nimeni.

Anulăm încă o dată biletele. Vorbesc la telefon cu tânăra de la agenţie care se ocupă de deplasările noastre şi cred că e exasperată. Am schimbat întruna rezervările, după cum evolua situaţia, modificând escala, revenind… Iar acum îi cer politicos să anuleze totul şi să ne rezerve două locuri la următorul avion spre Orly. Adică 45 de minute de zbor în loc de cinci ore, cât ar fi trebuit să facem azi! Pe drumul spre aeroport, primim sms-uri de felicitare şi de încurajare de la unii dintre superiorii noştri. Avem amândoi impresia că nu aducem nimic, că suntem doar nişte escroci. În acelaşi timp, Hadrien îmi trimite un mesaj foarte emoţionant când aterizează la Paris. Încă nu ştie că şi noi ne pregătim să ne întoarcem în Franţa. Nu face nicio aluzie la ce s-a întâmplat seara trecută. Scrie doar că ieri, când m-a văzut purtând hainele lui Mélodie, şi-a dat seama că plecam spre frontieră şi nu vrea să ne despărţim cu o amintire urâtă în minte. Prietenia noastră e prea preţioasă, iar viaţa şi mai şi.

Aşteptăm mult înainte să urcăm în avion. Charly vizionează pe laptopul meu înregistrări cu luptători francofoni din SI. Ştie foarte bine ce se întâmplă în Siria, printre altele. Dar descoperă acel aspect de propagandă online care a dat naştere reportajului. E stupefiat. Ca şi mine la început, nu ştie dacă să râdă în hohote sau să fie consternat. În timpul ăsta mă duc să fumez: cunosc pe de rost aceste înregistrări video. Din „spaţiul pentru fumat” îl sun pe tata. Acum, când totul s-a terminat, îi datorez câteva explicaţii. Îi povestesc pe scurt ce-am făcut în luna care s-a scurs. Mă întrerupe la fiecare două fraze. Ca să repete aceleaşi cuvinte, cu o voce calmă, deşi speriată: „Eşti nebună, Anna!”. Închei spunându-i că acum totul s-a terminat. Îmi răspunde că, foarte curând, tânărul cuplu regal englez îl va boteza pe Baby George. M-aş putea ocupa de ceva de genul ăsta, nu? Glumeşte şi-mi face bine să-l aud râzând.

Mă întorc la Charly şi urcăm în avion. Îmi spune Anna. Sună ca dangătul de îngropăciune a reportajului. Continuăm confidenţele începute ieri-seară la masă, apoi Charly aţipeşte. Cu capul sprijinit de hublou, mă pierd încă în nori. Fără muzică de data asta. Nimic nu mă inspiră. Mă gândesc la articolul pe care trebuie să-l scriu, la mulţimea de informaţii pe care va trebui să le concentrez în două păginuţe şi în 24 de ore. Apoi, la cum s-a terminat seara de ieri. Pentru o fată care nu s-a încăierat niciodată în viaţă, voiam al naibii de tare să mă bat! Ca şi cum bodyguardul ar fi reprezentat în subconştientul meu tot ce nu voia să iasă din mine: Bilel,

prevestirile rele, eşecul, dublura mea online refulată. Nu ştiu. Dar, în acest moment, trebuie să admit că sunt realmente schizofrenică.

Paris, duminică după-amiază

Cred că e ora 3 şi sunt într-o cursă contra cronometru ca să-mi termin articolul. Ancheta necesită uneori explicaţii atât de complexe, încât e greu să o condensez în spaţiul care îmi este rezervat. Totul ar fi mers bine dacă închiderea ediţiei era mâine, aşa cum fusese prevăzut. Dar, fiind zi nelucrătoare, a fost devansată cu o zi. Îi trimit ce este deja scris, fără să recitesc cu atenţie, redactorului care se ocupă de articole. Relaţia noastră aş putea-o numi „ca a câinelui cu pisica". Uneori, el intră primul în luptă ca să-mi apere vreo anchetă, n-are importanţă subiectul. Alteori îmi răspunde pe un ton laconic, în scris, şi-mi bagă articolul în şedinţă. Am detestat de multe ori zilele de închidere a ediţiei. Dar am învăţat enorm de la acest om erudit. Ca de fiecare dată, acum, când i-am trimis articolul prin e-mail, aş vrea să mă ascund sub plapumă ca o fetiţă care ştie că părinţii au primit carnetul ei de note… Reportera cea curajoasă! Dar azi superiorul nu-mi răspunde pe e-mail, mă sună. Ceea ce, în general, e mai curând un semn bun. Asta înseamnă că nu e nemulţumit şi, întotdeauna cu cuvinte măsurate şi perfect alese, felicită în felul lui munca făcută. Acum însă îl simt mai entuziasmat decât de obicei când e mulţumit. Mă încurajează să scriu mai departe şi la naiba dacă e prea lung: investigaţia asta merită să fie publicată, iar „diavolul se ascunde în amănunte"! E cazul s-o spună. Îl uluieşte mentalitatea lui Bilel, dar şi curajul lui Mélodie. Mă sfătuieşte doar să accentuez puţin, pentru cititor, intensitatea cu care am intrat în pielea personajului meu şi să las deoparte pudoarea, păstrând totodată tonul neutru pe care trebuie să-l aibă un jurnalist. Sunt încă înfierbântată, am scris aproape fără întrerupere până acum. Ştie asta. Simte că-mi lipseşte detaşarea. Mă sfătuieşte şi mă încurajează. Răgazul e scurt, dar am toate elementele; e de-ajuns pur şi simplu să povestesc. Îmi recapăt încrederea în mine şi-mi continui relatarea scrisă la persoana întâi. Redactora-şefă, apoi directorul adjunct şi chiar avocatul ziarului îmi trimit sms-uri. Poate i-a anunţat şeful de la *rewriting*. Măcar au avut timp să citească ce-a primit el? După părerea lor, am „în mână o bombă" şi trebuie să vorbim despre asta

înainte de publicare. Nu sunt sigură că ştiu cum să le interpretez mesajele. Atunci, nici una, nici două, eu, care nu prea sunt genul care să deschidă gura, plec la redacţie, cu laptopul şi înregistrările în braţe. Lupt. Trec de la un birou la altul, dând versiunea neterminată a articolului tuturor superiorilor care ar putea fi implicaţi. N-am mai avut niciodată îndrăzneala să fac asta. Ba chiar intru în biroul directorului! M-am gândit să-i spun foarte repede câteva cuvinte repetate conştiincios în metrou, ceva de genul: „Ştiu că eşti foarte ocupat şi că e ziua încheierii ediţiei, dar, te rog, ia-ţi zece minute să citeşti începutul anchetei mele”. Dar, văzându-mă, ghiceşte imediat că vin să argumentez şi nu-mi lasă timp să deschid gura.

— Pentru ancheta ta ai venit la mine? mă întreabă pe un ton grăbit.

Răspund timid că da şi pun pe birou foile printate. Apoi plec în biroul meu destul de dezamăgită. Redactora-şefă, care a urmărit totul de la început, vine să-mi vorbească. A citit articolul. Îl consideră foarte bun. Îi pare rău pentru mine, dar nu credea că existau atâtea lucruri de trecut în revistă, cel puţin de către serviciul juridic. Ea însăşi, care a prins foarte bine subiectul, îşi dă seama după ce a citit cât de mult m-am implicat sufleteşte. Apoi e rândul directorului adjunct să vină în biroul meu şi să închidă cu grijă uşa. Cunoaşte perfect chestiunile pe care le abordez în subiectul meu. Îmi laudă ancheta, dar nu asta e problema. Nu ştia că Bilel era un peşte atât de mare, mai ales prin legăturile strânse cu liderul Daesh, al-Baghdadi. Nu trebuie avute în vedere numai ameninţările personale ale unui bărbat înşelat. Bilel mi-a dezvăluit multe informaţii despre locuri geografice, despre acţiuni strategice. Ameninţările s-ar putea materializa, trebuie vigilenţă maximă… Prea multe chestiuni destul de grave rămân nelămurite la numai câteva ore de la trimiterea paginilor la tipografie. Amânăm apariţia cu o săptămână ca să ne putem gândi bine la toate astea.

Când ajung acasă, constat că am sentimente împărţite. Sunt uşurată că am un răgaz suplimentar să-mi şlefuiesc textul, dar supărată că „nu închid cercul”. De altfel, ce s-a întâmplat cu Bilel? Tot scriind şi vorbind despre el, l-am uitat! Au trecut 24 de ore de când n-am mai verificat adresele lui Mélodie, iar diferitele telefoane mobile reîncărcabile sunt intenţionat închise de la plecarea noastră din Amsterdam. Mélodie i-a trimis doar un mesaj pe Skype din aeroport, ca să-l informeze că un bărbat „ciudat” le-a luat la întrebări… Yasmine şi Mélodie s-au simţit ţinute sub observaţie şi au preferat să se întoarcă, ca să poată reveni mai în siguranţă. De altfel, o va

face fără Yasmine, pe care familia o sună întruna. E ghiuleaua legată de picior în această călătorie. Bilel avea dreptate. Mélodie va reveni singură. Dar, deocamdată, nu vrea să-l pună în pericol pe bărbatul ei, nici brigada lui. Întâi, se va da puţin la fund la Toulouse. E mai bine, e în interesul tuturor… Redeschid tot ce am ca să văd cum a reacţionat Bilel. Pe telefonul mobil olandez se înghesuie o adevărată avalanşă de mesaje. Provin de la tot felul de bărbaţi pe care nu-i cunosc, cu excepţia lui Abu Omar Tunsi, omul „însărcinat cu securitatea surorilor la frontieră". Toată lumea întreabă unde e Umm Saladine! Inclusiv soţul ei. Al cărui ton seamănă foarte mult cu cel folosit în momentele lui de furie de la Amsterdam… O frază între altele: „Unde eşti, tâmpiţico?Ai să plăteşti, pe capul lui Allah!". Închid telefoanele. Am hotărât, povestea se opreşte. Trebuie. Jucând rolul unei Mélodie şterse, mi-am lăsat în umbră propriul caracter. Bilel vrea s-o ameninţe pe Mélodie? Ei bine, ea îi va răspunde cu cuvintele Annei! Înainte s-o fac să dispară, verific totul pentru ultima dată. Pe Skype, mesajele[1] lui Bilel repetă la infinit aceeaşi litanie, din ce în ce mai furioasă:

„Unde eşti?"
„Unde eşti??"
„Unde eşti???"
„Unde eşti????"
„Unde eşti?????"
„Unde eşti??????"
„Unde eşti???????????"
„O!!!!! Unde eşti, fir-ar să fie??????????????"

Îmi dau seama de furia lui după numărul tot mai mare al semnelor de întrebare. Pe Facebook, Mélodie a primit un singur mesaj, dar are cel puţin meritul că de data asta e direct:

— UNDE EŞTI, DRĂCIA DRACULUI? Nu ţi-am spus să-ţi dezactivezi contul? Acum să suporţi singură tâmpeniile tale. M-ai dezamăgit prea mult, nu eşti deloc o leoaică.

Cu atât mai bine! Prefer să-l ştiu aşa furios faţă de Mélodie. Dacă ea chiar a abuzat prea mult de răbdarea lui, o să renunţe. Mă grăbesc să dezactivez existenţa virtuală a fostului meu avatar. Păstrez accesibil numai profilul ei pe Skype, pe care Mélodie trimite un ultim mesaj, pentru ca brusca ei dispariţie să n-o trădeze. Se scuză, dar totul e foarte „fierbinte" pentru ea de la întoarcerea în Franţa. Dându-şi seama că a dispărut, mama ei

a anunţat poliţia. Fostei ucenice jihadiste i-a fost greu să-şi justifice concret absenţa. Laptopul i-a fost confiscat. La fel telefonul francez şi, aşa cum a cerut Bilel, l-a aruncat pe cel nou, cumpărat la Amsterdam. Oricum, e mai bine să întrerupă deocamdată orice legătură: capacul oalei ar putea să explodeze pentru oricine, oricând. Se scuză din nou. Şi pentru veştile pe care nu va putea să i le mai dea… Şi-i scrie ultimele cuvinte:

> Scuză-mă, Bilel. N-am vrut niciodată să te dezamăgesc şi am crezut că fac bine întorcându-mă din drum, simţind un pericol prea mare pentru noi şi pentru tine. Sper că, atunci când voi avea iar un telefon sau un computer securizat, vei vrea să vorbeşti cu mine. Te îmbrăţişez, Mélodie.

Bineînţeles, nici prin cap nu-mi trece să mai iau legătura cu acest nebun periculos. Dar vreau să mă asigur că va crede în intenţiile bune ale lui Mélodie, ca să nu mai fie furios. Cu cât se arată mai dezolată şi mai compătimitoare, cu atât, sper, Bilel se va gândi la altceva. La urma urmelor, are cu siguranţă altceva mai urgent de făcut decât să se ocupe de Mélodie, tânăra de 20 de ani, „una dintre altele”. Statul Islamic pregăteşte un asalt în Irak. În două luni, aproape zi după zi, Daesh va cuceri Mosul, al doilea oraş al ţării, înainte de a se îndrepta spre Bagdad. Asta va trezi conştiinţele internaţionale în privinţa spectrului diabolic al integrismului radical pe care îl întruchipează această organizaţie. Nu e deloc ceva uşor ca „obiectiv pentru sfârşitul anului”. Aşa că ar trebui s-o uite repede pe Mélodie.

Ei bine, poate că nu.

1. Când interlocutorul nu este conectat, i se pot lăsa mesaje scrise, ceea ce a făcut şi Bilel.

Două zile mai târziu, în redacţie

Presiunea a slăbit, dar situaţia e tot încordată. Nu ştiu nimic despre furia lui Bilel, dar Mélodie nu mai există. Anna, jurnalista, îşi va încheia articolul. Ieri am resimţit impactul acestei luni care a trecut. M-am şi odihnit. Azi am gândurile mai clare şi sunt nerăbdătoare să pun punct întregii poveşti. Ultimul rând e în general cel mai greu de scris. Apoi, ziarul va hotărî măsurile ce trebuie luate. Scriu într-un birou, înconjurată de colegi şi de prieteni. Deodată, sunt sunată de un număr francez care începe cu 06. Răspund. E Bilel. Sar de pe scaun şi mă îndepărtez pe culoar. Cum poate să mă sune de pe un număr francez fără indicaţia de localizare în străinătate? Şi pe propriul meu telefon? E adevărat că mi-am sacrificat la Amsterdam numărul, în lipsa altei soluţii… A fost de-ajuns un pas greşit şi acoperirea mea s-a făcut poate ţăndări. În fine, asta cred. Înţeleg cu greu ce-mi spune teroristul. Sunt mulţi paraziţi. Cam aşa a fost şi atunci când i-a cerut lui Mélodie să pună pe speaker Skype-ul şi telefonul mobil ca să discute cu omul lui care nu vorbea decât araba… Înţeleg că nu foloseşte la nimic să intru în panică: Bilel nu are cum să fi revenit în Franţa în 48 de ore ca să se răzbune. Aşa că îmi reiau rolul de Mélodie, după ce abia renunţasem la el. N-ar fi prima improvizaţie. Bilel mă întreabă din nou unde sunt şi „ce-am făcut”. Mélodie îi repetă aproape acelaşi lucru ca în mesajul „de adio”. Dar adaugă un detaliu nu lipsit de importanţă: mama ei a descoperit mesajele pe care îndrăgostiţii şi le adresau şi le-a comunicat „copoilor”. Aşadar, trebuie neapărat să nu mai folosească niciodată acest număr, nici în caz de urgenţă. Niciodată. Va scăpa de el foarte curând. Dar teroristul, mândru ca un cocoş, ia totul de-a-ndoaselea.

— A! Mă ameninţi acum, drăguţo? Să mori de râs, nu alta! Râde ciob de oală spartă!

Ba nu! răspunde Mélodie. Dimpotrivă! Îi spune toate astea ca să-l protejeze… Convorbirea se întrerupe brusc. Mă revăd şi-acum în birou la Marie, unde mă ascunsesem, cu telefonul în mână, cu ochii ieşiţi din orbite de teamă. Pornesc imediat spre şeful care se ocupă direct de mine încă de la

început. El este cel care îmi dă ordinele, dar, în plus, e şi cel care mă păzeşte de greşeli şi, uneori, confidentul meu în legătură cu această anchetă, să zicem, atipică. Ia imediat numărul de telefon şi îmi spune să-i dau câteva minute ca să vadă al cui e. Îmi cere să stau prin preajmă. Mă întorc la computerul meu cu un pas hotărât ca să reconectez Skype-ul lui Mélodie. Ascund adresa IP. Vreau să văd dacă Bilel a proferat vreo ameninţare. Nu una, ci mai multe:

„Auzi, drept cine te iei, tâmpiţico?”

„Ai subestimat ce ai în faţa ta… O organizaţie teroristă!”

„Cei cu care ai vorbit în weekend au 15 ani de experienţă în contraspionaj. O să te găsească în câteva minute.”

„Ai vrut să fiu luat drept un idiot, acum o să plăteşti. LMAO.”

Gata, de data asta, am sabia deasupra capului! Ameninţarea, deşi nematerializată, rămâne concretă. Evident, nu răspund. Dezactivez din nou profilul. Superiorul vine la mine, aşa cum mi-a promis. Mă ia deoparte, ieşim din birou. Numărul francez îi aparţine unui anume Hamza[1], domiciliat în Albertville, Savoia. Un moment, ne uităm unul la altul, bănuind că există o explicaţie logică, totuşi avem feţele preocupate. Ne ducem la redactora-şefă. Ne închidem toţi trei într-un birou. Discutăm şi ea decide să se dea drept mama lui Mélodie şi să sune la acel număr. Care, ciudat, nu mai răspunde! În *Pagini albe*, un număr de fix trimite la cel de mobil. Şefa formează numărul. La capătul celălalt al firului, un bărbat în vârstă răspunde şi se prezintă ca fiind tatăl lui Hamza. Redactora-şefă îi spune că e nemulţumită că fiul lui o sună pe fiica ei care abia a împlinit 20 de ani. Omul nu reacţionează. Dar, imediat ce ea rosteşte cuvântul „Siria”, se sperie şi bâiguie: „Fiul meu e major. Face ce vrea!”. De altfel, nu l-a mai văzut de câteva săptămâni, nu ştie unde e. Mama lui Mélodie se miră că bătrânul nu pare mai îngrijorat. Dar el scurtează convorbirea, cuprins parcă de panică.

Articolul se termină, dar cursa abia începe pentru mine. Iată că povestea pe care o credeam sfârşită e abia la început…

1. Numele a fost schimbat.

Aceeaşi zi, în cursul serii

Ajung acasă. Mă simt stânjenită. Privesc, nemişcată, canapeaua neagră pe care n-o mai recunosc. O urăsc. Soneria telefonului mă trezeşte din năuceală. Alt număr francez pe care nu-l cunosc. Întreb cine e la telefon. Vocea unui bărbat, destul de tânără, îmi răspunse politicos că este fratele lui… Hamza. Şi ce dacă? îmi vine să răcnesc. Nu vreau să o reînvii pe Mélodie şi nu pot să spun că sunt jurnalistă. Mi se pare mai tânăr decât mine, aşa că de data asta mă îmbătrânesc:

— Şi eu sunt mama lui Mélodie!

Tăcere. Continui.

— Ce vrea fratele dumitale de la fiica mea?

— Doamnă, jur că nu ştiu. Fratele meu a dispărut de câteva săptămâni. N-am nicio veste…

— Şi crezi că eu am? O să laşi în pace numărul acesta, pe fiica mea şi pe mine!

— Nu înţeleg, nu sună pe nimeni, dar pe fiica dumneavoastră… Dacă aţi putea să-mi spuneţi mai multe…

Fratele cel mare pare într-adevăr dezorientat. Vocea îi tremură, cuvintele se încurcă între ele. Înţeleg că are bănuieli, dar că într-adevăr nu ştie unde se află Hamza. Mélodie s-a implicat mult în socializare în ultima vreme, dar mama ei n-are de gând să preia ştafeta. Vorbesc cu o voce groasă, care nu mai seamănă cu cea a unei mame foarte grijulii, ci mai curând a unei *mamma* italiene, având în spate un întreg clan. Îl tutuiesc.

— Ascultă-mă bine. După frăţior, am vorbit cu tatăl tău şi acum tu ai sunat pe un telefon personal care nu e al fiicei mele. *Rhallas* cu familia Hamza! Aşa că te previn: dacă vrei ca familia ta să mai aibă urmaşi, fă în aşa fel încât să mă sune cel mai târziu mâine-dimineaţă… Altfel, nu numai că vă trimit DCRI[1] la Albertville, dar o să vă pomeniţi şi cu fraţii mei şi, crede-mă, drăguţule, sunt mulţi!

Închid brusc, cu un rictus în colţul buzelor. Ce bine mă simt că nu mai sunt Mélodie, supusa înfricoşată! A doua zi dimineaţă, aflu de la şefii mei

că toată familia Hamza e pusă pe lista de numere confidenţiale… Hamza este într-adevăr „căutat”, pentru că a fugit din Franţa de trei săptămâni; ultima dată când a fost localizat de autorităţi se afla în Turcia. De atunci, e o fantomă care se joacă de-a v-aţi ascunselea. Aceste ultime informaţii n-au darul să ne liniştească. Hamza se află ori în Siria, şi n-am de ce să mă tem în viitorul apropiat, ori în Franţa, poate chiar la Paris. N-avem nici cea mai mică idee. Sunt sunată continuu de pe o mulţime de numere începând cu + 591, + 886 sau + 216, indicative siriene sau turceşti. Nu răspund.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, majoritatea cotidienelor şi canalelor de informaţii consacră cele mai importante ştiri celor „şase persoane între 20 şi 37 de ani care locuiesc în Albertville şi au fost arestate pentru implicarea în filiere de recrutare jihadistă cu destinaţia Siria”… Şoricelule, unde eşti? Suntem în ajunul zilei de 1 mai şi îmi doresc foarte mult ca toate astea să fie doar o păcăleală de 1 aprilie întârziată. Nu ştiam în acel moment că poliţia îmi asculta toate telefoanele… Voi afla abia trei săptămâni mai târziu, când numele meu va apărea de trei ori în diferite dosare judiciare de plecări în Orient. Îndeosebi al acelei tinere însărcinate în şase luni, Vanessa… După schimbul de sms-uri cu ea, Bilel îi spusese lui Mélodie să n-o mai ia în calcul pe Vanessa pentru că „s-a dezumflat”. Într-adevăr, tânăra nu mai răspunsese nici la telefon, nici pe Skype, ea, care era aşa de grăbită să nască în Siria. Schimburile noastre de mesaje au contribuit la întocmirea unui dosar destul de solid pentru ca autorităţile s-o oprească înainte de plecare. Cu aceeaşi ocazie, a putut fi distrusă o filieră importantă de recrutare legată de această tânără.

Fără să vrea, fără ca măcar să ştie, Mélodie îşi face duşmani. Aflând despre arestările de la Albertville, ne întrebăm toţi, eu prima, dacă reportajul meu are vreo legătură cu toate aceste coincidenţe. De la început, oscilez între concurs de împrejurări şi coincidenţe. Când e vorba de anchetă, obiceiul spune că nu există coincidenţe. După ameninţările lui Bilel, povestea de neînţeles a lui Hamza şi acum asta, ziarul îmi cere să mă mut şi să-mi schimb cât mai repede numărul de telefon. Trebuie să plec. Acum, imediat. Dacă Daesh a făcut legătura între Mélodie şi jurnalistă şi pune pe seama mea această serie neagră de arestări, viaţa mea se va schimba. Nu prea cred: ascultarea telefoanelor i-a ajutat poate pe cei de la DCPJ, dar de aici şi până la a fi „cea” care distruge filierele de recrutare ale SI e cale lungă şi mi-e greu s-o cred… Totuşi, trebuie să fiu cât se poate de prudentă. Primul meu reflex este să pun câteva lucruri într-o geantă mică şi să mă

refugiez la părinţi. Mă gândeam să dorm în fosta mea cameră de adolescentă o noapte, maxim două. După şase luni, tot mă mai întorc din când în când aici.

1. Direcţia Centrală de Informaţii Interne, până la 12 mai 2014 când a devenit DGSI, Direcţia Generală de Securitate Internă, ţinând de Ministerul de Interne.

Cinci zile mai târziu

Încă locuiesc acolo când paloşul cade definitiv. În dimineaţa asta, ediţia ziarului este închisă cu articolul meu, cântărit cu grijă de serviciul juridic. În acest timp, eu alergam la ambasada Nigeriei, însoţită de Charly, ca să obţin cât mai repede vize. Răpirea a peste 200 de minore la Chibok, un sătuc din estul ţării, de către grupul islamist Boko Haram stârneşte emoţie în întreaga lume. Trebuie să mergem acolo să vedem. Dar şi eu, şi Charly înţelegem repede că nu vom pleca. Termenul pentru obţinerea unei vize jurnalistice este de o lună! Oricum, directorul ziarului care hotărâse să ne trimită pentru acest reportaj sună să anunţe că nici nu poate fi vorba să plec într-o astfel de zonă în acel moment… Îmi înghit decepţia şi-mi zic: e doar o amânare. Acum e ora 7 seara, afară e cald şi frumos. Lou a venit să petreacă după-amiaza cu mine. Lenevim la soare. Mă simt atât de uşoară! Totul e bine. Sunt în continuare sunată de pe numere ciudate, dar nimic mai mult, şi n-am mai vrut să intru în lumea online a lui Mélodie. Totul a fost dezactivat. Nu ştiu nimic şi mi-e foarte bine. Articolul va apărea poimâine. Dacă nu se întâmplă nimic zilele următoare, voi putea să mă întorc acasă, la o viaţă socială şi profesională normală. La a mea, cel puţin. Lou gâfâie uneori, ca şi mine, din cauza programului încărcat. Râdem de una şi de alta. Mă sună redactora-şefă de la acest ziar. Răspund senină, cu o voce veselă. Îmi repetă de câteva ori prenumele, vrând parcă să fie sigură că vorbeşte cu mine şi că o ascult cu atenţie.

— Anna, Bilel a murit.

Tăcere. Continuă:

— Bilel a murit! Îţi dai seama!

Nu. Nu chiar. Biata de ea, fără să ştie, m-a tras brusc afară din coconul în care trăiam de câteva zile. Înapoi în vârtej, capul şi corpul îmi tremură. Mă ridic şi merg fără să ştiu unde, încercând să mă concentrez la explicaţiile ei. Reţin că David Thomson, un jurnalist foarte credibil de la RFI[1*], scriitor şi specialist în integrismul religios, tocmai a postat pe Twitter anunţul morţii lui Abu Bilel al-Firanzi. Mesajul este însoţit de o fotografie a

lui Bilel pe când era în viaţă. Cunosc poza. David Thomson se înşală foarte rar. Redactora-şefă – şi e normal, aşa aş fi reacţionat cu siguranţă şi eu pe moment – îmi anunţă „asta” bucurându-se pentru mine. Moartea unui om, chiar dacă e un ucigaş, nu-i provoacă nici plăcere, nici entuziasm. Dar se gândeşte la mine şi consideră că această veste reduce în mod considerabil, chiar spulberă riscurile de represalii. De aceea, tonul, care îi trădează bunăvoinţa şi uşurarea, e puţin exaltat. Nu zic nimic. Îmi intuieşte tulburarea. Mă întreabă blând dacă mi-e bine. Îi răspund că da, sunt doar puţin zdruncinată. Dar o să-mi treacă. O să văd dacă prietenii virtuali ai lui Mélodie vorbesc despre asta. O să-i dau de ştire. Întorcându-mă în apartament, mă întreb când prevestirile şi împlinirile lor se vor sfârşi de-a binelea.

Lou a înţeles. Mă însoţeşte în bucătărie ca să mă uit pe net. Mă sfătuieşte să n-o fac. Sunt surescitată. Mâna îmi tremură ca o frunză. Mă ia în braţe şi, pentru prima oară de la început, mă lasă nervii. Lou ştie că nu am niciun sentiment pentru Bilel, dar mă întreabă dacă moartea lui mă emoţionează. Şi pentru asta lacrimile mi se rostogolesc pe obraji de parcă aş fi o puştoaică. Nu contează cum a murit Bilel, să-i fie de bine! În schimb, motivul e important. Dacă moartea lui are mai mult sau mai puţin legătură cu mine, atunci mă dispreţuiesc pentru rolul pe care l-am jucat pentru acest reportaj. El e un asasin periculos, dar eu nu. Nu doresc să am nici cea mai mică legătură cu moartea unui om, indiferent cine ar fi. În acest moment, am sentimentul că s-a revenit la pedeapsa cu moartea pentru el, *prin mine*. După Mélodie, Umm Saladine, mama lui Mélodie… am impresia că am intrat în pielea unui călău, fără să fi încercat niciodată să-mi asum acest rol. Dacă organizaţia lui a descoperit că am reuşit să-i întind o cursă şi să obţin informaţii, poate că l-a pedepsit… Chiar dacă Bilel întruchipa tot ce-mi provoacă oroare, vestea asta mă tulbură al naibii de mult. Fără a mai pune la socoteală că ştirea începe să se răspândească – nu că aş aştepta mesaje de condoleanţe, bineînţeles, dar primesc o mulţime de sms-uri care aproape că mă felicită pentru decesul brusc al „soţului” meu. Niciunul dintre cei care-mi scriu nu glumeşte cu moartea, dar toţi cred că fac bine adresându-mi aceste cuvinte. Eu nu ştiu însă ce să le răspund. Deja nu înţeleg şiroaiele de lacrimi care îmi curg din ochi şi golul din stomac care mă îndoaie.

Puţin mai liniştită, mă conectez la adevăratul meu cont de Facebook, unde am câţiva corespondenţi din brigăzile SI. Trebuie să aflu cum a murit Bilel; chestia asta mă obsedează. În funcţie de contextul decesului său, voi

înţelege imediat dacă am sau nu vreo legătură. Dacă nu, nu voi simţi nimic. Sau, ca şi apropiaţii mei, voi fi uşurată… Vreo două ore, parcurg rapid paginile unor mujahedini din Daesh. Mulţi îşi arată respectul pentru „Abu Bilel al-Firanzi, care, de 15 ani, l-a slujit peste tot pe Allah. Era francezul cel mai apropiat de califul nostru Abu Bakr al-Baghdadi". Cel mai insistent este Abu Shaheed, un francez din Siria, emblematic pentru Daesh, de multe ori intervievat de jurnalişti prin Skype. Fotografia *cover*-ului îl arată în zonă, ţintind obiectivul cu o armă. Dedesubt, scrie: „Asta e îndreptată direct spre DCRI". Abu Shaheed este un lider foarte influent în rândul jihadiştilor francezi. Reputaţia lui e foarte mare. Cu câteva luni în urmă, îşi închisese contul, explicând, printre altele, cum credinţa nu era compatibilă cu ocupaţii online, adică superficiale. Azi a hotărât să-l reactiveze ca să anunţe moartea prietenului său apropiat.

„După minciunile grave ale lui Zawahri şi adepţilor săi, am avut pur şi simplu încredere în Jabhat în ceea ce priveşte încetarea focului. Rezultatul e că ne-au atacat pe mai multe fronturi şi l-au ucis pe preaiubitul nostru frate Abu Bilel al-Firanzi în timp ce lua parte la o întâlnire pentru a face pace cu Jabhat. Trădare, neînţelegere şi furie. Fie ca Allah să-l primească pe cinstitul nostru frate, o rază de speranţă în această lume cu gust amar."

Bilel „negocia pacea"? El, om al păcii? Ar trebui să i se graveze asta în epitaf, ca lui Nelson Mandela… Mă prăbuşesc de la un minut la altul într-un hău din ce în ce mai absurd. Pe YouTube şi unele site-uri specializate găsesc înregistrarea video a unei deflagraţii incredibile al cărei titlu spune că în acest fel şi-a găsit moartea Bilel. Se vede cum pământul se ridică pur şi simplu în sus. E impresionant. Afli că explozia a fost provocată de Frontul al-Nusra, care a minat în prealabil un tunel ce lega Siria de Irak. Bilel venise acolo „în secret să semneze tratate […], dar era în realitate o ambuscadă". Explozia omorâse şi un număr mare de civili care locuiau în vecinătate. Imaginea fixă, ce durează probabil mai puţin de 60 de secunde, este comentată în franceză de două voci, care se felicită pentru capcana macabră. Chiar ar putea fi adevărat. Bilel a amintit deseori de aceste subterane secrete pe care le folosea ca să ajungă în Irak sau ca „să întâlnească oameni importanţi". Dar sunt doar nişte imagini, oricât ar fi de violente, care arată o explozie. Nu apare nicio faţă. Nici a călăilor, nici a morţilor… Imposibil de verificat. Două explicaţii posibile: ori Bilel a murit într-adevăr, ori totul este doar o înşelătorie. Nu ştiam cât de apropiaţi erau cei doi, Bilel şi Abu Shaheed, dar mă miră insistenţa lui, ca şi cea a

semenilor săi, de a repeta că Bilel „era francezul cel mai apropiat de al-Baghdadi”.

După cum am explicat, morţii celor din Daesh sunt fotografiaţi „din cel mai bun unghi mortuar” înainte ca pozele să fie postate, spre a atesta că noul „martir” şi-a găsit acum „pacea”. Deşi mulţi vorbesc de Bilel, nimeni nu-i arată ultima imagine, ceea ce este foarte neobişnuit… Nici măcar mândru în ţinută de luptător, în anii lui de glorie. Singura fotografie care circulă e o captură din faimoasa înregistrare video în care apare în maşina sa 4×4, de tristă celebritate. Bizar. Dacă Bilel, acoperit de trupa lui, se distrează simulându-şi moartea sau a fost executat de ai lui pentru că a vorbit prea mult, atunci o să am mari probleme. Dacă a fost descoperită impostura lui Mélodie, acum o bănuiesc că e poliţistă sau jurnalistă. Articolul apare poimâine… La ora asta, cu siguranţă se tipăreşte. Nu! Merg prea departe! Când îl pui înainte pe „dacă”, poţi să te gândeşti la orice. Încerc să mă liniştesc: Bilel mi-a dezvăluit informaţii compromiţătoare, dar nu secrete de stat, iar ororile pe care mi le-a povestit cu delectare şi multe detalii sunt deja în parte cunoscute. Am închis laptopul la sfatul lui Lou, şi ea foarte tulburată, şi ne ducem în camera mea. Faptul că locuiesc din nou aici mă obligă la o ciudată întoarcere în timp. Tot ce trăiesc, după ce în acest loc am trecut prin momentele cele mai bune şi cele mai rele din viaţa mea, îmi provoacă un sentiment de derută. Ca şi cum n-aş avea niciun punct de reper sau, cumva, ca şi cum realitatea mea ar fi denaturată. Îmi repet întruna în gând: *Dar ce se întâmplă?*

Telefonul îmi sună la fiecare cinci minute. Ciudat, de când a început totul, abia în seara asta Bilel, la început involuntar, mă deranjează cel mai mult. Şi nu s-a terminat. Nerăspunzând la telefon, s-a aflat repede că Lou era lângă mine. Acum ea e hărţuită. Când sună redactora-şefă, se sperie şi-mi dă telefonul. Aceasta mă informează acum că Bilel nu a murit.

Am zis deja că sunt ameţită?

„Sursele” ei consideră că totul e o exagerare, iar David Thomson a şters informaţia de pe Twitter. Trebuie să luăm legătura cu el. Să aflăm care e realitatea. Îmi propune să se ocupe ea de asta, iar eu să încerc să descopăr adevărul pe net, printre altele. Aşa e toată seara. Drumuri dus-întors între bucătărie, singura încăpere a apartamentului unde este semnal, şi fosta mea cameră. Şi eu, şi Lou dăm telefoane, ne uităm pe net şi examinăm telegramele AFP. Foarte amabil, David Thomson, informat despre „cazul

meu”, mă sună. A şters informaţia de pe Twitter pentru că aşa i-au cerut părinţii lui Bilel. David nici măcar nu ştia că aceşti oameni urmăreau postările lui. Le-a îndeplinit dorinţa din respect pentru ei. Totuşi îmi confirmă decesul jihadistului. E sigur. Sursa care îl informează e la faţa locului şi nu l-a minţit niciodată până acum. Bine… Şi acum?

Lou pleacă de la mine târziu, îngrijorată că mă lasă singură cu tulburarea mea. Presupun că şi ziua de mâine va fi la fel. Diferitele ipoteze ale persoanelor cu care am vorbit în seara asta mi se învălmăşesc în cap. Nu ştiu ce să mai cred. Iau un somnifer pentru ca ziua asta să se termine odată.

1* Radio France Internationale (n.tr.).

Marţi

Telefonul mă trezeşte foarte devreme. Apelurile se succedă. Sunt întrebată: „A murit sau n-a murit?”. Apoi, trosc! „Nu eşti enervată că are nevastă şi copii?” Asta e grija mea cea mai mică. Răspund cu jumătate de gură. Mai ales că ştiam…

În urmă cu vreo două săptămâni, o femeie i se adresase lui Mélodie pe Facebook. În mod ciudat, reuşea să-i trimită mesaje private, deşi nu erau „prietene” pe reţeaua de socializare. Dacă vrem să contactăm o persoană care nu se află în lista noastră de prieteni, e-mailurile intră automat în spam şi nimeni nu le consultă niciodată. Singurii care pot să adreseze un mesaj privat unei persoane care nu se află pe lista lor ori lucrează la Facebook, ori sunt reprezentanţii statului, care, pentru că vreo anchetă le-o impune, se ascund în spatele unui profil… Planul Cazeneuve începe să fie aplicat tocmai când Mélodie primeşte acest mesaj. În momentul în care Mélodie înmulţeşte postările despre „Sham”, această femeie, care se prezintă cu numele de Fatima, îi pune întrebări ciudate… Deja nu mai sunt în stare să număr greşelile de ortografie de pe fiecare rând, cam ca atunci când Mélodie i se adresează lui Bilel. Dar, ciudat, reuşeşte să facă acorduri gramaticale dificile. Mă numeşte „sora ei” şi spune că locuieşte în Tunisia. Ar avea 28 de ani. Bine, dar ce vrea de la Mélodie? Vorbeşte imediat de Bilel. Ia uite! Chiar că lumea e mică! Cade bine, e şi el conectat în mijlocul după-amiezii şi-i trimite lui Mélodie o mulţime de inimioare. „De ce-mi vorbeşti de Bilel?”, o întreabă Mélodie pe Fatima. Aceasta răspunde prompt că are de gând să plece în Siria, dar că ezită acum, când ştie că a rămas a doua alegere a lui Bilel. El se va căsători întâi cu Mélodie, apoi cu Fatima. Poligamia o dezgustă. Îmi zice în treacăt: „Păcat, pentru că e într-adevăr un băiat foarte frumos! Dar o ştie şi se foloseşte prea mult de asta”. Mai mult agasată decât ofensată, Mélodie îl întreabă pe Bilel cine e această Fatima, care pretinde că ar fi viitoarea lui soţie. El răspunde cu mai mulţi „ROFL”, zicându-i să nu le ia în seamă pe „surorile geloase”. Reiau conversaţia cu Fatima şi o întreb cum de ştie toate astea şi de ce mi le spune mie. Fatima e

confuză. Îmi răspunde că e bolnavă şi, ca atare, nu e sigură că va face jihadul. Şi apoi, oricum, e periculos să te duci acolo. Schimbă tonul şi se exprimă din ce în ce mai bine: Bilel e periculos. Să te duci în Siria, şi mai şi. Ea renunţă la jihadul ei, iar eu ar trebui să-i urmez exemplul. Pentru prima dată în această aventură, cineva îi prezintă lui Mélodie Siria aşa cum este în realitate. Mélodie o întreabă de ce, cu 20 de minute în urmă, voia să se mărite cu Bilel şi să se ducă la el, iar acum pare să-şi fi schimbat radical părerea. Fatima evită răspunsul şi mă întreabă dacă putem vorbi pe Skype. Îmi va da atunci răspunsurile. Pare îngrijorată pentru mine şi-mi repetă de mai multe ori prenumele, sfătuindu-mă să nu mă duc „în acel iad". Înainte să-i răspund, îmi doresc, bineînţeles, „să-l torturez" în felul meu pe Bilel. Mélodie îi va face prima criză de gelozie! Aşa devine întotdeauna mai picant începutul unei poveşti de iubire. I se adresează mai ferm, mărturisindu-i că e dezamăgită. În timp ce sora din Tunisia îi povesteşte orori despre el…

— LMAO! Sunt sigur că e o soră din Roubaix! Te îmbârligă pentru că ar vrea să fie în locul tău… O să fii prima soţie a lui Abu Bilel al-Firanzi…

Roubaix! Până acum, Bilel – Rachid – a pretins întotdeauna că s-a născut la Paris. Ca să vezi! Reiau discuţia cu Fatima. Mélodie o asigură că vor face un Skype, dar ar vrea să ştie un lucru: unde s-a născut Bilel? Fatima n-are habar. În orice caz, ştie că e căutat de poliţie şi că are deja trei soţii. Două convertite, dintre care una de 20 de ani, şi prima lui soţie, franţuzoaică, de confesiune musulmană, de 39 de ani… Uau! Chiar că e o zi pasionantă. Îl mai necăjesc puţin pe Bilel, care, fără să-şi dea seama, îi dezvăluie lui Mélodie detalii despre dublura lui, Rachid. Mai târziu îmi vor fi foarte utile, şi nu numai mie… Bilel continuă să susţină că n-are nicio soţie; n-a fost „niciodată căsătorit"! Mă aflam la ziar, m-am grăbit să ajung acasă, pentru că voiam neapărat să am această conversaţie cu Fatima pe Skype, însă nu mi-am luat vălul. Am îndoieli în privinţa identităţii sale reale, dar e numai o presimţire. E mai bine să fiu prudentă şi să mă dezvălui cât mai puţin. După trei sferturi de oră, acasă, când Mélodie e pregătită, contul de Facebook al Fatimei a dispărut. În mesajele noastre, în locul numelui apare „Utilizator necunoscut"… N-am mai auzit niciodată de ea. Era oare, deşi vădit deranjată, un suflet bun? Sau făcea parte din măsurile planului Cazeneuve? Nici în această privinţă n-am putut să obţin vreodată un răspuns…

Apelurile telefonice se înmulţesc în cursul dimineţii, îndeosebi cele de la ziar. În timp ce mă plimb cu câinele în parcul vecin, le elimin pe cele mai multe. La amiază, redactora-şefă mă sună din nou. Nu vrea să fiu la Paris când apare articolul… Câteva ore mai târziu, călătoresc împreună cu ea, cu nasul lipit de norii care se reflectă în hublou. Mă duce câteva zile la nişte oameni pe care îi cunoaşte „foarte bine”. Locul îţi taie răsuflarea. Măslinii, pinii şi un verde infinit îmi alungă instantaneu o parte din spaime. Respir atât de bine aici! Această proprietate mi se pare ireală. Interiorul, exteriorul, totul e atât de maiestuos, atât de mare! Oamenii care mă primesc, fără să mă cunoască, sunt neînchipuit de amabili, de binevoitori. Afară, mă plimb printre găini, măgari şi cai, însoţită de câini şi de un „bodyguard” care are mai puţin de cinci ani şi bucle blonde. Nimeni nu se ia în serios aici. Ce plăcută e această senzaţie! Fetiţa mă trezeşte în fiecare dimineaţă în zori, la numai câteva ore după ce am reuşit să adorm. Când deschid ochii, dezorientată, descopăr în faţa mea privirea ei poznaşă. Privirea unei ştrengăriţe inocente şi pure. O imagine care reflectă inversul lunii pe care am trăit-o. Totuşi, chiar şi în acest paradis, am permanent impresia că mă privesc de undeva de sus. Ca şi cum corpul şi mintea mea s-ar fi separat. Le datorez totuşi câteva explicaţii gazdelor mele luate prin surprindere. Aşa că povestesc. Plec apoi să dau de mâncare cailor. Înainte de a mă întoarce să călătoresc prin meandrele netului în căutarea celui mai mic indiciu. Mă duc apoi iar să văd găinile. Răspund la alte întrebări. Şi aşa mai departe… Moartea, Bilel, viitorul, prezentul, mutatul, fetiţa, animalele, îngerii păzitori pe care tocmai i-am întâlnit, familia şi prietenii departe de mine, toate astea mi se învârtesc în cap. Nimic nu mai seamănă. Nicio realitate nu mai seamănă… Sunt în vârtejul unor căluşei care mă poartă în mare goană. Aş putea să sar de pe calul de lemn şi să scap de această vâltoare. Dar parcă aş fi blocată sau ceva mă blochează.

Opt luni mai târziu

Mi-ar plăcea să pot oferi o morală a acestei poveşti… Dar cum să găseşti morala unei poveşti când nu ştii dacă s-a terminat? Sabia lui Damocles se află mai mult ca niciodată deasupra capului meu. O ameninţare invizibilă şi imprevizibilă pluteşte deasupra mea. Sau nu. Îmi pun în continuare o mulţime de întrebări, care au găsit prea puţin ecou. Poate că, dacă ar trebui să aleg câteva cuvinte ca să rezum, le-aş lua de la Franklin Roosevelt: „Dacă mi s-ar cere să clasific suferinţele omeneşti, aş face-o în această ordine: boala, moartea, *îndoiala*". Filosoful german Nietzsche spune că certitudinea, nu îndoiala ucide. În cazul meu, situaţia e invers. Incertitudinile şi consecinţele acţiunilor mele mă închid într-o închisoare mentală, din care m-ar putea elibera numai o realitate blindată de convingeri intangibile. De opt luni, acea zi de 5 mai 2014 se menţine ca o continuă reluare. Nu mai ţin socoteala numeroaselor declaraţii pe care diferitele brigăzi ale poliţiei m-au pus să le tot repet. Nu le-am solicitat niciodată; întotdeauna autorităţile au fost cele care au venit la mine. DCPJ şi un judecător de la direcţia antiteroristă au fost nevoiţi să mă interogheze şi ei, după ce adevărata mea identitate a început să apară iar în mai multe dintre dosarele lor…

Mélodie a vrut să ajute câteva suflete despre care a crezut că-i seamănă, iar Anna plăteşte acum oalele sparte. Am fost nevoită să-mi schimb numărul de telefon de două ori, la cererea autorităţilor, care se temeau că adresa şi identitatea mea putea fi urmărite. Nu mai locuiesc în casa mea. Ziarele la care obişnuiam să scriu despre acest subiect îmi interzic, „pentru propria siguranţă", să mă ocup în continuare mai mult sau mai puţin de Statul Islamic şi de filierele lui. Măsurile de securitate la unele dintre locurile mele de muncă au fost drastic sporite, în timp ce fete foarte tinere, în *burka* complete, însoţite de bărbaţi mult mai în vârstă pe care nimeni nu-i văzuse vreodată pe-acolo, au început să pună întrebări ciudate la recepţia acestor ziare. Numărul ameninţărilor a crescut şi el. Deoarece am anulat orice existenţă virtuală a lui Mélodie pe Facebook, pot să consult

doar Skype-ul. Autorităţile mi-au cerut să păstrez acest cont în cadrul diferitelor anchete şi mai ales să urmăresc evoluţia tentativelor de a mă intimida. Bineînţeles, mă conectez foarte rar. De fiecare dată găsesc numai ororі. Au început în această vară, când făceam un reportaj în America de Sud. De pe contul lui Bilel, o persoană care pretinde că e soţia lui îmi trimite lungi monologuri pline de ororі, insultându-mă în toate felurile. Cel mai des repetă: „Cum e, idioato, să vrei să faci un reportaj despre un terorist şi să te îndrăgosteşti de el?”. Caraghioasă interpretare. Să fie oare una dintre soţiile lui Bilel? A nu ştiu câta tortură a războinicului care n-ar fi murit? Cred că ghiciţi ce răspund: nu ştiu.

Diferitele celule poliţiste l-au clasat pe Rachid X, zis Abu Bilel al-Firanzi, ca „viu”. Nu deţin până în acest moment nicio dovadă a morţii sale, dar cazierul lui juridic e lung cât o zi de post. La început nu reuşeau să-l identifice. Apoi le-am vorbit despre Roubaix… De acolo, i-au luat imediat urma. Până să mă ciocnesc de ei, îl pierduseră din vedere de la plecarea în Siria. Înainte, comisese multe delicte, de la furt la atacuri armate. Fusese judecat şi condamnat de mai multe ori în contumacie. Din 2003, era foarte activ în lupta împotriva invaziei americane în Irak. Acolo l-a cunoscut pe Abu Bakr al-Baghdadi. Apoi, între 2009 şi 2013, după lungi şederi mai întâi în Afganistan, ca să-şi perfecţioneze tehnicile luptei de gherilă, apoi în Pakistan şi în cele din urmă în Libia în momentul căderii de la putere a lui Gaddafi, s-a întors acasă la Roubaix. Fără să ştie cineva! A fost localizat din nou în Turcia, la sfârşitul anului 2013. Are într-adevăr trei soţii, de 20, 28 şi 39 de ani, acolo, lângă el. Este tatăl a cel puţin trei băieţi sub 13 ani, dintre care primii doi mai mari se află deja pe front în Siria. Are o relaţie foarte strânsă cu al-Baghdadi. Dar şi cu Suad Merah, sora fanatică a asasinului cu scuter.

N-am mai avut niciodată contact direct cu Bilel. Recent, pe când eram plecată la celălalt capăt al lumii să fac un reportaj, un prieten jurnalist m-a sunat să-mi spună că, „din sursă sigură sută la sută”, fusese pronunţată o *fatwa*[1] împotriva mea. E a nu ştiu câta oară când mi se spune asta. Uneori am avut ceva temeri, dar nu m-am simţit niciodată urmărită sau supravegheată. Totuşi, acest prieten, ştiu bine, nu mi-ar fi spus asta dacă n-ar fi fost sigur. Aşa că am pierdut ore în şir căutând pe net, neglijându-mi munca. Până la urmă, am dat peste o înregistrare video cu mine. M-am

văzut acoperită de văl, pe canapeaua mea. Îmi închipui că e o captură de ecran făcută de Bilel… Nu are sunet. Doar nişte animaţii care reprezintă un demon şi un text în arabă, tradus dedesubt în franceză. Am vizionat această înregistrare o singură dată. Cred că n-am s-o mai văd niciodată. Dar îmi amintesc cuvânt cu cuvânt ce era scris acolo:

> Fraţii mei din întreaga lume, chemare la *fatwa* împotriva acestei fiinţe impure care şi-a bătut joc de Atotputernic. Oriunde o vedeţi pe pământ, respectaţi legile islamice şi omorâţi-o. Cu condiţia ca moartea ei să fie lentă şi dureroasă. Cine îşi bate joc de islam va plăti consecinţele cu propriul sânge. E mai impură decât un câine, violaţi-o, lapidaţi-o, ucideţi-o! *Inshallah*!

Aşadar, ce e mai rea, îndoiala sau certitudinea?

1. Judecată religioasă făcută de un muftiu, interpret al dreptului canonic musulman. Termenul s-a banalizat, însemnând de cele mai multe ori apelul la o răzbunare comună a musulmanilor sunniţi faţă de una sau mai multe persoane.

În ziua de 6 iunie 2014, Daesh, condusă de Abu Bakr al-Baghdadi, a lansat în mod oficial prima ofensivă în Irak, lovind al doilea oraş al ţării, Mosul. După patru zile de lupte intense, organizaţia teroristă l-a cucerit în întregime şi a impus acolo Sharia.

Pe 29 iunie, Abu Bakr al-Baghdadi s-a autoproclamat calif al organizaţiei Statul Islamic, schimbându-şi din nou numele pentru a deveni Ibrahim, unul dintre cei cinci mari profeţi ai islamului. Deşi pretinde că se află în fruntea tuturor musulmanilor sunniţi din lume, doar alte grupări teroriste i-au jurat supunere. Cele mai multe autorităţi musulmane din lume nu-l recunosc ca atare.

Pe 8 august, Barak Obama a autorizat primele bombardamente aeriene în Irak.

Din 24 septembrie, o coaliţie internaţională formată din cel puţin 22 de state, condusă de SUA, desfăşoară o ofensivă aeriană în Irak şi, mai recent, şi în Siria, împotriva organizaţiei Statul Islamic.

Astăzi, numărul luptătorilor străini veniţi să se alăture Daesh din 2010 este estimat la 15.000[1].

Între aceste naţionalităţi din 80 de ţări ar fi, în mod oficial, 1.089 francezi, proveniţi din 87 de departamente.

120 s-au întors, 40 şi-au găsit moartea acolo.

Neoficial, organizaţia Statul Islamic ar număra între 25.000 şi 35.000 de luptători. Francezii aflaţi acolo ar fi de cel puţin două ori mai mulţi decât anunţă sursele guvernamentale.

Lola n-a mai dat niciun semn de viaţă.

Vanessa a născut în Franţa, unde trăieşte în prezent.

Chaquir Maaroufi, zis Abu Shaeed, a murit „în luptă”, pe 1 iunie, într-un atac dat la Deir Ezzor, în Siria.

Abu Abdalah Guitone, zis Guitone, a fost ucis pe 25 iulie, la baza Diviziei 17, la nord de Rakka, cartierul general al Daesh.

Hamza şi familia lui n-au mai încercat niciodată s-o contacteze pe Mélodie sau pe apropiaţii ei.

Abu Mustapha i-a blocat lui Mélodie accesul la conturile sale de internet. Era un apropiat al lui Abu Bilel.

Rachid X, zis Abu Bilel al-Firanzi, este în continuare clasat „viu” de diferitele servicii franceze de securitate internă şi externă.

1. Sursa cea mai recentă, *The Guardian*, noiembrie 2014.

Table of Contents

Paris, cu zece zile înainte
În aceeaşi seară
Sâmbătă dimineaţa
Mai târziu, în cursul nopţii
Duminică seara
Luni
Luni, ora 20:00
Luni, ora 21:30
Mélodie
Joi
Joi, ora 22:00
Câteva zile mai târziu
În cursul după-amiezii
În aceeaşi zi, ora 17:30
Luni, ora 19:30
Luni, ora 20:00
A treia zi
A doua zi
Joi
Vineri
Patru zile mai târziu
Miercuri seara
Dimineaţa devreme, a doua zi
Vineri 25
Amsterdam, vineri, ora 18:00
Vineri, ora 21:00
Vineri, ora 22:00
Sâmbătă dimineaţă
Paris, duminică după-amiază
Două zile mai târziu, în redacţie
Aceeaşi zi, în cursul serii
Cinci zile mai târziu
Marţi

Opt luni mai târziu